ஸ்ரீ சங்கர பக்தஜன சபா

மேற்கு மாம்பலம், சென்னை-33.

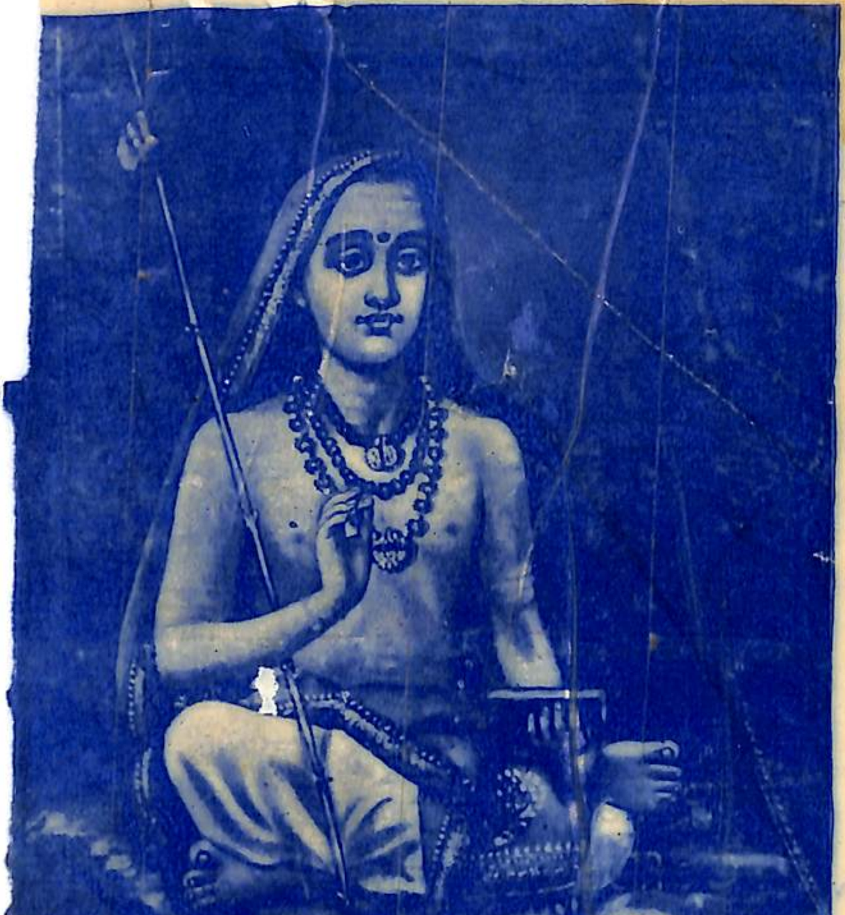

குரோதி (1964) ஆண்டு

ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி விழா மலர்.

வேத பாராயண சபையின் காரியக்ரமங்கள்

1 ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளின் பரிபூரண அநுக்ரஹத்தால் லோக க்ஷேமார்த்தமாய், மேலமாம்பலம் ஸ்ரீசங்கரமடத்தில் மேற்படி சபையால் கிருஷ்ண யஜுர் வேத பாராயணம் கடந்த நான்கு வருட காலமாய் தினந்தோறும் மாலையில் 6-30-முதல் 7-30 வரை 10-உத்தம வேதவித்வான்களால் நடைபெற்று வருகிறது.

2 மாதம் முதல் தேதியும், பிரதோஷ தினங்களிலும் பாதுகைக்கு விசேஷ பூஜையும், தீபாராதனையுடன் சம்பாவனை செய்யப்படுகிறது.

3 இந்து மதத்திற்கு ஆணிவேரான வேதங்களை அர்த்தத்துடன் அடிக்கடி மகா பண்டிதர்களைக் கொண்டு உபன்யாஸம் செய்யப்படுகிறது.

4 ஒவ்வொரு வருடமும் கார்த்திகைமாத மண்டலவாரம் ஒவ்வொரு ஆஸ்திகர்கள் வீட்டிலும்போய் பாராயணம்செய்யப்படுகிறது.

5 ஒவ்வொரு வருடமும் ஜூன் மாதத்தில் ஆண்டு விழாவின் போது 10நாட்கள் வைதிக மார்க்கமான ஹோம-யக்ஞங்களும் சிறந்த பண்டிதர்களைக் கொண்டு உபன்யாஸமும் செய்யப்படுகிறது. அச்சமயம் சபையின் வேதபண்டிதர்களையும் கௌரவிக்கப்படுகிறது.

6 ஷை சபை ஆஸ்திகர்களின் உதவியால் நடைபெற்றுவருகிறது.

குரோதிஸு சித்திரை மீ
முதல் தேதி.

நடராஜ சர்மா,
காரியதரிசி.

ஸ்ரீ சங்கர பக்த ஜன சபா,

மேற்கு மாம்பலம், சென்னை-33.

குரோதி (1964) ஆண்டு

சங்கரஜயந்தி விழாமலர்.

விஷய அட்டவணை.

பொருள்.		பக்கம்.
ஸ்ரீ ஜகத்குருவின் ஸ்ரீமுகம்		
ஸ்ரீ குருவந்தனம்	....	1
நமது சபை லக்ஷியமும், வளர்ச்சியும்	....	9
ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத விஜயம்	...	17
காமகோடிபீடம் (ஒரு அனுபந்தம்)	...	43
உபதேச பஞ்சகம்	...	50
ஷட்பதி	...	54
மனோநியமனம்	....	57
ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம்	....	65
காலபைரவாஷ்டகம்	...	70
ஸ்ரீ சங்கர பஞ்சரத்னம்	....	77
ஸ்ரீ மனீஷா பஞ்சகம்	....	79
மாயா பஞ்சகம்	....	85
சிவானந்தலஹரீ	....	89
பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷியின் சிவானந்தலஹரீ பாராயண ச்லோகங்கள்	}	179
ஸ்ரீ காஞ்சியில் ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதர்	....	185
நன்கொடையாளர்கள் ஜாபிதா		

உ

ஸமர்ப்பணம்.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்தை இதுவரை அலங்கரித்த யதீஸ்வர்களின் பெயர் வரிசை, சிவானந்த லஹரீ 100 சுலோகங்கள், மற்றும் உபதேச பஞ்சகம், மனீஷா பஞ்சகம், லலிதா பஞ்ச ரத்னம், காலபைரவாஷ்டகம், ஷட்பதி, மனோ நியமனம், மாயா பஞ்சகம் முதலியவைகளும் அடங்கிய இந்த புத்தக மலரை ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின் மலர்த் திருவடிகளில் பக்தியுடன் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ சங்கர பக்தஜன சபா.

நமது சபை லக்ஷியமும் வளர்ச்சியும்

(ஆங்கீரஸ, S. வேங்கடேச சர்மா)

சென்ற ஆண்டு சங்கர ஜயந்தி மலரிலே நமது சபையின் வரலாறு விவரமாகக் கூறப்பட்டதாகலின் விரிவஞ்சி மீண்டும் கூறவில்லை. ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்கள் ஸ்தாபித்த உண்மையையும், அவர்கள் அருளிய கிரந்தங்களையும், அவர்களது திவ்ய சரித்திரத்தையும் பிரவசனங்கள் மூலமும், புத்தக வெளியீடுகள் மூலமும் பிரசாரம் செய்வதும் ஸ்ரீ பகவத் பாதர்கள் வகுத்துக் காட்டிய வழிகளிலும், அவர்கள் ஸ்தாபித்த காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகள் அனுக்ரஹிக்கும் முறையிலும், தர்மப் பிரசாரம் செய்வதும் நமது சபையின் லக்ஷியங்கள் என்பதைமட்டும் இங்கு திரும்பக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த லக்ஷியங்களை நிறைவேற்ற இச் சபை என்ன செய்தது என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதுமட்டுமே இப்பொழுது இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சென்ற ஆண்டு சங்கர ஜயந்திவரையில் பிரவசனங்கள் நடைபெற்றதை சென்ற ஆண்டு மலரிலே வெளியிட்டு வழங்கியதை ஆஸ்திகர்கள் அறிவார்கள். அதன் பிறகு சென்ற ஆண்டு சங்கர ஜயந்தி விழா மிகச் சிறப்பாக 3—5—1963 முதல் 8—5—1963 வரை மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. ஸ்ரீ பகவத்பாதர்கள் திருப் பாதுகைகளுக்கு அபிஷேகம், சகஸ்ரநாம அர்ச்சனை, தீபாராதனை முதலியவற்றுடன் கீழ்க் கண்ட உபன்யாசங்களும் நடைபெற்றன.

3—5—63 உபதேச பஞ்சகம் :—பாஷ்ய பாவக்ஞ
பிரம்மஸ்ரீ வரஹூர் கல்யாணசுந்தர
சாஸ்திரிகள்

4—5—63 ஷட்பதி, மனோநியமனம் — சாஸ்த்ர ரத்னாகரம்
பண்டிதராஜ பிரம்மஸ்ரீ போலகம் ஸ்ரீ ராம
சாஸ்திரிகள்

5—5—63 லலிதா பஞ்சரத்னம் :- மஹாமஹோபன்யாஸி
சாஹித்ய வாங்முக பூஷணம் பிரம்மஸ்ரீ
ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவசர்மா அவர்கள்

6—5—63 கால பைரவாஷ்டகம் :— ,, ,,

7—5—63 மனீஷா பஞ்சகம் : 'ஞான பாஸ்கரபண்டித'
பிரம்மஸ்ரீ P. N. நாராயணசாஸ்திரிகள்.

8—5—63 மாயா பஞ்சகம் :
பிரம்மஸ்ரீ K. P. மஹாதேவ சாஸ்திரிகள்

மேற் கூறிய ஸ்தோத்திரங்கள் யாவும் இம்மலரிலேயே வெளியிடப்பட்டுள்ளதை ஆஸ்திகர்கள் காணலாம். ஷை விழாவின்போது 5-5-63 ஞாயிறு காலை ஸ்ரீ ஜகந்நாத அய்யர் அவர்களின் ஸ்ரீ ஆச்சாரியாள் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றிய கண்காட்சியும், மாலை 4-மணி முதல் 6-30-வரை ஸ்ரீ காமாக்ஷி தாஸர் பிரம்மஸ்ரீ R. சோமசுந்தரம் அய்யர் அவர்களால் தமது கடற்கரை எஸ்டேட் முருகன் திருவருட்சங்க கோஷ்டியுடன் ஸ்ரீ ஜகத்குரு திருப்புகழ் பஜனையும் நடைபெற்று பல ஆஸ்திகர்களும் இவைகளில் கலந்து கொண்டார்கள்.

ஆசார்ய சேவையில் ஒரு அங்கமாக ஆசார்ய பக்தர்களைக் கௌரவிப்பது என்ற முறையில் பிரம்மஸ்ரீ பண்டிதராஜ போலகம் ஸ்ரீ ராம சாஸ்திரிகளுக்கு 'பண்டிதராஜ' என்ற பட்டம் கொச்சி மகாராஜாவினால் வழங்கப்பட்டதைப் பாராட்டி, 9—5—63ல் ஒரு விழா நடத்தப்பட்டது. பிரம்மஸ்ரீ தர்மா ரக்ஷாமணி K. பால சுப்ரமண்ய ஐயர் அவர்கள் தலைமை வகித்து ஸ்ரீ சாஸ்திரி

களின் வித்யை, குணம், ஆசார்ய பக்தி முதலியவைகளை மிகவும் பாராட்டிப் பேசினர்கள். மற்றும் ஸ்ரீமான்கள் வரஹூர் கல்யாணசுந்தர சாஸ்திரிகள், K. M. சுப்ர மண்யம், ராவ்சாஹிப் V. சின்னசாமி அய்யர் முதலிய வர்களும் பாராட்டிப் பேசினர்கள். வெங்களத்தூர் ஸ்ரீ மணிசாஸ்திரிகள், ஆங்கிரஸ S. வேங்கடேச சர்மா இவர் களால் பாராட்டுப் பத்திரங்கள் படித்து அளிக்கப்பட்டு, நமது சபையின் சார்பிலும், வைதிக தர்மவர்த்தனீ பத்தி ரிகை, மாம்பலம் குருகுலம் இவைகளின் சார்பிலும் சால்வைகள் போர்த்தப்பட்டன. அந்நிகழ்ச்சிகளில் இரண்டு காட்சிகளை இம்மலரில் காணலாம்.

குழந்தைகள், (சிறியவர்களும், பள்ளிக்குச் செல்பவர் களும்) ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதர்களின் ஸ்தோத்திரங்களைப் பயில ஓர் ஊக்கம் அளிக்கவேண்டி ஸ்தோத்திரங்களை மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிக்கும் குழந்தைகளுக்குப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்வருஷமும் இதை இன்னும் சிறந்த முறையில் நடத்தத் தீர்மானித்திருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தியைத் தொடர்ந்து 10—5—1963 அனுஷநக்ஷத்திரம் கூடிய நன்னளில் ஸ்ரீ பகவத் பாதர் களின் புனர் அவதாரமென்று பக்தர்களால் வணங்கப் படும் நமது காமகோடி பீடம் ஜகத்குரு பரமாச்சாரிய ஸ்வாமிகளுடைய ஜன்மநக்ஷத்திரம் ஆயுஷ் ஹோமம் நம் சபையின் சார்பில் நடத்தப்பட்டது. இந்த ஹோமம் நடைபெறத் தேவையான நெய் வழங்கியும், வைதிக சம்பாவனைக்காக நன்கொடை வழங்கியும், ஹோமத்தில் கலந்துகொண்ட பிராம்மணர்களுக்கு மிகச் சிறப்பான முறையில் சந்தர்ப்பணை நடத்தியும் உதவி புரிந்த ஸ்ரீ பின்னி K. சுப்ரமண்ய ஐயர் அவர்களுக்கு இந்த சபை தன்னுடைய நன்றியை இச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்

கொள்கிறது. அன்று மாலை ஸ்ரீவத்ஸ S. ஜயராம சர்மா, M. A., அவர்களால் 'ஆசார்ய மஹிமை' என்ற உபன்யாஸம் மிகச் சிறப்பாக நடந்தது.

சங்கர ஜயந்தி விழாவுக்குப் பிறகு ஆசார்ய க்ரந்த ஞான யக்ஞத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தும் முறையில் 19—5—1963 ஞாயிறன்று ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவசர்மா அவர்களின் 'சிவானந்த லஹரீ' பிரவசனம் ஆரம்பிக்கப் பட்டது. இவ் விழாவைச் சிறந்த தார்மிகரும் ஆஸ்திகருமான ஸ்ரீ K. M. சுப்ரமண்யம் அவர்கள் தலைமை தாங்கி ஆரம்பித்துவைத்தார் என்பதும், பம்பாய் பாரதிய வித்யாபவன் ஆசார்ய ஸ்ரீ T. A. வேங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் அவர்கள் இதில் கலந்துகொண்டு சிவானந்த லஹரீயின் சிறப்புப் பற்றி பிரவசனம் செய்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க விஷயமாகும். இப் பிரவசனத் தொடர் ப்ரதி ஞாயிற்றுக்கிழமையும் ஒரு தபஸ்போல் தொடர்ந்து நடந்து 5—4—1964 ஞாயிறு அன்று இறைவன் திருவருளால் சிறப்பான முறையில் பூர்த்தியடைந்தது. இப் பூர்த்தி விழாவிற்கும் ஸ்ரீ K. M. சுப்ரமண்யம் அவர்கள் தலைமை வகித்தார்களென்பது மற்றுமொருகுறிப்பிடத்தக்க விஷயமாகும். இவ்விழாவில் Dr. T. M. P. மஹாதேவன் அவர்கள் கலந்துகொண்டு, சிவானந்தலஹரீ பற்றிச்சிறப்புரை யாற்றினர்கள். பிரம்மஸ்ரீ வரஹூர் கல்யாணசுந்தர சாஸ்திரிகள், P, N. நாராயணசாஸ்திரிகள், ராவ்சாஹிப் V. சின்னசாமி ஐயர் அவர்கள் ஆகியோர் உபன்யாஸ கர்த்தாவான பிரம்மஸ்ரீ ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா அவர்களையும், நமது சபையின் முயற்சியையும் பாராட்டிப் பேசினர்கள். ஸ்ரீ சர்மா அவர்களுக்குக் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகள் அனுக்ரஹித்த ருத்ராக்ஷத் தோடா ஒன்று மடத்துப் பிரதிநிதி ஸ்ரீ P. N. வேங்கடேச அய்யர் அவர்களால் வழங்கப்பட்டது. ஸ்ரீ வைத்திய சுப்ரமண்ய ஐயரவர்கள்

ஸ்ரீ சர்மா அவர்களைப் பாராட்டி செய்தி அனுப்பியதுடன் சம்பாவனையும் அனுப்பினார்கள். நமது சபையின் சார்பாக வெள்ளிப் பாத்திரம் ஒன்று பக்தர்கள் உதவியுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. மிகச் சிறந்த முறையில் பிரவசனப் பூர்த்தி விழா முடிவடைந்தது ஸ்ரீ ப்ரமாச்சாரியர்களின் அனுக்கிரஹத்தாலேயே என்பது முக்காலும் மறுக்க முடியாத உண்மை. இவ் விழாவின் இரண்டு காட்சிகளையும் இம்மலரில் காணலாம்.

சபையின் இதர நிகழ்ச்சிகள்.

1. 9—10—1963 முதல் பிரதி திருவாதிரை தினத்தன்றும் ஸ்ரீ பாதுகைகளுக்கு மாலையில் மந்த்ர புஷ்ப சகிதம் விசேஷமான தீபாராதனையும், உபன்யாசமும் நடைபெறுகிறது.

2. கார்த்திகைமாதக் கடைசி ஸோமவாரத்தன்று (9—12—1963) லக்ஷதீபம் மிகச் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்று சோமவார விரத மஹிமைப் பற்றி அரிய உபன்யாசமும் ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா அவர்களால் நடைபெற்றது. இன்னும் சில முக்கிய தினங்களில் தீபாராதனை நடத்தவேண்டும் என்பதும் தீர்மானத்தில் இருக்கிறது.

3. ஸ்ரீ மடத்தில் தனுர்மாதத்தில் ஒருநாள் பூஜை கட்டளையை நமது சபை மேற்கொள்கிறது. இவ் வருடம் முதல் தினசரி பூஜைகட்டளையிலும் மாதம் ஒருநாள் நமது சபை பங்கெடுத்துக்கொள்ள 1964 எப்ரல் முதல் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது.

4. ஸ்தாபகரின் இல்லத்தில் 'ஸ்ரீ சங்கர வித்யா நிகேதனம்' என்ற பெயரில் குழந்தைகளுக்கு ஸ்தோத்திர வகுப்புகள் நடைபெறுகின்றன. ஆக நமது சபை பூஜை,

தீபாராதனை, பிரவசனம் முதலிய சகல ரூபத்திலும் ஸ்ரீ ஆசாரியாளை ஆராதிக்க வேண்டுமென்று முயற்சி செய்கிறது.

நமது எதிர்காலத் திட்டங்கள்.

நமது மேல மாம்பலம் ஸ்ரீ சங்கரமடத்தில் செய்வது போலவே இந்நகரின் பலபாகங்களிலும் தகுந்த பண்டிதர்களைக்கொண்டு ஸ்ரீ ஆசார்யாளின் கிரந்தங்களைப் பிரவசனம் செய்விக்க வேண்டும் என்பது நமது முக்கியத் திட்டம். ஆரம்பத்தில் மேல மாம்பலம், காமாக்ஷிபுரம், தியாகராய நகரில் ஒன்று அல்லது இரண்டு இடங்கள், ஆகியவைகளில் ஆசாரிய கிரந்த ஞான யக்ஞம் நடத்த வேண்டும் என்பது ஆலோசனையில் இருக்கிறது. இறைவன் திருவருள் துணையும், ஸ்ரீ ஜகத்குரு பரமாச்சாரியாளின் அனுக்ரஹமும் இக்காரியத்தை முடித்துத் தர வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொள்கிறோம்.

முடிவுரை.

நமது சபையின் சென்ற ஆண்டு வரலாற்றினைச் சுருக்கமாக மேலே கண்டீர்கள். எதிர்காலத் திட்டத்தினையும் கண்டீர்கள். இம் முயற்சிகள் அனைத்திலும் ஆஸ்தீகர்கள் பங்குகொண்டு ஆதரிக்கவேண்டும். நமது சபையின் நிகழ்ச்சிகளில் எல்லாம் தவரூது கலந்துகொண்டும், வேண்டிய பண உதவி செய்தும் ஆதரிக்க வேண்டுமெனக் கோருகிறேன். இதுவரையிலும் சபையின் எல்லாக் காரியத்திலும் ஒத்துழைத்த பொது மக்களுக்கு மிகவும் நன்றி. இச் சபையின் கைங்கரியங்களுக்கு இடமளித்ததுடன் தங்களது தார்மீக ஆதரவையும் தந்து ஊக்கமூட்டிய ஸ்ரீ சங்கரமடம் டிரஸ்டிகளுக்கும், நமது சபையின் நிகழ்ச்சிகளில் எல்லாம் ஒத்துழைத்த வேதபாராயண சபைக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவ்வாண்டு போஷகர்களாகப் புதிதாகச் சேர்ந்த தார்மீகப் புருஷர்களை வரவேற்கிறேன். அவர்கள் தங்களுடைய சர்வப் பிரகாரத்தாலும் இந்த சபையைப் போஷித்து வளர்க்குமாறு கோருகிறேன். புதிதாக அங்கத்தினர்களாகச் சேர்ந்தவர்களைப் பாராட்டுகிறேன். மேலும் அங்கத்தினர்களை வரவேற்கிறேன்.

இவ்வாண்டு நிர்வாஹத்தில் மிகவும் துணைபுரிந்து ஊக்கத்துடனும் உறுதியுடனும் செயலாற்றும் ஸ்ரீ V. S. குப்புஸ்வாமி, ஸ்ரீ M. S. அருணசலம் ஆகியவர்களுக்கும் இவ்வாண்டு சங்கர ஜயந்தி மலர் வெற்றிகரமாக வெளி வர பெரிதும் உதவி செய்த ஸ்ரீ C. G. சுப்ரமண்யம், ஸ்ரீ K. S. மணி ஆகியவர்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகுக. இன்னும் பலவிதங்களில் நமது சபையின் நிகழ்ச்சிகளில் உதவி புரிந்தவர்களை எல்லாம் தனியாக வேறிடத்தில் பாராட்டியிருப்பதால் விரிவஞ்சி இங்கு குறிப்பிட வில்லை. எல்லோருக்கும் எனது நன்றி.

சமர்ப்பணம்.

இவ்வாண்டு மலர் ஜகத்குரு ஸ்ரீ பரமாச்சாரியர்களுடன் ஸ்ரீமுகம் தாங்கி வெளிவருகிறது. இந்த சங்கர ஜயந்தி மலரை அவர்களின் திருப்பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கும் பேறு பெற்றமைக்கு மிகவும் மகிழ்வெய்துகிறேன். அவர்கள் அருட்கடாக்ஷத்தினுல் நமது சபை மேலும் தொடர்ந்து தனது ஆசாரிய சேவையில் உறுதியுடன் ஈடுபடும் என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

ஜய ஜய சங்கர !
ஹர ஹர சங்கர !!
சுபம்.

உ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாத விஜயம்.

(ஞானபாஸ்கர பண்டிட் P. N. நாராயணசாஸ்த்ரிகள்)

श्रुति स्मृति पुराणानां आलयं करुणालयम् ।
नमामि भगवत्पाद शङ्करं लोकशङ्करम् ॥
जगतां गुरुवर्यञ्च कामकोट्यधिपं शिवम् ।
चन्द्रशेखर योगीन्द्र देशिकं समुपास्महे ॥

1. அவதாரம்

புண்ய பூமியாகிய நமது பாரத தேசத்தில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாக அவதரித்து பூமியின் பாரத்தைப் போக்கடித்து அர்ஜுனனை வ்யாஜமாக வைத்து ஸகல ஜனங்களுக்கும் ஆத்ம வித்யையான ஸ்ரீ கீதையை உபதேசித்தார். அந்த கீதையிலேயே அடிக்கடி வைதிக தர்மமானது குறைவுபடுமென்று கருதியே அம்மாதிரி வைதிக மார்க்கத்திற்குக் குறைவு ஏற்படும்போதெல்லாம் நானே அவதரித்து தர்மத்தை ஸ்தாபனம் செய்கிறேனென்று சொல்லியிருக்கிறார். அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தன் ஸ்வரூபத்தை அடைந்த பிறகு உலகத்தில் விசேஷமாய் நமது பாரத தேசத்தில் அவைதிகமான நாஸ்திக பிரசாரங்கள் விசேஷமாகப் பரவி பௌத்தம், ஜைனம், காபாலிகம் கண்டதே காக்ஷி கொண்டதே கோலம் எனும் வகையில் விருத்தியடைந்து தர்மமார்க்கமும் அதற்குமூலமான வேதம் சாஸ்த்ரம் ஆத்மவித்யை இவைகள் மறையும் நிலையை அடைந்தன.

அம்மாதரி ஸமயத்தில்தான் நமது பகவத் பாதா சார்யாள் அவதரித்தார்கள்.

"கங்கையும் பிறையும் மற்றவு மறைத்து காலடியி னிலவதரித்து மங்கையாம் ஸரஸவாணியை ஜயித்து மதம் பலவற்றையுந் தொலைத்தே அங்கையின் நெல்லிக் கனியென விளங்க அத்வைத மதத்திணைத் தெரித்த சங்கர பகவத்பாதர் தம் பாதஸரோருகந் தலைக்கணியெமக்கே'' என்றபடி பிரம்மாதி தேவர்களால் உலகத்தில் உள்ள அதர்ம நிலையையும் அக்ஞான இருளையும் தெரிவித்து ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட பரமேஶ்வரன் கைலாஸத்தைவிட்டு இந்த பாரத தேசத்தில் அவதரித்தார்கள். ஆனந்த கிரீய சங்கர திக்விஜயம், மாதவீய சங்கர விஜயம், சித்விலா ஸீய சங்கர விஜயவிலாஸம், சிவரஹஸ்யம் இவைகளில் அம்பிகையால் கேட்கப்பட்ட ஸ்ரீ பரமேச்வரன், கலியில் பாபத்தைப் போக்கி புண்யத்தையும் ஆயுளையும் விருத்தி செய்யக்கூடிய உத்தம சரித்திரத்தை சொல் கிறேன் என்று ஆரம்பித்து ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள் அவதாரம், விஜயம் முதலிய சரித்திர விசேஷத்தை விஸ்தாரமாக உபதேசித்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கி றது. பிரம்மாதிகளின் பிரார்த்தனைக்கிணங்க நானே சங்கரராக அவதாரம் செய்யப் போகிறேன் என்று சொன்னபடி ஈச்வராவதாரமே ஸ்ரீ பகவத் பாதாள் என்பது ஸித்தமாகிறது. வேதத்தில் ருத்ரத்திலும் "வ்யுப்தகேசாயச'' என்கிற வாக்யமானது பரமேச் வரன் சிகையில்லாதவர் என்று சொல்கிறது. எந்த அவசரத்திலும் பரமேச்வரன் ஜடை இல்லாதவராகச் சொல்லப்படவில்லை. இந்த ருத்ர மந்த்ரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுதிய ஒரு பெரியார் "शङ्कराचार्यरूपेण अवतरिष्य माणाय'' என்று சொல்லி இருக்கிறபடியால் இந்த மந்த்ரமானது பரமேச்வரனின் அவதாரமான

பகவத் பாதாளேயே குறிக்கிறது. பகவத் பாதர்கள் அவதார காலத்தில் பௌத்தம், ஜைனம் முதலிய நாஸ்திக மதங்களாலும் கர்மாவே பலனைக் கொடுக்கும், பலன் கொடுக்கும் ஈச்வரன் ஒருவன் அவசியமில்லே என்று சொல்லும் மீமாம்ஸம், ஸாங்க்யம் முதலிய ஆஸ்திக மதங்களாலும், லோகம் சிரமப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஸமயம், சஸ்திரம் முதலிய ஆயுதங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் சாஸ்திரம் ஒன்றையே பலமாகக்கொண்டு அவதரித்தார்கள். பகவான் அவதரிக்கும் இடமானது சிஷ்டர்களும் ஆசாரமுமுள்ள இடமாயிருக்குமென்பது பிரமாணம். நமது ஆசார்யாள் அவதரித்த இடமான கேரளதேசத்தில் இருப்பவர்கள் ஸ்ருதி அனுஷ்டானங்களேயும் கர்மாக்களேயும் அந்தந்த காலங்களில் செய்வது இப்போதும் காணப்படுகிறது. அந்த கேரள தேசத்தில் காலடி என்னும் கிராமத்தில், வித்யாதி ராஜர் எனும் பிராம்மணோத்தமர் ஸகல வேத சாஸ்திர ஸம்பன்னராயும் சிஷ்டாசாரமுடையவராயும் இருந்து வந்தார். அவருடைய புத்ரர் சிவகுரு என்பவரும், பிதாவைப்போலவே எல்லா சத்குணங்களும் நிரைந்தவராயிருந்தார்.

சிவகுரு ஆர்யாம்பிகை என்னும் கன்னிகையை விவாஹம் செய்துகொண்டு கிருஹஸ்த தர்மத்தை நடத்தி வந்தார். அவருக்கு ஸர்வ ஸம்ருத்தியிருந்தும், புத்ரபாக்யமில்லாதவராய், கேரள தேசத்தில் உள்ள வ்ருஷாசலேச்வரரை ஆராதித்து, தபோனுஷ்டானம் செய்தார். பரமேச்வரன் அவருடைய ஸ்வப்னத்தில் தோன்றி, என்னுடைய அம்சபூதனும் ஸர்வக்ஞனும், லோகம் போற்றும் உத்தமனும், ஆனல் கொஞ்சமான ஆயுளேயுடைவனுமான புத்ரன் உண்டாவான் என்று அனுக்ரஹித்து மறைந்தார். அதிலிருந்து பரமேச்வரன் தேஜஸ்ஸையே கர்ப்பமாயடைந்த ஆர்யாம்பிகை, நந்தன வைசாக

சுக்ல பஞ்சமி ஆருத்ரா நக்ஷத்ரம் 5-கிரஹங்கள் உச்ச மான காலத்தில் குழந்தையைப் பெற்ருள். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். சிவகுரு மகிழ்ச்சியுடன் குழந் தைக்கு ஜாத கர்ம நாமகரணங்களைச் செய்தார். உலகத் திற்கு க்ஷேமத்தை உண்டு பண்ணுவதற்காக ஆத்ரேய கோத்ரத்தில் அவதரித்த இந்தக் குழந்தையை சங்கரனென பெயரிட்டு அழைத்தனர். 3-வது வயதில் ஸகல பாஷை களின் ஞானமும், 4-வது வயதில் ஸகல சாஸ்த்ரங்க ளும் ஆசார்யாளை வந்தடைந்தன. இந்த ஸமயத்தில் பிதா வான சிவகுரு பூத சரீரத்தை விட்டு பிரம்மத்தில் கலந் தார். பிறகு தாயான ஆர்யாம்பிகை பந்துக்களைக் கொண்டு சங்கரருக்கு 5-வது வயதில் உபநயனம் செய் வித்து, வேத வித்யாப்யாஸம் செய்யும்படி அனுப்பினுள். வேத, வேதாந்த, வித்யைகள் எல்லாம் ஸாங்கமாய் ஆசார்யாளை வந்தடைந்தன.

2. கனகதாராஸ்தவம்.

பிறகு ஆசார்யாள் பிரம்மசர்ய ஆச்ரமத்தை உலகத் திற்கு அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காக, வீடு, வீடாக நுழைந்து, பிக்ஷை கேட்டு வந்தார்கள். ஒரு ஏழை பிராம் மணர் வீட்டில் போய் பிக்ஷை கேட்க, அந்த வீட்டு அம் மாள் தேஜஸ்ஸோடு கூடிய இந்தக் குழந்தைக்குப் போட ஒன்றுமில்லையே என்று தரித்ர நிலையை நினைத்து வருந்தி ஒரு மூலையில் கிடந்த நெல்லிக்கனி ஒன்றை பிக்ஷாபாத்ரத் தில் போட்டாள். இவர்களுடைய நிலையை உணர்ந்த நம் ஆசார்யாள் "अङ्गं हरेः पुलकभूषणमाश्रयन्ती" என்று ஆரம் பிக்கும், "கனகதாராஸ்தவம்" ஸ்தோத்திரத்தின் மூலம் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியை பிரார்த்தித்து ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஸ்வர்ண நெல்லிக்கனியாகவே வீடு முழுவதும் வர்ஷிக் கும்படிச் செய்து அந்த ஏழை ப்ராம்மணருடைய தரித்தி ரத்தைப் போக்கி ஸந்தோஷிக்கச் செய்தார்.

3. ஸங்யாஸம்.

ஸ்ரீ ஆசார்யாள் தன் 8-வது வயதில் ஸகல வேத சாஸ்த்ரங்களேயும் கலேகளேயும் அடைந்து ப்ரம்மவர்ச்சஸ்வியாக விளங்கிஞர்கள். தாயான ஆர்யாம்பிகை தன் புத்ரனுக்கு விவாஹம்செய்விக்க முயற்சித்தாள். ஆசார்யாள் துறவறமே மேற்பட்டதென்று வாதிக்க, தாயார் கிருஹஸ்தாச்ரமத்தை அவலம்பித்து தனக்கு த்ருப்தியளிக்கவேண்டுமென சொல்லி விவாதம் நடந்து வந்தது. ஒரு நாள் ஆசார்யாளும் தாயாரும் ஸ்ஞனத்திற்காக காலடியில் உள்ள சூர்ணி நதிக்குச் சென்று ஆசார்யாள், தாயாரை ஸ்ஞனம் செய்வித்து கரையேற்றி விட்டு பிறகு தான் ஸ்ஞனம் செய்தார்கள். அப்பொழுது ஒரு முதலே காலேப் பிடித்துக் கொண்டது. ஆசார்யாள் தாயாரைப் பார்த்து முதலே காலேப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. இப்பொழுது எனக்கு ஸன்யாஸம் பெற அனுமதி கொடுத்தால் முதலே விட்டுவிடும். ஸன்யாஸத்தால் ஜன்மாவே மாறி விடுகிறபடியால். இந்த ம்ருத்யுபயம் நீங்கி விடும் என்று சொன்ஞர்கள். அதைக்கேட்ட தாயாரும் எப்படியாவது பிள்ளே பிழைத்தால் போதுமென்ற நோக்கத்துடன் ஸன்யாஸத்திற்கு அனுமதி கொடுத்தாள். உடனே ஆசார்யாள் ப்ரேஷாச்சாரணம் செய்து " अभयं सर्वभूतेभ्यो मत्तस्वाहा " என்பது முதலிய மந்திரங்களே உச்சரித்து, சிகை, யக்ஞோபவீதம் முதலியவைகளே விட்டு ஆபத் ஸன்யாஸமடைந்தார்கள். சாபத்திஞல் முதலேயாயிருந்த கந்தர்வன் ஆசார்ய பாத ஸ்பர்சத்திஞல் சாபம் நீங்கி, ஆசார்யாளே ஸ்தோத்ரம் செய்து தன் லோகம் சென்ருன். பிறகுஆசார்யாள் நதியிலிருந்து கரையேறி வந்தார்கள். தாயார் வீட்டிற்கு வா என்று கூப்பிட்டாள். இனி நான் வீட்டிற்கு வரக்கூடாது. எனக்கு உலகெல்லாம் வீடுகள். எல்லோரும் என் தாய்கள் என்று தெரிவித்து நீ நிஜனக்கும் ஸமயம் வந்து உன்

கார்யங்களை ஸரியாக நடத்துகிறேன் என்று சொல்லி விட்டு ஆசார்யாள் தாயிடம் உத்திரவுபெற்று தனக்கு ஒரு ஸத்குருவைத்தேடி புறப்பட்டார்கள்.

4. குருபரம்பரை.

ஒரு ஸமயம் பாற்கடலில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஆதிசேஷன் மீது பள்ளி கொண்டிருந்தார். பரமாத்மாவின் பாரம் தாங்கமாட்டாது சிரமபட்ட ஆதிசேஷன் திடீரென்று பாரம் அதிகமானதற்குக்காரணம் என்னவென்று பகவானிடத்தில் விஞ்ஞாபித்தார். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு, என் ஹிருதயத்தில் ஸ்ரீமன் நடராஜர் ஆனந்த தாண்டவம் செய்து கொண்டிருந்தார். அதை நான் தரிசித்து ஆனந்தமடைந்து கொண்டிருந்தபடியால் பாரம் அதிகமாயிற்று என்று சொன்னார். இதைக் கேட்ட ஆதிசேஷன் தானும் அந்த தாண்டவ தரிசனம் செய்ய விரும்பிகிறேன் என்று பகவானிடத்தில் விஞ்ஞாபித்துக்கொண்டார். பகவானும் உனக்கு சிதம்பர க்ஷேத்ரத்தில் ஸ்ரீ நடராஜர் ஆனந்த தாண்டவ தரிசனம் கொடுப்பார். அதைத் தரிசனம் செய்து, பாணிநீய, வ்யாகரண சூத்திரங்களுக்கு மஹா பாஷ்யம் பண்ணி பிரசாரம் செய்துவிட்டு, இங்கு வந்து சேர் என்று ஆக்ஞாபித்தார். ஆதிசேஷனும் சிதம்பர க்ஷேத்ரத்தில் பதஞ்சலி மஹர்ஷியாக அவதரித்து, பரமேச்வரனை பிரார்த்தித்து கடுமையான தபஸ் செய்தார். ஸ்ரீ நடராஜர் க்ருபையுடன் பதஞ்சலிக்கு ஆனந்த தாண்டவ தரிசனம் கொடுத்து, பாணிநியின் வியாகரண சூத்ரங்களுக்கு மஹா பாஷ்யம் பண்ணி பிரவசனம் செய்துவிட்டு உன் ஸ்வஸ்தானம் போய்ச் சேர் என்று அனுக்ரஹம் செய்து மறைந்தார். பதஞ்சலி மஹர்ஷியும் வ்யாகரண சூத்ரங்களுக்கு மஹாபாஷ்யம் செய்து முடித்தார். அதை தங்களுக்குப் பாடம் சொல்லும்படி 1000-பேர்கள் கேட்டுக்கொள்ள, அப்படியே சிஷ்யர்களுக்கும் தனக்கும் நடுவில் ஒரு திரைப்போட்டு யாராவது திரையை

விலக்கினுல் எனக்கு மிகவும் அப்ரியமுள்ளவனுக ஆவான் என்று சொல்லி 1000–முகங்களாலும் 1000-பேர்களுக்கும் பாடம்சொல்ல ஆரம்பித்தார். இப்படி பாடம்சொல்லி வரும் சமயத்தில் சிஷ்யர்கள் இவர் எப்படி 1000 பேர் களுக்கும் தனித் தனியாகப் பாடம் சொல்லுகிருர் என் பதை பார்க்க ஆவலுடன் திரையைவிலக்கிவிட ஆதிசேஷ னுடைய விஷாக்னியால் எல்லோரும் பஸ்மம் ஆகிவிட் டார்கள். இப்படி நேர்ந்ததற்காக பதஞ்சலி வருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருந்தார். வெளியில் போயிருந்த ஒரு சிஷ்யன் வந்து தான் ஜலமோசனத்திற்குப் போயிருந்த தாயும், சொல்லாமல் போனதற்கு மன்னிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான். கோபமடைந்த பதஞ்சலி யும் சிஷ்யனே பிரம்மராக்ஷஸ்ஸாகப் போ என்று சபித்தார். சிஷ்யரால் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டவராய் உனக்கெதிரில் வரும் பண்டிதர்களையெல்லாம் 'पच्' தாதுவுக்கு 'நிஷ் டா' ப்ரத்யயம் சேர்ந்தால் என்ன ரூபமென்று கேள் "पक्" என்று சொல்பவருக்கு இந்த மஹா பாஷ்யத் தை உபதேசம் செய்துவிட்டு சாபம் நீங்கப்பெறுவாய் என அனுக்ரஹித்தார். பதஞ்சலி சிஷ்யரும் ஒரு ஆலமரத் தில் ஏறி வருபவர்களையெல்லாம் இந்த கேள்வியைக் கேட்டு ஸரியாய் பதில் சொல்லாதவர்களை பிரம்மரக்ஷஸ் ஆனபடியால் சாப்பிட்டும் வந்தார். ஒரு சமயம் வடக்கே யிருந்து வந்த ஒரு பிராம்மணன்சரியாக "பக்வம்" என்று பதில் சொன்னுர். பதஞ்சலி சிஷ்யரும் அவரை நீ யார் என்று கேட்டு மகாபாஷ்யம் பாடம் கற்றுக் கொள் என்றும் சொன்னுர். அவனும், தன் பெயர் சந்திரகுப்தன் என்றும் வியாகரண பாஷ்ய பாடம் கேட்கவே வந்ததாயும் தெரிவித்தான். அவரும் அப்படியே பாஷ்ய பாடம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார். சந்திரகுப்தனும் அவர் பாடம் சொல்லியதை அந்த மரத்து ஆல இலையிலேயே துடையைக்கீறி ரத்தத்தினுல் ஆலிலைகளில் முழுவதையும்

எழுதி முடித்தான். பதஞ்சலி சிஷ்யரும் சாபம் நீங்கப் பெற்று சுகப்ரம்மத்தினிடம் ஸன்யாஸம் பெற்றுக்கௌட பாதர் என விளங்கினுர். சந்திரகுப்தனும் இப்படி 2 மாதம் ஆஹாரம் நித்ரை இல்லாமல் சிரமப்பட்டு ஆலி லேயில் எழுதிய மஹாபாஷ்ய மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினுர். வழியில் களேப்பினுல் ஒரு வீட்டில் தீர்த்தபானம் செய்து அந்த மூட்டையை தலேயின் கீழ்வைத்துக்கொண்டு தூங்கிவிட்டார். அந்த இலேகளே ஆடுகள் பாதிக்குமேல் தின்றுவிட்டன. விழித்துக் கொண்டு பார்த்து பாக்கியிருந்த இலேகளே எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினுர். இதுவே " அஜபக்ஷிதபாஷ்யம் " என வழங்குகிறது. சந்திரகுப்தனும், வரும் மார்க்கத்தில் நான்கு ஸ்திரீகளே மணந்து வரருசி, விக்ரமார்க்கன், பட்டி, பர்த்ருஹரி, ஆகிய நான்கு பிள்ளேகளேயடைந்து அவர்களுக்குப் பாஷ்யத்தை சொல்லிவைத்து விட்டு, பிறகு கௌடபாதரிடம் ஸன்யாஸம் பெற்றுக் கோவிந்த யோகீந்த்ரர் என பதரிகாச்ரமத்தில் விளங்கி வந்தார்.

5. குருதர்சனம்.

தனக்குத் தகுந்த குருவைத் தேடிச் சென்ற நமது ஆசார்யாள், பல க்ஷேத்திரங்கள் சென்று கடைசியில் நர்மதா நதிக்கரையை அடைந்து அந்த ஸமயம் அங்கு வஸித்த கோவிந்த பகவத்பாதரை தரிசனம் செய்து நமஸ்கரித்தார். அப்பொழுது நர்மதா நதி பெருக்கெடுத்தோட அதனுல் ஜனங்கள் சிரமத்தை அடைவதைக்கண்ட சங்கரர் அந்த ப்ரவாஹத்தைத் தன் கமண்டலுவில் அடக்கிவிட்டார். இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்தவரைக் கண்ட ஜனங்களுடைய சப்தத்தினுல் ஸமாதிகலேந்த ஸ்ரீகோவிந்த பகவத்பாதர், ஸ்ரீ சங்கரரை நீ யார் என்று கேட்டார். ஆசார்யாள் அதற்கு பதில் சொல்லும் வாயிலாக ஸகல வேதாந்தங்களேயும் உள்ளடக்கிய,

" न भूमिर्नतोयं न तेतो न वायुः
न खं नेन्द्रियंवा न तेषां समूहः ।
अनेकान्तिकत्वात् सुषुप्त्येक सिद्धः
तदेको विशिष्टः शिवः केवलोहम् " ॥

" பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், இந்திரியங்கள் இவைகளின் கூட்டம் முதலிய ஒன்றும் நானல்ல. முடிவற்றதாயும், ஸுஷுப்தியினுல் அறியக்கூடியதும் எங்கும் நிறைந்ததான இரண்டற்ற பிரம்மமே நான்" என்று ஆரம்பித்து 10 சுலோகங்களால் பதில்சொன்னுர். "தசச்லோகி" என்னும் இந்த கிரந்தத்திற்கு ஶ்ரீ மதுசூதன ஸரஸ்வதி முதலிய பெரியோர்கள் வ்யாக்யானம் செய்து இருக்கிருர்கள். இவ்வாறு தசச்லோகியைக் கேட்ட கோவிந்த பகவத்பாதர் ஆசார்யாளைப் போன்ற உத்தம சிஷ்யனை அடையும்படியான பாக்யம் கிடைத்ததே என ஸந்தோஷமடைந்து ஆசார்யாளுக்கு உபதேசம் செய்து, காசிக்குச் சென்று, வ்யாஸருடைய ப்ரம்ம சூத்திரங்களுக்கு பாஷ்யம்பண்ணி பிரசாரம் செய் என ஆக்ஞாபித்தார். குருவினுக்ஞையைப் பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பிய ஆசார்யாள் காசி க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து ப்ரம்ம ஸூத்திரங்களுக்கு பாஷ்யம் செய்து சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

6. பத்மபாதர் வரலாறு :

தென்னுட்டில் சோழ தேசத்தைச் சேர்ந்த காவிரிக்கரை வாஸியான ஸனந்தனர் என்னும் ப்ராம்மணச்ரேஷ்டர், ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்புற்று, ஞானுேபதேசத்திற்குத்தகுந்த ஸத்குருவைத் தேடியலைந்து, கடைசியாக காசி க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து, ஆசார்யாள் அநேகம் சிஷ்யர்களுக்கு அத்வைத தத்துவத்தை உபதேசித்துக்கொண்டு

இருப்பதைக் கண்டு அவர் பாதாரவிந்தங்களில் விழுந்து வணங்கி தனக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டுமென ப்ரார்த்தித்தார். ஆசார்யாளும் அவருக்கு ஸன்யாஸம் கொடுத்து ஆத்ம வித்யையை உபதேசம்பண்ணி, முக்ய சிஷ்யராகக் கொண்டார்கள். ஆசார்யாள் இவரிடம் அதிக பிரியத்தோடிருப்பதைக் கண்ட மற்ற சிஷ்யர்களுக்குப் பொருமை உண்டாயிற்று. அதைப் போக்குவதற்காக ஒரு ஸமயம் ஆசார்யாள் கங்கை நதியின் ஒரு கரையிலிருந்துகொண்டு மற்ெருரு கரையிலிருந்த ஸனந்தனரை வஸ்த்ரம் கொண்டு வா என ஆஞ்ஞாபித்தார். ஸனந்தனர் வெள்ளத்தையும் யோசிக்காதவராய் குரு பக்தியை முன்னிட்டு வஸ்திரத்துடன் கங்கையில் இறங்கிவிட்டார். அவருடைய குருபக்தியைக் கண்ட கங்காதேவியும் அவருடைய ஒவ்வொரு அடியிலும் தாமரைப் புஷ்பத்தை வைத்து ஸௌக்யமாய்க் கரைசேர்த்தாள். இவருடைய குருபக்தியின் பெருமையைக் கண்ட மற்ற சிஷ்யர்களும் பொருமை நீங்கப்பெற்ருர்கள். அது முதல் ஸனந்தனர் பத்மபாதர் என்னும் பெயருடன் ஆசார்யாளால் அழைக்கப்பட்டு எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டார்.

7. மனீஷா பஞ்சகம், வியாஸ தர்சனம்:

ஆசார்யாள் மணிகர்ணிகா ஸ்னைத்திற்குப் போகும் பொழுது எதிரில் விச்வேச்வரர் 4 நாய்களுடன் சண்டாள ரூபியாய் வந்தார். அவனே தூர விலகிப்போ என்று சொன்னர். அதற்குச் சண்டாளரூபியான விச்வேச்வரன் "அன்னமயமான இந்த சரீரத்தையா? அல்லது உள்ளே விளங்கும் சைதன்யத்தையா? எதைப் போகச் சொல்லுகிருய்"? என்றும் "கங்கா ஜலத்தில் தோன்றும் சூர்யனுக்கும், குடத்தில் தோன்றும் சூர்யனுக்கும் பேதம் உண்டா? மண் பாத்ரத்தில் தோன்றும் ஆகாசத்திற்கும், தங்கப்பாத்திரத்தில் தோன்றும் ஆகாசத்திற்கும் பேதம்

உண்டா? இம்மாதிரி பேதம் எப்படி வந்தது''? என்றும் கேட்டார். இதைக் கேட்ட ஆசார்யாள்:

"जाग्रत्स्वप्न सुषुप्तिषु स्फुटतरा या संविदुज्जृम्भते
यात्रह्मादि पिपीलिकान्त तनुषु प्रोता जगत्साक्षिणी ।
सैवाहं नच दृश्य वस्त्विति दृढ प्रज्ञापि यस्यास्तिचेत्
चण्डालोस्तु सतु द्विजोस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मय" ॥

"ஜாக்ரம், ஸ்வப்னம், தூக்கம் இவைகளில் விளங்கும் சக்தியும், பிரும்மா முதல் புழு வரையில உள்ள சரீரங்களில் வ்யாபித்திருப்பதும் இந்த உலகத்திற்கு ஸாக்ஷியாகவுமுள்ள பிரம்மத்தை நானே அது, காணப்படும் வஸ்துக்கள் நானல்ல என்னும் நிச்சயமான ஞானம் எவனுக்கு இருக்கிறதோ அவன் சண்டாளனுக இருந்தாலும் பிராம்மணனுக இருந்தாலும் எனக்கு குரு" என்று ஆரம்பிக்கும் "மனீஷா பஞ்சகம்" என்னும் 5 சுலோகங்களைச் சொல்லி நமஸ்கரித்தார்கள். உடனே விச்வேச்வரன் ஸ்வஸ்வரூபத்துடன் காக்ஷியளித்து, லோகத்தில் அத்வைத வித்யையைப் பிரசாரம் செய்து பிறகு என்னிடம் வந்துசேர் என்று அனுக்ரஹித்து மறைந்தார். பிறகு ஒரு ஸமயம் பாஷ்ய பாடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது வியாஸர் கிழப்ராம்மண வேடம் பூண்டு ஆசார்யாளிடத்தில் வந்து கேள்விகள் கேட்க ஆரம்பித்தார். அநேக நாட்கள் வாதம் செய்தும், வாதம் முடிவடையாததைக் கண்ட பத்மபாதர், வியாஸரின் உண்மை ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து மஹா விஷ்ணுவான வியாஸரும், ஈச்வரரான சங்கரரும் விவாதம் செய்யும்போது நான் என்ன செய்யமுடியும் என்று சொன்னர். உடனே வியாஸர் தன் நிஜ ஸ்வரூப தரிசனம் கொடுத்து என்னுடைய ஸூத்திரங்களுக்கு நீ செய்திருக்கும் பாஷ்யம்தான் ஸரியான பாஷ்யம், இதை உலகத்தில் பிரசாரம் செய்து நாஸ்திக

மதங்களைக் கண்டித்து, அத்வைதத்தை ஸ்தாபித்து பிறகு ஸ்வஸ்தானம் போகலாமென்று சொல்லி 16 வயதை அடைந்திருந்த ஆசார்யாளுக்கு மேலும் 16 வயது அனுக்ரஹம் செய்து மறைந்தார்.

8. குமரிலபட்டர், மண்டனமிச்ரர் வரலாறு:

வியாஸருடைய ஆக்ஞையை முன்னிட்டு ஆசார்யாள் காசியை விட்டுக் கிளம்பி ப்ரயாகை க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து உத்தமமான கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி மூன்றும் சேருமிடமான திரிவேணியில் விதிப்படி ஸ்னானம் செய்தார்கள். அந்த ஸமயம் பௌத்த மதத்தை நாசம் செய்து கர்ம மார்க்கத்தை ஸ்தாபித்த ஸுப்ரமண்ய அவதாரமான குமரிலபட்டர் துஷாக்னியில் பிரவேசிப்பதைக் கேட்டு தன் பாஷ்யத்தைச் சொல்ல அவரிடம் சென்றார். குமரிலபட்டர், பௌத்த குருவிடமிருந்து கற்ற பௌத்த மதத்தையே நாசம் செய்து குருத்ரோஹம் பண்ணிய பாபத்திற்காகவும், மீமாம்ஸ மதத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டி ஈச்வரன் இல்லை என்று சொன்ன பாபத்திற்காகவும் உமிக்காந்தல் அக்னியில் பிரவேசம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய சிஷ்யனும், சிறந்த மீமாம்ஸகனும் மாஹிஷ்மதீ நகரத்தில் வஸிப்பவனுமான, மண்டனமிச்ரனிடம் சென்று அவனைத் திருப்புங்களென்று சொல்லி ஆசார்யாளுக்கு விடைகொடுத்தார். பிறகு, ஆசார்யாள் மாஹிஷ்மதி நகரம் அடைந்து, பெண்கிளிகள் முதல் வேதவிசாரம் செய்யும் மண்டனமிச்சர் வீட்டை அடைந்தார். அந்த ஸமயம் மண்டனமிச்ரர், ஜைமினி மஹர்ஷியையும், வ்யாஸ மஹர்ஷியையும் நிமந்தரணம் வைத்து பித்ரு சிராத்தம் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தார். வாசற் கதவு மூடப்பட்டிருந்தபடியால் ஸ்ரீ சங்கரர் யோக சக்தியினால் உள்ளே குதித்து எதிரில் நின்றார். இவரைக் கண்ட மண்டனமிச்ரர் தூஷிக்க ஆரம்பித்தார். வ்யாஸ

வாக்யத்தினல் ஆசார்யாளைத் தெரிந்துகொண்ட மண்டன மிச்ரர் ஆசார்யாளை விஷ்ணு ஸ்தானத்தில் நிமந்த்ரணம் இருக்கப்ரார்த்தித்தார். ஆசார்யாள் வாதபிக்ஷை வேண்டு மெனத் தெரிவித்தார்கள். சிராத்தம் முடிந்து ஜைமினியும் வியாஸரும் மறைந்தார்கள். மறுநாள் அனுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு மண்டனமிச்ரருடைய பத்னியும் ஸரஸ் வதியின் அவதாரமுமான ஸரஸவாணியை மத்யஸ்தமாக வைத்து, தோற்றவர் ஜயித்தவருடைய ஆச்ரமத்தைக் கைக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் நிபந்தனையுடன் வாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஸரஸவாணியும் இரண்டு மாலைகளை இரண்டு பேருக்கும் கொடுத்து யார் மாலை வாடுகிறதோ அவரே தோற்றவர் என்று சொல்லி, வீட்டுக் கார்யத்தை கவனித்தாள். இரண்டுபேருக்கும் அநேக நாட்கள் வாதம் நடந்தது. ஒருநாள் மண்டன மிச்ரர் கழுத்துமாலை வாடிவிட் டது. ஸ்ரீ ஆசார்யாள் ஜயத்தைக் கண்ட தேவர்கள் புஷ்ப வர்ஷம் வர்ஷித்தார்கள். ஸரஸவாணியும், தன் பதியான மண்டனர் தோற்று விட்டதால் ஆச்சார்யாளுடைய ஆச்ரம மாகிய ஸன்யாஸம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நிச்சயித்து, இரண்டு பேர்களையும் பிக்ஷைக்கு அழைத் தாள். பிறகு மண்டநமிச்ரரும் ஆசார்யாளை ப்ரார்த்தித்து ஸன்யாஸம் வாங்கிக்கொண்டு, ஸுரேச்வராசார்யாள் என்னும் பெயருடன் வார்த்திகம், நைஷ்கர்ம்ய ஸித்தி முதலிய க்ரந்தங்களைச் செய்து பிரஸித்தியாய் விளங்கி னர். ஸரஸ்வதி ரூபத்தை யடைந்த ஸரஸவாணியை தன்னுடன் வரும்படி ஆசார்யாள்கேட்டுக்கொள்ள, திரும் பிப்பார்க்குமிடத்தில் நின்று விடுவேன் என்னும் நிபந்த னையுடன் பின் தொடர்ந்தாள்.

9. பத்ரீ, கேதாரம், கைலாஸம் செல்லுதல்:

ஆசார்யாள் மாஹிஷ்மதீ நகரத்தை விட்டு புறப்பட்டு ஹிமாலயத்தில் பத்ரீ, கேதார், யாத்ரையாய் வரும்

ஸமயம் அங்குள்ள ஒரு குகையில் நிஷ்டையிலிருந்த கௌட பாதரையும் கோவிந்தபகவத்பாதரையும் கண்டு தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகம் இயற்றி நமஸ்கரித்தார்.

" विश्वं दर्पणदृश्यमाननगरी तुल्यं निजान्तर्गतं
पश्यन्नात्मनिमायया बहिरिवोद्भूतं यथा निद्रया ।
यस्साक्षात्कुरुते प्रबोधसमये स्वात्मानमेवाद्वयं
तस्मै श्री गुरु मूर्तये नम इदं श्री दक्षिणामूर्तये ॥

இம்மாதிரி 8-சுலோகங்களைக் கேட்டு நிஷ்டை கலைந்து கௌட பாதரும் கோவிந்த பகவத் பாதரும் அனுக்ரஹம் செய்தார்கள். ஆசார்யாளும் தான் செய்த பாஷ்யத்தை அவர்களுக்குக் காட்டி பிரார்திக்க, அவர்களும் ஆனந்தம் அடைந்தார்கள். பிறகு ஆசார்யாள் கங்கோத்ரி சென்று அங்கு தபஸ்பண்ணி ஸப்தகோடி மஹா மந்திரங்களும் ஸித்தியடையப்பெற்று, பரமேச்வரன் தரிசனத்திற்காக கைலாஸம் சென்று ஈச்வரனை ஸ்தோத்ரம் செய்து பிரார்தித்தார். பரமேச்வரன் 5-ஸ்படிக லிங்கங்களை அனுக்ரஹம் செய்து கொடுத்தார். மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களை உள்ளடக்கியதாயும் பிரம்ம வித்யா ஸ்வரூபிணியான அம்பாளின் ஸ்வரூபாநந்தத்தை அள்ளி வீசுவதுமான "ஸௌந்தர்ய லஹரீ" என்னும் ஸ்தோத்ரத்தையும் செய்தார்கள்.

शिवश्शक्तया युक्तो यदि भवति शक्तः प्रभवितुम्
नचेदेवं देवो नखलुकुशलस्पन्दितुमपि ।
अतस्त्वामाराध्यां हरि हर विरिञ्चादिभिरपि
प्रणन्तुं स्तोतुं वा कथमकृत पुण्यः प्रभवति ॥

"அம்பிகையோடு கூடிய பரமேச்வரன் கார்யங்களைச் செய்வதில் ஸமர்த்தராகிறார். அப்படி இல்லாவிடில் அவரால் நகரவும் முடியாது. பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்ரன் இவர்களால் பூஜிக்கத் தகுந்த அம்பிகையை ஸ்தோத்ரம் செய்யவோ நமஸ்கரிக்கவோ புண்யம் செய்யாதவர்கள் எப்படி சுத்தர்கள் ஆவார்கள்" முதலான 100-சுலோகங்களால் ஸௌந்தர்ய லஹரியைச் செய்தார்கள். பிறகு அங்கிருந்து பதரிகாசிரமம்வந்து கைலாஸத்திலிருந்து கொண்டுவந்த 5-ஸ்படிக லிங்கங்களில் ஒன்றான முக்தி லிங்கத்தை ஸ்தாபித்து, ஜோதிர் பீடத்தை ஸ்தாபித்து, மட நிர்மாணமும் செய்தார்கள். அங்கு குளிரால் சிரமப்பட்ட ஜனங்களுக்காக பத்ரீநாதனைப் பார்த்து உஷ்ணோதகம் கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். நாராயணரும் தன் பாதத்தின் அடியிலிருந்து உஷ்ணோதகத்தைவிட, அது ஒரு குண்டமாகி ஜனங்களின் குளிரை நீக்கியது. விறைத்துப்போகும் பனிக்கட்டி உறையும் அந்த இடத்தில், ஸ்னானத்திற்கு கொதிக்கும் வெந்நீர் கிடைப்பது பகவத்பாதாளின் மஹிமாதிசயத்தைத் தெரிவிக்கிறது. கேதாரத்தில் ஜ்யோதிர் லிங்கமான கேதார நாதனையும், பத்ரியில் பத்ரீநாதனையும் ப்ரதிஷ்டை செய்து பூஜித்தார்கள். பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்ட ஆசார்யாள் நேபாள க்ஷேத்ரத்தை அடைந்து பசுபதிநாதனை தரிசனம் செய்து புத்தமதஸ்தர்களையெல்லாம் வாதத்தில் வென்று, நீலகண்ட க்ஷேத்ரம் அடைந்து 5-லிங்கங்களில் ஒன்றான "வர" லிங்கத்தை அங்கு ஸ்தாபித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருக்கும் வழியில் பல துர்மதங்களைக் கண்டித்தார்கள்.

10. காளிகாபீட, விமலாபீட ஸ்தாபனம்:

இவ்விதம் ஆசார்யாள் அநேக க்ஷேத்ர தரிசனம், தீர்த்தாடனம் முதலியன செய்து மேற்கு ஸமுத்ரக் கரை அடைந்து, துவாரகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை தரிசனம்

செய்து "காளிகாபீடம்" ஸ்தாபித்து மட ப்ரதிஷ்டையும் செய்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அங்கிருந்து புறப்பட்டு பல க்ஷேத்ர தரிசனம் செய்துகொண்டு கிழக்கு ஸமுத்ரக் கரை வந்து ஜகன்னுதம் என்னும் பூரிக்ஷேத்ரத்தில் விமலாபீடம் ஸ்தாபித்து கோவர்த்தன மடம் நிர்மாணம் செய்துவிட்டு புறப்பட்டார்கள்.

11. காபாலிகன் வரலாறு:

ஆசார்யாள் துர்மதங்களைக் கண்டனம் செய்து கொண்டு வரும் ஸமயம், பைரவ ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த காபாலிகன் ஒருவன் ஆசார்யாளை வாதத்தில் ஜயிக்க முடியாதெனத் தெரிந்து தந்திரத்தால் கொன்றுவிட நினைத்து தனியாய் இருக்கும் ஸமயம் ஆசார்யாளிடம் வந்து தெரிவித்தான். நான் ஒரு யாகம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறேன். அதற்கு ஒரு சக்ரவர்த்தியினுடைய சிரஸ்ஸையாவது ஒரு க்ஞானியினுடைய சிரஸ்ஸையாவது அக்னியில் ஹோமம் செய்தால் பரமேச்வரன் ப்ரீதியடைவார். சக்ரவர்த்தியின் சிரஸ் எனக்குக் கிடைக்காது. உலகத்தைத் துறந்த தாங்கள் சிரஸ்ஸைக் கொடுத்து உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். ஆசார்யாளும் அவன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி நான் தனியாய் இருக்கும் ஸமயம் வந்து தலையைக் கொண்டு போய்விடு, சிஷ்யர்கள் பார்த்தால் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று சொன்னுர். ஒருஸமயம் ஆசார்யாள் தனியாக ஸமாதி நிலையில் உலகத்தை மறந்து நிற்கும் போது காபாலிகன் வந்து கத்தியை ஓங்கி தலையை வெட்டயத்தனித்தான். அந்த ஸமயம் பத்மபாதர் நதியில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்தவருக்கு நரஸிம்ம ஆவேசம் வந்து ஆசார்யாளிடத்தை அடைந்து காபாலிகனுடைய உடலைக் கிழித்துப் போட்டார். ஆசார்யாள் நிஷ்டை கலைந்து பார்த்து நரஸிம்ம மூர்த்தியை ஸ்தோத்ரம்

செய்து உக்ரத்தைத் தணித்தார். பத்மபாதரைப் பார்த்து இந்த நரஸிம்மோபாஸனம் எப்பொழுது உனக்குண்டாயிற்று என்று கேட்டார். பத்மபாதர் ஒரு ஸமயம் நான் நரஸிம்ம மூர்த்தியைப் பிரார்த்தித்து தவஸ் பண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். பகவான் பிரத்யக்ஷமாகாமல் நான் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது ஒரு வேடன் வந்து நீர் என்ன செய்கிறீர் என்று கேட்டான். நான் நரஸிம்ம மூர்த்தியின் தரிசனத்திற்காக தபஸ் செய்வதாகச் சொன்னேன். அவனும் அவர் எப்படி இருப்பாரென்று சொன்னால் நான் கொண்டு வருகிறேன். ஸாயங்காலம் வரையில் தேடி அதே தியானமாய் சிரமப்பட்டு கடைசியில் பகவான் அவனுக்கிறங்கி மனிதனும் சிங்கமும் கலந்த உருவாய் தென்பட்டார். நரஸிம்மத்தை கட்டிக்கொண்டு வந்து இதோ பார் என்று சொன்னான். கண்ணுக்குத் தெரியாமல் நான் வருத்தப்பட்டு இந்த வேடனுக்கு கிடைத்த பாக்யம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று நினைத்து ஸ்தோத்ரம் செய்தேன். உடனே நரஸிம்ம மூர்த்தி தோன்றி, வேடன் அதே தியானமாய் தேடியபடியால் அவனுக்கு தரிசனம் கொடுத்தேன். உனக்கு எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் வருகிறேன் என்று அனுக்ரஹம் செய்து மறைந்தார். வேடனும் மறைந்து விட்டான். இப்பொழுது நதியில் ஸ்நானம் செய்துக்கொண்டிருந்தேன். நரஸிம்மம் வந்ததும் இவனைக் கொன்றதும் எனக்குத் தெரியாது என்று பத்மபாதர் ஆசார்யாளிடம் விக்ஞாபித்து அனுக்ரஹம் பெற்றார்.

12. ஹஸ்தாமலகர்–தோடகாசார்யர்:

ஆசார்யாள் யாத்ரா மார்க்கமாய் கோகர்ணம்சேர்ந்து அங்கு ஈச்வரதர்சனம் செய்து இறந்த குழந்தையை உயிர்ப்பித்து பெற்றோர்களை ஸந்தோஷிக்கச் செய்தார் மூகாம்பிகாக்ஷேத்ரம் சென்று அம்பிகையைத் தர்சனம்

செய்து ஸ்தோத்ரம் செய்தார். பிறகு ஸ்ரீபலி என்னும் கிராமம் சேர்ந்து அங்கு பிரபாகரர் என்னும் பிராம்மண ருடைய குழந்தை ஊமையாயிருப்பதைக் கண்டு தகப்ப ஞர் தன்னிடம் கொண்டுவிட்ட குழந்தையைப் பற்றி விசாரித்தார். ஊரில் எல்லோரும் ஜடன் என்றே அழைப் பதால் நானும் ஜடா என்றே கூப்பிடுகிறேன் என்று தகப்பஞர் தெரிவித்தார். ஆசார்யாள் அந்தக்குழந்தையை ஜடா என்று கூப்பிட்டார். ஊமையாயிருந்த குழந்தை பேச ஆரம்பித்து, " नाहं जडः किन्तु जडः प्रवर्तते " என்பது முதலான 12- சுலோகங்களால் பரமாத்மாவே நான் என்று சொல்லிற்று. குழந்தை பேசிவிட்டானென நினைத்த தகப்பஞர் வீட்டிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனர். அங்கு மறுபடி ஊமையாயிருப்பதையும், ஆசார்யாளிடத்தில் கொண்டுவிட்டால் பேசுவதையும் கண்ட அந்த பிராம்மணர் அவனை ஆசார்யாளிடத்திலே யேவிட்டுவிட்டார். ஆசார்யாளும் அவருக்கு ஸன்யாஸம் கொடுத்து ஹஸ்தாமலகர் என்னும் பெயரையும் அனுக் ரஹம் செய்து முக்ய சிஷ்யர்களில் ஒருவராகக் கொண் டார். ஆசார்யாளுடைய சிஷ்யர்களில் ஒருவரான கிரி என்பவர் சற்று புத்தி குறைவாயிருந்தார். ஒருநாள் பாஷ்யபாடம் சொல்லும்போது கிரி வர தாமதமாயிற்று. ஆசார்யாள் அவருக்காக காத்திருக்க, மற்ற சிஷ்யர்கள் அவரை குறைவாகப் பேசவே, ஆசார்யாள் அங்கிருந்த படியே கிரி என்பவர்க்கு ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் தெரி யும்படி அனுக்ரஹம் செய்தார்கள். கிரியும் வரும்போதே विदिताखिल शास्त्र सुधाजलधे महितोपनिषत् कथितार्थ निधे हृदये कलये विमलं चरणं भवशङ्कर देशिक मे शरणम् ॥ "எல்லா சாஸ்திரங்களையும் தெரிந்தவரும் உபநிஷத் அர்த்தங்களை பிரவசனம் செய்யும் தங்கள் சரணத்தை தியானம் செய் கிறேன். ஹே சங்கர குருவே சரணம்'' என்பது முதல்

8-சுலோகங்கள் சொல்லிக்கொண்டே வந்தார். ஆசார்யாள் ஸந்தோஷமடைந்து தோடக விருத்தத்தில் சுலோகங்கள் சொல்லிக்கொண்டே வந்தமையால் தோடகாசார்யர் எனப் பெயரிட்டு அழைத்தார்கள்.

13. சிருங்கேரி மடம்-சாரதா பீட ஸ்தாபனம்:

ஆசார்யாள் வந்துகொண்டே இருக்கும்போது கர்நாடக தேசத்தில் துங்கபத்ரா நதிதீரத்தில் 'ரிச்யசிருங்கர்' முதலிய மஹர்ஷிகளாலும் தேவதைகளாலும் ஆச்ரயிக்கப்பட்டதும், ஜீவராசிகள் வைரபுத்தியை விட்டு ஒன்று கூடி வஸிக்கும் உத்தம க்ஷேத்ரமான ச்ருங்கேரி வந்தார். பின்னுலேயே வந்துகொண்டிருந்த ஸரஸ்வதியின் பாத சிலம்புகள் அங்கு ஆற்று மணலில் புதைந்து சப்தம் இல்லாமற் போகவே, சப்தம் கேட்கவில்லை யென்று ஆசார்யாள் திரும்பிப்பார்த்தார்கள். ஸரஸ்வதி அங்கேயே கோயில் கொண்டு விட்டாள். ஆசார்யாள் அந்த உத்தம க்ஷேத்ரத்திலேயே ஸாரதா பீடம் ஸ்தாபித்து, மடம் ஏற்படுத்தி, போகலிங்க சந்த்ரமௌளீச்வரரையும் ஸ்தாபித்து பாரதி ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த சிஷ்யர்களை அங்கு தத்துவோபதேசத்திற்கும் மடபரிபாலனத்திற்கும் நியமித்தார்கள். இந்த சாரதா பீடத்திற்கு ஸ்ரீ ஸுரேச்வராசார்யாளை தலைவராக நியமித்ததாக ஸ்ரீ மாதவீய சங்கர விஜயம், ஸ்ரீ சித்விலாஸீய சங்கர விஜயமும் சொல்லுகிறது. ஆனந்தகிரீய சங்கர திக்விஜயம் பத்மபாதர் தலைவர் எனச் சொல்லுகிறது.

எப்படியாயிருந்தாலும் ஸ்ரீசாரதாம்பாளின் அனுக்ரஹத்தினுல் இப்பொழுதும் இந்தபீடத்தில் உள்ளவர்கள் வித்வான்களாயும், யோகிகளாயும் விளங்குகிருர்கள்.

14. மாத்ரு கிருத்யம்.

இந்த ஸமயம் தாயார் அந்த்ய காலம் வந்து தன்னை நினைத்ததைத் தெரிந்த ஆசார்யாள் யோக சக்தியினுல்

மாதாவின் ஸமீபம் சேர்ந்து சிவபுஜங்கம், விஷ்ணு புஜங்கம் இவைகளால் ஸ்தோத்ரம் செய்ய, விஷ்ணுபார்ஷதாள் வந்து விமானத்தில் வைகுண்டம் அழைத்துச் சென்றனர். மாத்ரு சரீர ஸம்ஸ்காரத்திற்கு, ஸன்யாஸி கர்மா செய்வதற்கு அர்ஹமில்லே என்று சொல்லி ஸஹாயத்திற்கு வரமறுத்தார்கள். ஆசார்யாள் மாத்ருசரீரத்தை வீட்டுக் கொல்லேயிலேயே வைத்து யோகாக்னியால் தஹனம் செய்து மாத்ரு கர்மாவை முடித்தார்கள். காலடி அக்ரஹாரத்திற்கு சாபமும் கொடுத்தார்கள். இப்பொழுதும் அங்கு கொல்லேப்புறத்தையே ஸ்மசானமாக்கி தஹனம் செய்கிருர்கள் என்று தெரிகிறது. இப்பொழுது அங்கு சிருங்கேரி ஆசார்யாள், சாரதாம்பாள் ஆலயமும், ஸ்ரீ ஆசார்யாள் ஆலயமும் கட்டி பிரதிஷ்டை செய்து இருக்கிருர்கள்.

15. திக்விஜயம்:

ஆசார்யாள் ராமேச்வரம் முதலிய க்ஷேத்ரங்கள் தரிசனம் செய்யப் புறப்பட்டு ஆங்காங்கு அத்வைதமதத்தை ஸ்தாபித்து துர்மதங்களேயெல்லாம் கண்டித்து யதி ஸார்வ பௌமராய் பிரகாசித்தார்கள். ஜம்புகேச்வரத்தில் அகிலாண்டேச்வரியின் உக்ரகலேயைத் தணித்து எதிரில் மஹாகணபதியை ஸ்தாபித்து அம்பாளுக்கு தாடங்க பிரதிஷ்டையும் செய்தார்கள். திருப்பதியில் ஸ்ரீ வெங்கடேசன் ஸன்னிதியில் தனுகர்ஷண யந்திரம் ஸ்தாபித்தார்கள். சென்னே ஸமீபமுள்ள திருவொற்றியூரில் திரிபுரஸுந்தரியின் உக்ரகலேயைத் தணித்து மற்ருெரு வன துர்க்கையின் உக்ரகத்தையும் சாந்தமாகச் செய்து ஸௌம்யப் படுத்திஞர்கள். மத்யார்ஜுன க்ஷேத்ர தரிசனம் செய்து அத்வைத தத்வம் புரியாமல் ஜனங்கள் சிரமப்படும் பொழுது ஆச்சார்யாள் மத்யார்ஜுன க்ஷேத்ரத்தில் ஈச்வரனேப் பிரார்த்திக்க, மஹாலிங்க மூர்த்தி நேரில் தோன்றி அத்வைதமே ஸத்யம் என

மும்முறை சொன்னார். அதன் பிறகு ஆசார்யாள் தென்னாட்டில் பரம கௌரவமடைந்தார்கள். பிறகு சிதம்பரத்தில் ஸ்படிகலிங்கமான சந்த்ரமௌளீஶ்வர மோக்ஷலிங்கத்தை ஸ்தாபித்தார்கள். ஆங்காங்கு எதிர்ப்பட்ட மதவாதிகளைக் கண்டித்த ஆசார்யாளின் பெருமை என்னைப் போன்ற மந்தமதிகளால் சொல்லத்தக்கதன்று. வித்யாரண்யஸ்வாமிகள்:

बुद्धो युद्ध समुद्यतः किलपुनः स्थित्वाक्षजद्विद्तः
कोणेद्राक्कणभुग्व्यलीयत तमस्तोमावृतोगौतमः ।
भग्नोसौकपिलः पलायतपातञ्जलश्चाञ्जलिं
चक्रुस्तस्ययतीभितुश्चतुरता केनोपमोभेतसा ॥

“ புத்தர், தார்க்கிகன், கௌதமர், கபிலர், பதஞ்சலி முதலிய எல்லா மதஸ்தர்களும் ஆசார்யாளின் எதிரில் நிற்க முடியாமல் மறைந்தார்கள் ” என்று ஆசார்யாள் கண்டித்த மதங்களையும் அவாளுடைய பெருமையையும் விளக்குகிறார்கள்.

16. காஞ்சீபுரம் காமகோடி பீடஸ்தாபனம்:

உலகத்திற்கு மத்ய ஸ்தானமாயும், மோக்ஷபுரிகளில் ஒன்று என்ப் பிரஸித்திப்பெற்றதாயும், முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளால் ஸேவிக்கப்பட்டதாயும் தொண்டை மண்டலம் காஞ்சிமண்டலம் சான்றோர்கள் நிறைந்தது எனக் கொண்டாடப் படுவதாயும், 3 தினங்கள் தான் ஒரிடத்தில் வஸிக்கலாமென நிபந்தனையுள்ள ஸன்யாஸிகள் கூட நிபந்தனையில்லாமல் எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் வஸிக்கலாமென சாஸ்த்ரம் கூறுவதாயும், கிழக்கே மஹாபலிபுரம், தெற்கே திருபுலிவனம், மேற்கே விரிஞ்சிபுரம், வடக்கே நாராயாணவனம் இவைகளை எல்லையாயும் கொண்ட காஞ்சி மண்டலத்திற்கு

தலைநகராய் விளங்குவது காஞ்சிபுரம் என்னும் நகரம். இதில் ஏகாம்பரநாதர் என்னும் பெயருடன்பரமேச்வரன் மாமரத்தடியில் தோன்றியனுக்ரஹம் செய்ததும், ஹஸ்திகிரிநாதன் என்னும், வரதராஜப்பெருமாள் மலையில் கோயில் கொண்டதும், ஸர்வமங்களையான காமாக்ஷி அம்பிகையை பிரதானமாகவும் கொண்டுள்ளது. இந்த அம்பிகை பிலாகாசரூபிணியாயும், ஸர்வ ஜகத்துக்கும் அனுக்ரஹம் செய்யும் ஸௌந்தர்யமூர்த்தியாகவும் விளங்குகிருள். இப்படி உலகிலேயே உயர்ந்த காஞ்சி க்ஷேத்ரத்தை ஆசார்யாள் அடைந்தார்கள்.

1. " காவிரி யாற்றிடையார் திருவானைக்
காவின் புடடைபுக்குத்
தேவியை யேத்துபு முன்னமையூர்
பலதீயுந்தகை தேர்ந்து
நீவிட யானை முகத்தனையம்
பிகை நேரிற்ருபித்தே
காவி மதுர்ப்பணை மேயவளம்பொலி
காஞ்சிப்பதி சேர்ந்தார் "

2. " திருவருண்மிக்க வேகாம்பர நாதரை
தெரிசித் தருச்சித்துப்
பொருவில் காமாட்சிதன் சன்னிதி
மேவுபுபோற்றிக் கனிவோடுந்
தருமமெய்க் காமகோடி யந்திரத்தினைத்
தாபித்தன் மேய
சருவதே வாலய சீரணேத்
தகவாற் றினராகி "

3. " கோலமிகப் பொலியம்பிகை கோயில்
கொள்குகையுட் புகுந்தங்கட்
டாலமதித்திடு கோவிந்த பாதருந்
தமிழ்மாமுனி வோனுஞ்

சாலவுரைத் துள வித்தைகள்
யாவையுந்தா முன்னுபுசித்தி
மேலமைவுற்றருள் யோகத்திறற்கொடுமீளிர்
வேங்கடம் புக்கார்.''

இந்த மூன்று பாசுரங்களும் பக்த மான்மியம் என்னும் புத்தகத்தில் உள்ளது. இந்த பாசுரங்கள் ஆசார்யாள் ஜம்புகேச்வரத்தில் தாடங்க பிரதிஷ்டை பண்ணியதையும், காஞ்சிபுரம் வந்து ஏகாம்பர நாதரை தரிசனம் செய்து, காமாக்ஷி ஆலயத்தில் அம்பாள் தரிசனம் காமகோடியந்திர ஸ்தாபனமும் செய்து, ஸர்வதேவாலய ஜீர்ணோத்தாரணமும் செய்து காமாக்ஷி ஆலயத்தின் கீழுள்ள குகையில் வெகுகாலம் வஸித்து, ஸகல வித்யைகளையும் ஸித்திபெற்றதாயும் கூறுகிறது. ஸ்ரீ ஆசார்யாள் காஞ்சிக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து அம்பாள் உக்ர கலையை அடக்கி, காமகோடிபீடம் என்னும் ஸ்ரீசக்ரத்தை ஸ்தாபித்து, தான் வாஸம் செய்வதற்கு மோக்ஷபுரியான காஞ்சிக்ஷேத்ரமே தக்க இடமென நிச்சயித்து அங்கு மடத்தை ஏற்படுத்தி கைலாஸத்திலிருந்துகொண்டு வந்த ஸ்படிக லிங்க சந்த்ர மௌளீச்வர பூஜையும் ஸ்ரீ சக்ர மேரு பூஜையும் நடத்திக்கொண்டு அத்வைதாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்துடன் விளங்கி வந்தார்கள்.

17. பரகாய பிரவேசம்:

ஸ்ரீ ஆசார்யாள் காஞ்சி காமாக்ஷி ஸன்னதியில் ஸர்வக்ஞ பீடாரோஹணம் செய்ய எத்தனிக்கையில் ஸரஸ்வதி தான் கேட்ட காம சாஸ்த்ர ஸந்தேஹங்களுக்குப் பதில் சொல்லிய பிறகே ஸர்வக்ஞனுவாய் என்று சொன்னுள், ஆசார்யாள் பிரம்மசர்யத்திலிருந்தே ஸன்யாஸம் பெற்றவர்கள் ஆனபடியால் அதையறிந்தே பதில் சொல்ல நினைத்து, தன் சரீரத்தை ஜாக்ரதையாய் காப்பாற்றும்படி சிஷ்யர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்து விட்டு, அந்த

ஸமயம் மத்ய தேசத்தில் அரசனுயிருந்து மரித்துப்போன அமருகன் என்னும் ராஜாவின் சரீரத்தில் பிரவேகித்து ராஜசரீரத்துடன் ராஜ்ய பரிபாலனமும் அந்தபுர ஸ்த்ரீ ஜன ஸமாகமும் அடைந்து, இதுவரையில் ஒருவராலும் செய்ய முடியாத அளவில் ஸகலகார்யங்களையும் செய்து வந்தார்கள். அந்த ராஜாவின் மஹிஷிகள் இவருடைய புத்தி விசேஷத்தையும், ராஜ்யம் அடைந்திருக்கும் மேன்மையையும் கண்டு இவர் அரசனல்ல, யாரோ யோகி, இவரை இந்த ராஜ சரீரத்திலேயே நிறுத்திவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தவர்களாய் மந்த்ரிகளைக் கூப்பிட்டு உயிரற்ற சரீரம் எங்கிருந்தாலும் தஹனம் செய்து விடுங்கள் என்று ஆக்ஞாபித்தார்கள். ராஜஸேவகர்கள் அப்படியே செய்துகொண்டு வந்து ஒரு மலைக்குஹையில் சிஷ்யர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வரும் ஆசார்ய சரீரத்தை பலாத்காரமாய் தஹனம் செய்துவிட்டார்கள். ஆசார்ய சிஷ்யர்கள் உடனே அரண்மனை ஸமீபம் வந்து 'தத்வமஸி' என்னும் வாக்யங்களைச்சொல்லி ஆசார்யாளுக்கு ஞாபகப் படுத்தினர்கள். உடனே ஆசார்யாள் ராஜ சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பி, கொஞ்சம் வெந்துபோயிருந்த தன் சரீரத்தில் பிரவேசித்து லக்ஷ்மீ நரசிம்மனை ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள்.

" श्रीमत्पयोनिधि निकेतन चक्रपाणे
भोगीन्द्रभोगमणिरंजित पुण्यमूर्ते ।
योगीशशाश्वत शरण्य भवाब्धिपोत-
लक्ष्मीनृसिम्ह ममदेहि करावलम्बम् " ॥

" பாற்கடலில் வஸிப்பவனே! சக்ராயுதத்தைத் தரித்தவனே! உயர்ந்த நாக ரத்னத்தால் பிரகாசிக்கிற புண்யமூர்த்தியே! யோகீஶ்வரர்களுக்கு சாச்வத சரண்யனே! ஸம்ஸாரக் கடலுக்கு ஓடமானவனே! ஹே லக்ஷ்மீ

நரஸிம்ஹா! எனக்கு கை கொடுப்பாயாக'' என்று அநேகம் சுலோகங்களோடுகூடிய ''லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ கராவலம்ப ஸ்தோத்ரம்'' செய்தார்கள். நரஸிம்மன் பிரத்யக்ஷமாகி நல்ல சரீரத்தைக் கொடுத்து அனுக்ரஹம் செய்தார்.

18. ஸர்வக்ஞ பீடாரோஹணம்:

ஆசார்யாள் காஞ்சி க்ஷேத்ரம் அடைந்து, ஸரஸ்வதி கேட்ட காம சாஸ்திர ஸந்தேஹங்களுக்கு பதில் சொன்னார்கள். மேலும், தாம்ப்ரபர்ணீ தீரத்திலிருந்து வந்தவர்களையும் வாதத்தில் ஜயித்து ஒருவரும் நிகரில்லாத ஸர்வக்ஞாளாய் ஸ்ரீசங்கரபகவத் பாதாசார்யாள், தேவர்கள் புஷ்ப வர்ஷம் வர்ஷிக்க, வாத்யங்கள் முழங்க, காஞ்சி காமாக்ஷி ஸன்னிதியில் ஸர்வக்ஞ பீடாரோஹணம் செய்தார்கள். ஆசார்யாள் காஞ்சியில் காமகோடி பீடாதிபதிகளாக இருந்து ஆங்காங்கு ஸ்தாபித்த மடங்கள் முதலியவைகளை தகுந்த சிஷ்யர்களைக்கொண்டு பரிபாலிக்கச் செய்து, சந்த்ரமௌளீச்வர யோக லிங்கத்தை ஆராதித்து பரமானந்த அத்வைத ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தையனுபவித்து, பிறகு அவதார பிரயோஜனம் முடிந்துவிட்டபடியால் தனக்கு அடுத்த சிஷ்யரும் வார்த்திகம், நைஷ்காம்ய ஸித்தி முதலிய கிரந்தங்களைச் செய்தவருமான ஸ்ரீ ஸுரேச்வராசார்யாளை காமகோடி பீடாதிபதியாகவும் சந்த்ரமௌளீச்வர பூஜையும் ஸ்ரீ சக்ரமேரு பூஜையும் நடத்தி லோக க்ஷேமார்த்தம், அத்வைத க்ஞான வித்யையை சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்துக்கொண்டு இந்த்ர ஸரஸ்வதி என்னும் பட்டத்துடன் இருக்கும்படியும் ஆஞ்ஞாபித்து, காஞ்சீ க்ஷேத்ரத்தில் யோகபலத்தால் ஸ்தூல சரீரத்தை ஸூக்ஷ்மத்தில் லயிக்கச் செய்து, ஸூக்ஷ்மத்தையும் காரணத்தில் லயிக்கச் செய்து அதையும் விட்டு சின்மயமாக ஸர்வ வ்யாபியாக இன்றும் விளங்கி வருகிறார்கள்.

சுபம்!

காமகோடி பீடம்

ஒரு அனுபந்தம்.

காஞ்சி க்ஷேத்ரத்தில் ஸ்ரீ பகவத் பாதாசார்யாள் காமகோடி பீடத்தை பிரதிஷ்டைபண்ணி மடஸ்தாபனம்செய்த விஷயங்கள் பல இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "ஆனந்தகிரீய சங்கர திக்விஜயத்தில்" காஞ்சியில் ஆசார்யாள் காமகோடி பீடத்தை ஸ்தாபித்து, தான் கொஞ்சநாள் இருந்து பிறகு ஸுரேச்வரரைக் கூப்பிட்டு பீடாதிபதியாக இருந்து, யோகலிங்க சந்த்ரமௌளீச்வர பூஜையையும் நடத்திவா என்று ஆஞ்ஞாபித்ததாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் நைஷதகாவ்யத்தில் ஸ்ரீ ஹர்ஷன் "**स्फटिक भूर्जागर्तियोगेश्वरः**" என்று சொல்லியிருப்பது ஆசார்யாள் பூஜித்த யோகலிங்க சந்த்ரமௌளியைக் குறிக்கிறது. மேலும் ஸ்ரீ ஹர்ஷன் "**अद्वैततत्त्वइव-सत्यतरेपिलोकः**" என்று அத்வைத வித்யையைப் புகழ்கிறார். மேலும் இந்த மடத்தைப்பற்றிய சிலசாஸனங்கள் உள்ளதாய் தெரிகிறது. 13-அம் நூற்றாண்டில் காஞ்சியில் ஆண்டுவந்த சோழமன்னன் ஒரு கிராமத்தை காமகோடிபீட மடத்திற்குக் கொடுத்ததாயும், இந்தமடம் ஹஸ்தி கிரிநாதர் கோவிலுக்கு மேற்கில் இருப்பதாயும் ஒரு சாஸனம் சொல்லுகிறது.' விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் இருந்த காலத்தில் கிருஷ்ணதேவராயரும், அவர் பிதா நரஸிம்ம தேவராயரும் செங்கல்பட்டு ஜில்லாவிலும் 6-முழுக் கிராமங்களை காஞ்சி ஸ்ரீ மஹாதேவ ஸரஸ்வதி, ஸ்ரீ சந்த்ரசூட ஸரஸ்வதி, ஸ்ரீ ஸதாசிவ ஸரஸ்வதி ஆசார்யார்கள் காலத்தில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 17-ஆம் நூற்றாண்டில் கோல்கொண்டா ராஜ்ய மந்திரிகளான அக்கன்னா மாதன்னா என்பவர்கள் காஞ்சி சாரதா

மடத்திற்கு ஒரு கிராமம் கொடுத்து இருப்பதாகத் தெரிகிறது. மதுரை ராணிமங்கம்மாளின் புத்திரர் விஜய சொக்க நாய்க்கர் திருச்சி ஜில்லாவில் 6- கிராமங்களில் சில நிலங்களை லோககுரு சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். 1710ஞ முகம்மதியராஜ்யத்தில் ஆலங்கிர் என்பவரின் உத்திரவின்பேரில் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் ஒரு கிராமத்திலிருந்து 115–வராகன் வருஷ வர்த்தனையாகக் கொடுக்கும்படி ஒரு சாஸனம் ஏற்பட்டது. இம்மாதிரி பல சாஸனங்களிலிருந்து 1710 ஞ வரை காஞ்சீபுரத்தில் இந்த மடம் இருந்ததாயும், பிறகு கர்நாடக யுத்தகாலத்தில் காஞ்சியைவிட்டு தெற்கே பாளையக்காரர்கள் ஆதரவில் இருந்து, கடைசியாக 1730 ஞ வாக்கில் தஞ்சாவூர் அரசரின் ஆதரவில் கும்பகோணம் போய்ச் சேர்ந்ததாகத் தெரிகிறது. ஸ்ரீ சங்கரர் காஞ்சியை அடைந்தது, காமாக்ஷியை பிரதிஷ்டை செய்தது, அங்கேயே ஸித்தியடைந்தது இவை பற்றி " ஹுல்ஷ் " என்பவர் தன் ரிபோர்ட்டில் சொல்லியிருக்கிறார். 1946-ம்ஞ கூட்லி சிருங்கேரி மடத்தார் வெளியிட்டுள்ள " குருபரம்பரா ஸ்தோத்திர மாலையில் " உள்ளதும் இதை ஊர்ஜிதப்படுத்துகிறது. காஞ்சி காமாக்ஷி கோயிலில் இருக்கும் ஆசார்யமூர்த்தியைத் தவிர, செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் திருவொற்றியூர், மாங்காடு, பூந்தமல்லி, பாப்பான் ஸத்ரம், கடம்பர் கோவில், முதலிய இடங்களில் உள்ள கோவில்களில் ஆசார்யாளின் மூர்த்திகள் இருக்கின்றன. இம்மாதிரி பல தகவல்கள் காஞ்சியில் காமகோடி பீட மடத்தை நன்கு ஊர்ஜிதம் செய்கிறது.

இந்த பீடத்தில் இப்பொழுது பீடாதிபதியாக ஆசார்ய ஸ்தானத்தை வஹிக்கும் ஜகத்குரு சங்கராசார்ய ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் அவர்கள் ஸ்ரீ பகவத்பாதாளின் அவதார பூதர்கள் என்று

சொல்லக்கூடிய ஹேதுக்களிருக்கின்றன. பகவத்பாதாள் நடத்திய திருவானைக்காவல் அகிலாண்டேச்வரீ தாடங்க ப்ரதிஷ்டையை இவர்கள் செய்தது ஓர் உதாஹரணம். மேலும், தஞ்சாவூர் பங்காரு காமாக்ஷி கும்பாபிஷேகம், காஞ்சி காமாக்ஷியின் மஹா கும்பாபிஷேகம், ஸ்ரீ சக்ர ரூபமான வெள்ளிரத நிர்மாணம் இவைகள் குறிப்பிடத் தக்க தெய்வீகச் செயல்கள். இவர்களை ஒரு முறை தரிசனம் செய்தவர்கள் "ஆசார்யாள் என்னிடத்தில் தான் அதிக பிரியமுள்ளவர்கள்" என்று சொல்லத் தவருவது இல்லை. இவர்கள் பெரிய சாஸ்த்ரங் களையும் ஸுலபமான முறையில் உபதேசிப்பார்கள். இவர்கள் உபதேசத்தின் ஒரு பகுதி "நாம் அத்வைதத்தை நம்பிக்கொண்டு துவைதத்தை அனுபவிக்கிறோம். துவைதம் இந்த்ரியங்களால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அத்வைதம் வேதாந்தங்களால் தெரிவிக்கப் படுகிறது. ஸூரியன் 1000-கோடி மைல் விஸ்தீரண முள்ளது என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. ஒரு சாண் விஸ்திரணமுள்ளதென்று கண் சொல்லுகிறது. கண்ணால் தெரிவிக்கப்படுவது துவைதம், வேதாந்தத்தால் தெரிவிக்கப்படுவது அத்வைதம்." இன்னொரு உபதேசம் "இந்த விழிப்பிற்கும் ஞானத்தால் ஒரு விழிப்பு ஏற்பட்டால் அப்பொழுது இந்த விழிப்பில் காணப்படும் 1000- கணக்கான பொருள்களும் மறைந்து இப்பொழுது நானென்று சொல்லும் ஆத்மப் பொருளே பாக்கி நிற்கும். இந்த திருஷ்டாந்தத்தை அறிவுபடுத்தவே ஈச்வரன் ஸ்வப்னத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்திருக்கிறார்." இம்மாதிரி அநேகம் உபதேச ரத்னங்கள் உண்டு. இந்த உபதேச அம்ருதத்தைப் பானம் பண்ணியவர்கள் மிகுந்த புண்ணியவான்கள் என்பதிலும், இந்த மஹாபுருஷாள் பகவத்பாதாளின் அவதாரம் என்பதிலும் ஸந்தேஹம் இருக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட இந்த ஆசார்யாள்

பகவத் பாதாளின் 32-வயதுபோன்ற அநேகம் 32—கொண்டவர்களாக இருந்து, இந்தபீடத்தை அலங்கரித்து சிஷ்ய ஜனங்களுக்கு உபதேசம் செய்து நல்வழிப்படுத்த இவர்களை நமக்கு அருளவேணுமாய் ஸ்ரீ கமாக்ஷியான மஹா திரிபுரஸுந்தரீ ஸமேத ஸ்ரீ சந்த்ர மௌளீச்வரரை மனமுருகப் பிரார்த்திப்போமாக.

ஸ்ரீ காஞ்சீ, காமகோடி பீடம்

ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய குருபரம்பரை.

1 ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாள்
2 ஸ்ரீ ஸுரேச்வராசார்யாள்
3 ஸ்ரீ ஸர்வக்ஞேந்த்ர ஸரஸ்வதி
4 ஸ்ரீ ஸத்யபோதேந்த்ர ,,
5 ஸ்ரீ க்ஞானனந்தேந்த்ர ,,
6 ஸ்ரீ சுத்தானந்தேந்த்ர ,,
7 ஸ்ரீ அனந்தானந்தேந்த்ர ,,
8 ஸ்ரீ கைவல்யானந்தேந்த்ர ,,
9 ஸ்ரீ கிருபாசங்கரேந்த்ர ,,
10 ஸ்ரீ மஹேச்வரசுரேச்வரேந்த்ர ,,
11 ஸ்ரீ சித்கனேந்த்ர ,,
12 ஸ்ரீ சந்த்ரசூடேந்த்ர ,,
13 ஸ்ரீ ஸச் சித்கனேந்த்ர ,,
14 ஸ்ரீ வித்யாகனேந்த்ர ,,
15 ஸ்ரீ கங்காதரேந்த்ர ,,
16 ஸ்ரீ ஸதாசிவேந்த்ர ,,
17 ஸ்ரீ ஸுரேந்த்ர ,,
18 ஸ்ரீ வித்யாகனேந்த்ர ,,
19 ஸ்ரீ சங்கரேந்த்ர ,,
20 ஸ்ரீ சந்த்ரசூடேந்த்ர ,,
21 ஸ்ரீ பரிபூர்ணபோதேந்த்ர ,,
22 ஸ்ரீ ஸச்சித்சுகேந்த்ர ,,
23 ஸ்ரீ சித்ஸுகேந்த்ர ,,
24 ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்தகனேந்த்ர ,,

25 ஸ்ரீ பிரக்ஞாகனேந்த்ர ஸரஸ்வதி
26 ஸ்ரீ சித்விலாஸேந்த்ர ,,
27 ஸ்ரீ மஹாதேவேந்த்ர ,,
28 ஸ்ரீ பூர்ணபோதேந்த்ர ,,
29 ஸ்ரீ போதேந்த்ர ,,
30 ஸ்ரீ பிரம்மானந்தகனேந்த்ர ,,
31 ஸ்ரீ சிதானந்தகனேந்த்ர ,,
32 ஸ்ரீ ஸச்சிதானந்தேந்த்ர ,,
33 ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ,,
34 ஸ்ரீ சித்ஸுகேந்த்ர ,,
35 ஸ்ரீ சித்ஸுகானந்தேந்த்ர ,,
36 ஸ்ரீ வித்யாகனேந்த்ர ,,
37 ஸ்ரீ சங்கரேந்த்ர ,,
38 ஸ்ரீ ஸத்சித்விலாஸேந்த்ர ,,
39 ஸ்ரீ மஹாதேவேந்த்ர ,,
40 ஸ்ரீ கங்காதரேந்த்ர ,,
41 ஸ்ரீ பிரம்மானந்தகனேந்த்ர ,,
42 ஸ்ரீ ஆனந்தகனேந்த்ர ,,
43 ஸ்ரீ பூர்ணபோதேந்த்ர ,,
44 ஸ்ரீ பரமசிவேந்த்ர ,,
45 ஸ்ரீ போதேந்த்ர ,,
46 ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ,,
47 ஸ்ரீ அத்வைதானந்தபோதேந்த்ர ,,
48 ஸ்ரீ மஹாதேவேந்த்ர ,,
49 ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர ,,
50 ஸ்ரீ வித்யாநாதேந்த்ர ,,
51 ஸ்ரீ ஸத்சித்கனேந்த்ர ,,
52 ஸ்ரீ பராத்வைதப்ரம்மானந்தேந்த்ர ,,
53 ஸ்ரீ ஸாந்த்ரானந்தேந்த்ர ,,
54 ஸ்ரீ மஹாதேவசிவேந்த்ர ,,
55 ஸ்ரீ அத்வைதசுகானந்தேந்த்ர ,,

56	ஸ்ரீ சங்கரானந்தேந்த்ர	ஸரஸ்வதி
57	ஸ்ரீ பூர்ணனந்தேந்த்ர	,,
58	ஸ்ரீ மஹாதேவேந்த்ர	,,
59	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர	,,
60	ஸ்ரீ போதேந்த்ர	,,
61	ஸ்ரீ பரமசிவேந்த்ர	,,
62	ஸ்ரீ ஆத்மபோதேந்த்ர	,,
63	ஸ்ரீ மஹாதேவேந்த்ர	,,
64	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர	,,
65	ஸ்ரீ மஹாதேவேந்த்ர	,,
66	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர	,,
67	ஸ்ரீ மஹாதேவேந்த்ர	,,
68	ஸ்ரீ சந்த்ரசேகரேந்த்ர	,,

தற்காலம் பீடாதிபதிகள்

உபதேச பஞ்சகம்

தமிழ் உரை : ஆங்கீரஸன்

वेदो नित्यमधीयतां तदुदितं कर्म स्वनुष्ठीयतां
तेनेशस्य विधीयतामपचितिः काम्ये मतिस्त्यज्यताम् ।
पापौघः परिधूयतां भवसुखे दोषोऽनुसन्धीयता-
मात्मेच्छा व्यवसीयतां निजगृहात्तूर्णं विनिर्गम्यताम् ॥ १

வேதோ நித்யமதீயதாம் தது திதம் கர்மஸ்வநுஷ்டீயதாம்
தேநேஶஸ்ய விதீயதாமபசிதி: காம்யே மதிஸ்த்யஜ்யதாம் ।
பாபௌக: பரிதூயதாம் பவஸுகே தோஷோநுஸந்தீயதாம்
ஆத்மேச்சா வ்யவஸீயதாம் நிஜக்ருஹாத் தூர்ணம் விநிர்கம்யதாம்

வேதங்களைத் தவருமல் அத்தியயனம் செய்ய வேண்டும். அவற்றில் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மாக்களை நன்றாக அனுஷ்டானம் பண்ணவேண்டும். இவ்வனுஷ்டானத்தை சர்வேச்வரனுக்குரிய அர்ப்பணமாக்க வேண்டும். காம்ய கர்மாக்களில் மனத்தைச் செல்ல விடக்கூடாது. பாபங்களை ஒழிக்கவேண்டும். உலக வாழ்க்கையிலுள்ள குறைபாடுகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆத்மாவை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரே லட்சியத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். கிருஹத்தை விட்டு விரைவிலேயே வெளியேற வேண்டும்.

सङ्गः सत्सु विधीयतां भगवतो भक्तिर्दृढा धीयतां
शान्त्यादिः परिचीयतां दृढतरं कर्माशु सन्त्यज्यताम् ।

सद्विद्वानुपसर्प्यतां प्रतिदिनं तत्पादुका सेव्यताम्
ब्रह्मैकाक्षरमर्थ्यतां श्रुतिशिरोवाक्यं समाकर्ण्यतां ॥ २

ஸங்க: ஸத்ஸு விதீயதாம் பகவதோ பக்திர்த்ருடா தீயதாம்
ஶாந்த்யாதி: பரிசீயதாம் த்ருடதரம் கர்மாஶு ஸந்த்யஜ்யதாம் ।
ஸத்வித்வா னுபஸர்ப்யதாம் ப்ரதிதிநம் தத்பாதுகா ஸேவ்யதாம்
ப்ரஹ்மைகாக்ஷர மர்த்யதாம்ச்ருதிசிரோ வாக்யம் ஸமாகர்ண்யதாம்

ஸஜ்ஜனங்களிடம் பழக வேண்டும். பகவானிடத்தில் திடமான பக்தியை வளர்க்கவேண்டும். சமம் தமம் ஆகிய குணங்களைத் திடமாகப் பயிலவேண்டும். கூடிய விரைவில் காம்யகர்மங்களைத் தியாகம் செய்யவேண்டும். பிரம்மஞானியான மகாத்மாவை அணுகி, தினமும் அவரது பாதுகைகளைச் சேவிக்க வேண்டும். அழிவற்ற பிரம்மத்தை அடையும் மார்க்கத்தை அவரிடம் கேட்டு அறிய ஆவல் கொள்ள வேண்டும். அவரிடத்தில் மஹா வாக்கியங்களை உபதேசமாகப் பெறவேண்டும்.

वाक्यार्थश्च विचार्यतां श्रुतिशिरः पक्षः समाश्रीयतां
दुस्तर्कात्सुविरम्यतां श्रुतिमतस्तर्कोऽनुसन्धीयताम् ।
ब्रह्मैवास्मि विभाव्यतामहरहर्गर्वः परित्यज्यतां
देहेऽहम्मति रुज्झ्यतां बुधजनैर्वादः परित्यज्यताम् ॥ ३

வாக்யார்த்தஶ்ச விசார்யதாம் ச்ருதிசிர:பக்ஷ: ஸமாச்ரீயதாம்
துஸ்தர்க்காத்ஸுவிரம்யதாம் ச்ருதிமதஸ்தர்க்கோநுஸந்தீயதாம்
ப்ரஹ்மைவாஸ்மி விபாவ்யதாம- ஹரஹர்கர்வ: பரித்யஜ்யதாம்
தேஹேஹம்மதிருஜ்யதாம் புதஜனைர்வாத: பரித்யஜ்யதாம் ॥

மஹா வாக்யங்களை நன்ருக விசாரம் செய்ய வேண்டும். வேதாந்தத்தின் பொருளை ஆச்ரயிக்க வேண்டும். தவருன தர்க்கத்தைக் கைக்கொள்ளாதே. வேதாந்த நியா

யத்தைத் தெரிந்து சிந்தனை செய்யவேண்டும். 'பிரம்மமே நான்' என்ற பாவனை எப்பொழுதும் நிலவவேண்டும். அபிமானத்தை (கர்வத்தை) விடவேண்டும். 'தேகமே நான்' என்ற புத்தியை ஒதுக்கித் தள்ளவேண்டும். ஞானிகளுடன் வீணான தர்க்கத்தில் இறங்காதே.

क्षुद्व्याधिश्च चिकित्स्यतां प्रतिदिनं भिक्षौषधं भुज्यतां
स्वाद्वन्नं न तु याच्यतां विधिवशात्प्राप्तेन सन्तुष्यताम् ।
शीतोष्णादि विषह्यतां न तु वृथा वाक्यं समुच्चार्यता-
मौदासीन्यमभीप्स्यतां जनकृपा नैष्ठुर्यमुत्सृज्यताम् ॥ ४

க்ஷுத்வ்யாதிச்ச சிகித்ஸ்யதாம் ப்ரதிதிநம்பிக்ஷௌஷதம்புஜ்யதாம்
ஸ்வாத்வந்நம் நதுயாச்யதாம் விதிவஶாத்ப்ராப்தேனசந்துஷ்யதாம்
சீதோஷ்ணாதி விஷஹ்யதாம் நது வ்ருதா வாக்யம் ஸமுச்சார்யதாம்
ஔதாஸீன்யமபீப்ஸ்யதாம்ஜனக்ருபா நைஷ்டுர்யமுத்ஸ்ருஜ்யதாம்

பசியென்னும் வியாதிக்கு சிகிச்சை செய்ய பிக்ஷா ரூபமான ஔஷதத்தை உட்கொள்ளவேண்டும். சுவையுள்ள உணவை விரும்பி யாசிக்காதே. விதிவசத்தால் கிடைக்கக் கூடியதைக் கொண்டு திருப்தி யடைவாயாக. சீதம் உஷ்ணம் (சுகம் துக்கம்) என்ற துவந்துவங்களைச் சகித்துக்கொள். வீணான வார்த்தைகளைப் பேசாதே. உதாசீன குணத்தில் விருப்பம் வை. பிறருக்கு நம்மிடம் ஏற்படக்கூடிய விருப்பு வெறுப்புகளில் உதாசீனனாகயிரு.

एकान्ते सुखमास्यतां परतरे चेतः समाधीयतां
पूर्णात्मा सुसमीक्ष्यतां जगदिदं तद्बाधितं दृश्यताम् ।
प्राक्कर्म प्रविलाप्यतां चितिबलान्नाप्युत्तरैः श्लिष्यतां
प्रारब्धं त्विह भुज्यतामथ परब्रह्मात्मना स्थीयताम् ॥ ५

ஏகாந்தே ஸுகமாஸ்யதாம் பரதரே சேத: ஸமாதீயதாம்
பூர்ணாத்மா ஸுஸமீக்ஷ்யதாம் ஜகதிதம் தத்பாதிதம் த்ருச்யதாம்
ப்ராக்கர்ம ப்ரவிலாப்யதாம்சிதிபலாந்நாப் யுத்தரை: ச்லிஷ்யதாம்
ப்ராரப்தம் த்விஹ புஜ்யதாமத பரப்ரஹ்மாத்மனா ஸ்தீயதாம் ॥

ஏகாந்தத்தில் நிம்மதியாக உட்காரவேண்டும். பரப்ப்ரம்மத்தின்பால் சித்தத்தை ஈடுபடுத்த வேண்டும். பரிபூர்ணமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நன்ருக த்யானம் செய்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். உலகத்தை ஆத்ம மயமாகப் பார்க்கவேண்டும். பூர்வ கர்மங்களால் ஏற்படும் பந்தங்களை அழிக்கவேண்டும். ஞான பலத்தினுல் நிகழ்காலத்திய கர்மங்களாலும் பந்தம் வராமல் காத்துக்கொள்ள வேண்டும், ப்ராரப்த கர்மங்களின் பலனை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே பரப்ரம்ம ஸ்வரூபத்தில் நிலைத்துவிட வேண்டும்.

यः श्लोकपञ्चकमिदं पठते मनुष्यः
सञ्चिन्तयत्यनुदिनं स्थिरतामुपेत्य ।
तस्याशु संसृतिदवानलतीव्रघोर
तापः प्रशान्तिमुपयाति चितिप्रसादात् ॥ ६

ய: ச்லோகபஞ்சகமிதம் படதே மனுஷ்ய:
ஸஞ்சிந்தயத்யனுதினம் ஸ்திர தாமுபேத்ய ।
தஸ்யாசு ஸம்ஸ்ருதி தவானல தீவ்ரகோர-
தாப: ப்ரசாந்திமுபயாதி சிதிப்ரஸாதாத் ॥

ப்ரதி தினமும் யார் இந்த ஐந்து ஸ்லோகங்களைத் திட சித்தத்துடன் படித்து மனனம் செய்கிருர்களோ, அவர்கள் ஆத்மாவின் அனுக்கிரஹத்தைப்பெற்று அதன் மூலம் சம்சாரமாகிய வடவாக்கினியின் தீவிரமும் கோரமுமான தாபத்தினின்றும் விடுபட்டு அழியாத சாந்தியை அடைகிருர்கள்.

ஷட்பதீ.

ஆதிசங்கரர் அருளிய விஷ்ணு ஸ்தோத்ரம்.

தமிழ் உரை : ஞானபாஸ்கர பண்டிட் P. N. நாராயணசாஸ்திரிகள்

अविनयमपनय विष्णो दमय मनः शमय विषयमृगतृष्णाम् ।
भूतदयां विस्तारय तारय संसार सागरतः ॥ १

அவிநயமபநய விஷ்ணோ தமயமந: சமயவிஷய ம்ருகத்ருஷ்ணாம்
பூததயாம் விஸ்தாரய தாரய ஸம்ஸார ஸாகரத: ॥

"விஷ்ணுவே என் வணக்கமற்ற தன்மையைப் போக்கு. மனதை அடக்கு. கானல்நீரைப் போன்ற விஷயங்களை சமனம் செய்.

ஜீவர்களிடத்தில் தயை நிறைந்திருக்கும்படி ஸம்ஸாரக் கடலிலிருந்து தாண்டுவிப்பாயாக.

दिव्यधुनीमकरन्दे परिमल परिभोग सच्चिदानन्दे ।
श्रीपति पादारविन्दे भवतव खेदच्छिदेवन्दे ॥ २

திவ்யதுனீ மகரந்தே பரிமள பரிபோக ஸச்சிதானந்தே |
ஸ்ரீபதி பாதாரவிந்தே பவதவ கேதச்சிதேவந்தே ॥

"தேவ நதியான கங்கையின் மகரந்தங்களை உடையதும், ஸச்சிதானந்த அனுபவம் என்னும் வாஸனையை உடையதும் ஆன திருமகள் நாயகனை திருமாலின் திருவடிகளில் ஸம்ஸாரமெனும் காட்டுத்தீயைப் போக்க வணங்குகிறேன்."

सत्यपि भेदापगमे नाथ तवाहं न मामकीनस्त्वम् ।
सामुद्रो हि तरङ्गः क्वचनसमुद्रो न तारङ्गः ॥ ३

ஸத்யபி பேதாபகமே நாத தவாஹம் நமாமகீனஸ்த்வம் |
ஸாமுத்ரோஹிதரங்க: க்வசந ஸமுத்ரோ ந தாரங்க: ॥

" தலைவரே! பேதமற்ற நிலை நிச்சயமே, எனினும் நான் உன்னைச்சார்ந்தவன். நீ என்னுடையவனல்ல. கடலிலிருந்து அலை உண்டாகிறது. அலையிலிருந்து கடல் உண்டாகவில்லை."

उद्धृतनग नगभिदनुज दनुजकुलाऽमित्र मित्रशशिदृष्टे ।
दृष्टेभवति प्रभवति न भवतिकिं भवतिरस्कारः ॥ ४

உத்ருதநக நகபிதநுஜ தநுஜ குலாமித்ர மித்ரசசித்ருஷ்டே |
த்ருஷ்டேபவதி ப்ரபவதி ந பவதி கிம் பவதிரஸ்காரः ||

" கோவர்த்தன மலையைக் குடைபிடித்தவனே! மலைகளைப்பிளந்த இந்திரனின் தம்பியே? அரக்கர் கூட்டத்தின் எதிரியே? சந்த்ர சூரியர்களைக் கண்ணுக உடையவனே! உன்னுல் பார்க்கப் பட்டவனுக்கு ஸம்ஸார வெறுப்பு உண்டாகாதா என்ன? (கட்டாயமுண்டாகும்.)

मत्स्यादिभिरवतारैरवतारवताऽवता सदा वसुधाम् ।
परमेश्वर परिपाल्यो भवता भवताप भीतोहम् ॥ ५

மத்ஸ்யாதிபிரவதாரை: அவதாரவதாऽவதா ஸதாவஸுதாம் |
பரமேச்வர பரிபால்ய: பவதா பவதாப பீதோஹம் ||

" மத்ஸ்யம் முதலிய அவதாரங்களால் அவதரித்து எப்பொழுதும் பூமியைக் காப்பாற்றுகிற பரமேஸ்வர, பவதாபத்தினுல் பயந்திருக்கிற நான் தங்களால் ரக்ஷிக்கத் தகுந்தவன்.

दामोदर गुणमन्दिर सुन्दरवदनारविन्द गोविन्द ।
भवजलधि मथनमन्दर परमं दरमपनय त्वं मे ॥ ६

தாமோதர குணமந்திர ஸுந்தரவதநாரவிந்த கோவிந்த |
பவஜலதி மதநமந்தர பரமம் தரமபநய த்வம் மே ||

"ஏ, தாமோதரனே! நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவனே! அழகான தாமரைபோன்ற முகத்தையுடையவனே! பசுக்களைக் காப்பவனே! ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடையும் மந்தர மலை போன்றவனே! என் பெரிய பயத்தைப் (மரணம்) போக்கடிப்பாயாக.

नारायण करुणामय शरणं करवाणि तावकौ चरणौ ।
इति षट्पदी मदीये वदनसरोजे सदा वसतु ॥ ௭

நாராயண கருணாமய சரணம் கரவாணி தாவகௌ சரணௌ |
இதி ஷட்பதீ மதீயே வதநஸரோஜே—ஸதா வஸது ||

"கருணை நிறைந்த ஹே நாராயண! உன் திருவடிகளைப் புகலிடமாக அடைகிறேன் எனும் இந்த ஆறு பதங்கள் (வண்டுகள்) என் முகமாகிற தாமரையில் எப்பொழுதும் வஸிக்கட்டும்.

மநோநியமனம்.

தமிழ் உரை : ஸ்ரீ ரா. சுப்ரமணியன்.

आशीविष विषविषमैः निमेषेन्मेषैर्निषेवितैर्विषयैः ।
अलमधुना कलयेथाः मानस मिहिकामयूखचूडालम् ॥ १

ஆசீவிஷ விஷ விஷமை:
நிமேஷேன்மேஷை: நிஷேவிதைர்விஷயை:
அலமதுனா கலயேதா:
மானஸ மிஹிகாமயூககூடாலம் ॥

பொழிப்புரை: பாம்பின் விஷம் உண்டவனை ஆபத்துக்கு உள்ளாக்குவதுபோல், நாம் மிகவும் விரும்பும் உலகப்பற்றும் குறைந்தும், மிகுந்தும் வருத்துகிறது. ஆகையால் விஷயங்களின்மீது உள்ள பற்று இத்துடன் போதும். மனமே! பனியைப்போல குளிர்ந்த பிறையை அணிந்த இறைவனைப் பற்றுவாயாக. (போற்றுவாயாக)

अहमिति मतिमतिहेये वारयकाये निरन्तरापाये ।
परशिवपदाभिधेये ब्रह्मणि सदये निधेहि तां हृदये ॥ २

அஹமிதி மதிமதி ஹேயே
வாரயகாயே நிரந்தராபாயே ।
பரசிவபதாபிதேயே
ப்ரம்மணி ஸதயே நிதேஹி தாம் ஹ்ருதயே ॥

பொழிப்புரை: விடத்தக்கதும், நிரந்தரமான அபாயத்திற்கு இடமானதுமான உடலின் மேல் 'நான்' என்னும் அபிமான புத்தியை விட்டுவிடு. பரசிவ நிலையென்னும் பிரம்மத்தைப் பற்றும் அந்த புத்தியை எனக்கு அளிப்பாய்.

चलदलदल चञ्चलमिम मचलवदचलं प्रतीत्य किल कायम् ।
मुह्यसि शिवपदमसुखं शिवशिव सुमचापचापलैश्चेतः ॥ ३

சலதல தல சஞ்சலமிம
மசலவதசலம்ப்ரதீத்ய கில காயம் ।
முஹ்யஸி சிவபதமஸுகம்
சிவசிவ ஸுமசாபசாபலைஸ்சேத: ॥

பொழிப்புரை: தோன்றுவதும், அழிவதும், அழிவதும், தோன்றுவதுமாக உள்ளதும், மலையைப்போல அழிவற்றது போலத் தோன்றுவதும் ஆன இந்த உடலை அழியாது என்று அன்பு செலுத்துகின்றாய். சிவசிவ! மன்மதனால் மயங்கிய சபல புத்தியால் சிவபதத்தைத் துன்பம் என்று (எண்ணி) மோஹத்தையடைகிறாய்.

यातं दिनमिदमेवं श्वः किलभवितासुमेरुरपि हस्ते ।
इतिनित्यं भावयता भवताकतिचेतमेरवोलब्धाः ॥ ४

யாதம் தினமிதமேவம்
ச்வ: கில பவிதா ஸுமேருரபிஹஸ்தே ।
இதிநித்யம் பாவயதா
பவதா கதிசேதமேரவோலப்தா: ॥

பொழிப்புரை: இவ்விதமே நாள் முழுவதும் கழிந்துவிட்டது. நாளைக்குப் பொழுது விடிவது, உன் கையில் மேரு இருப்பதைப்போல (கரதலாமலகம்போல) நிச்சயமாக நம்பியிருக்கிறாய். மனமே! இவ்விதமே தினம் எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் உன் கையில் இதுவரை எவ்வளவு மேருக்கள் கிடைத்திருக்கின்றன?

कतिधा हृदनुबभूविथ तरुणातृण कृमियोनिचक्रचङ्क्रमणम् ।
दिष्ट्या मानुष भावात्पारःस्पृगिवासि मात्विह प्रमदः ॥ ५

கதிதா ஹ்ருதனு பஹூவித
தருணு த்ருண க்ருமியோனி சக்ரசங்க்ரமணம்
திஷ்ட்யா மானுஷபாவாத்
பாரஸ்ப்ருகிவாஸி மாத்விஹப்ரமத: ॥

பொழிப்புரை: மரமாகவும், தூசாகவும், கிருமியாக வும் பல பிறவியாகிய சக்கரச் சுழற்சியில் எண்ணற்ற முறை சுழன்று விட்டாய். இப்பொழுது மனிதப் பிறவி யால் உயர் நிலையைத் தொட்டுக்கொண்டு இருப்பவன் போல இருக்கிருய். ஆகையால் (உண்மையில் உயர வேண்டுமானுல்) சோம்பலை அடையாதே.

प्राक्कृतभोगावसरे तास्यसि चेतो मुधा कुतो हेतोः ।
न्यग्रोधबीजमुप्त्वा शोचन्निव नाम्रमस्येति ॥ ६

ப்ராக்க்ருத போகாவஸரே
தாம்யஸி சேதோமுதா குதோஹேதோ: ।
ந்யக்ரோத பீஜமுப்த்வா
ஶோசந்நிவ நாம்ரமஸ்யேதி ॥

பொழிப்புரை: முன் செய்த தீவினைப் பயனை அனு பவித்துக்கொண்டிருக்கிருய். இந்த சமயத்தில் இன்பம் உண்டாக என்ன காரணம் இருக்கிறது? ஆலம் விதையை நட்டுவிட்டு, மாமரம் முளைக்கவில்லையே என்று வருந்து வதுபோலிருக்கிறது உன் நிலை.

इज्या तीर्थव्रज्या प्रव्रज्या वा सतां समज्या वा ।
आस्तामयि भवतरणं लघुतवकरणं मनः शिवस्मरणम् ॥ ७

இஜ்யா தீர்த்தவ்ரஜ்யா
ப்ரவ்ரஜ்யா வா ஸதாம் ஸமஜ்யா வா ।
ஆஸ்தாமயி பவதரணம்
லகுதவகரணம் மன: சிவஸ்மரணம் ॥

பொழிப்புரை: வேள்வி வேட்டல், புண்ணிய தீர்த்த யாத்திரை செய்தல், ஸன்னியாஸங்கொள்ளுதல், ஸாது ஸங்கத்தைச் சேர்தல், ஆகிய இவைகள்கூடக் கடுமையான வையே. ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவதற்கு மிகசுலபமான உபாயம் சிவ ஸ்மரணமேயாகும்.

परयुवतिदीपिकाया मप्रतिरूपं निरीक्ष्य बत रूपम्।
मोहान्निपत्य चेतः पतङ्ग मा त्वं क्षयं याहि ॥ ८

பரயுவதி தீபிகாயா
மப்ரதிரூபம் நிரீக்ஷ்ய பதரூபம் |
மோஹாந் நிபத்யசேத:
பதங்கமாத்வம் க்ஷயம்யாஹி ॥

பொழிப்புரை: மனமே! வேற்றுப் பெண்ணுகிற (பிறன் மனேவியாகிற) விளக்கில் ஒப்பற்ற அழகைக் கண்டு மயங்குகிருய். மோஹத்தால் மயங்கிய புத்தியி ஞல் விட்டில் பூச்சியைப் போல நீ அழிந்துபோகாதே.

भवभिष पृथुविषशमनो मानस भिषगेषशङ्करः सेव्यः।
प्रथमो दैव्यो भिषगिति यं किलजननीश्रुतिः स्वयं प्राह ॥ ९

பவமிஷ ப்ருது விஷசமனே
மானஸ பிஷகேஷ சங்கரஸ்ஸேவ்ய: |
ப்ரதமோ தைவ்யோ பிஷகிதி
யம் கிலஜனனீ ஶ்ருதி: ஸ்வயம் ப்ராஹ ॥

பொழிப்புரை: மனமே! ஸம்சாரமென்னும் கொடிய விஷத்திற்கு மருந்து ஶங்கரனின் ஸேவையே. தெய்வீக மான முதல் வைத்யன் ஶிவனேயென்று தாயானவேதம் தானுகவே கூறியிருக்கிறது.

अतिसरसरन्नरसे मानस नभसङ्गमाग्निभषकाणाम्।
भुजिकर्मीभूतस्य प्रायोवपुषः किमित्युपस्कुरुषे ॥ १०

அதிஸரஸை ரன்னரஸைர்
மானஸ நபஸங்கமாக்னிபக்ஷகாணும் ।
புஜிகர்மீபூதஸ்ய
ப்ராயோவபுஷ: கிமித்யுபஸ்குருஷே ॥

பொழிப்புரை: மனமே! பறவைக்கோ, நெருப்பிற்கோ, நாய்க்கோ, இரையாகப்போகும் இந்த உடலைச் சுவைமிகுந்த உணவால் போஷித்து நான் என்று அபிமானம் வைத்துப் பாராட்டுவதால் என்ன பயன்?

पत्रफलमात्रसुलभे कामितफलदे प्रभौ स्थिते साम्बे ।
भजसे कृपणं नृपशुं दुःसेव्यं हा कथं चेतः ११

பத்ரபலமாத்ர ஸுலபே
காமிதபலதே ப்ரபௌ ஸ்திதே ஸாம்பே ।
பஜஸே க்ருபணம் ந்ருபசும்
து:ஸேவ்யம் ஹா கதம் சேத: ॥

பொழிப்புரை: மனமே! இலை, பழம் முதலிய ஏதோ கையில் கிடைத்ததைக் கொண்டு மட்டும் வழிபட எளியதும், விரும்பிய பலனையளிப்பதும், தலைவரும், அம்பிகையோடு கூடியவருமான சிவபெருமானுடைய ஆராதனத்தை விட்டு விட்டு, கிருபணனை (கருமியும்), சேவிக்கவேண்டாதவனை எப்படிச் சேவித்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்! ஐயோ!

आप्रातरादिनान्तादाचदिनान्तात्पुनश्चिदाप्रातः ।
व्यापारान्तरहायं व्याप्रियतामिन्दुचूडचरणाब्जे ॥ १२

ஆப்ராதராதினுந்தா
தாசதினுந்தாத்புனஶ்சிதாப்ராத: ।
வ்யாபாராந்தரஹாயம்
வ்யாப்ரியதாமிந்துசூடசரணுப்ஜே ॥

பொழிப்புரை: காலை முதல் மாலை வரையிலும், மாலை முதல் காலை வரையிலும் உள்ள (வெளியில் செய்யும்) எல்லாச் செயல்களையும் விட்டு விட்டு, சிரஸில் சந்திரனை அணிந்த சிவபெருமானின் சரணாரவிந்தத்திலேயே நீ செய்யும் செயல்களை யெல்லாம் செய்வாயாக.

दुष्पूरकुक्षिपरिपूरण पारवश्यात् कर्पूरगौरवपुषं पुरुषं विहाय ।
अन्यं किमाश्रयसि हन्त सखे मनस्त्वं धन्यं भजस्वसततंतरुणेन्दुचूडं

துஷ்பூரகுக்ஷிபரிபூரணபாரவச்யாத்
கர்பூர கௌர வபுஷம் புருஷம் விஹாய ।
அன்யம் கிமாச்ரயஸி ஹந்த ஸகே மனஸ்த்வம்
தன்யம் பஜஸ்வ ஸததம் தருணேந்துசூடம் ॥

பொழிப்புரை: என்தோழனுகிய மனமே! எதனுலும் நிரம்பாத வயிற்றை நிரப்புவதற்காக, கற்பூரத்தைப் போன்ற வெண்ணிறத்தையுடைய பரமபுருஷனை விட்டு விட்டு, ஐயோ! வேற்று மனிதனை எதற்காக ஆஶ்ரயிக்கிறுய்? சிரஸில் இளம்பிறையை யணிந்த பிரானை எப்போதும் வழிபட்டால் (நிச்சயமாக) நீ தன்யனுவாய்.

ஸ்ரீ லலிதா பஞ்சரத்னம்.

தமிழ் உரை:

மஹாமஹோபந்யாஸி ஸ்ரீவத்ஸ, வெ. ஸோமதேவ சர்மா.

प्रातः स्मरामि ललिता वदनारविन्दम्
बिंबाधरं पृथुल मौक्तिक शोभि नासम् ।
आकर्ण दीर्घ नयनं मणि कुण्डलाढ्यम्
मन्दस्मितं मृगमदोज्वल फालदेशम् ॥ १

ப்ராத: ஸ்மராமி லலிதா வதனாரவிந்தம்
பிம்பாதரம் ப்ருதுல மௌக்திக ஶோபிநாஸம் ।
ஆகர்ண தீர்க்க நயனம் மணிகுண்டலாட்யம்
மந்தஸ்மிதம் ம்ருகமதோஜ்வல பாலதேஶம் ॥

காலையில் ஸ்ரீலலிதா தேவியின் முகாரவிந்தத்தை ஸ்மரிக்கிறேன். எப்படிப்பட்ட முகமது? கோவைப்பழம் போன்ற உதடும், பெரிய முத்தினல் பிரகாஶிக்கும் மூக்கும், காதுவரை நீண்ட கண்களும், மணிமயமான குண்டலமும், மந்தஹாஸமும், கஸ்தூரியால் பிரகாசிக்கும் நெற்றியும் உள்ளது.

प्रातर्भजामि ललिता भुजकल्पवल्लीं
रक्तांगुलीय लसदंगुलि पल्लवाढ्याम् ।
माणिक्य हेम वलयांगद शोभमानां
पुण्ड्रेक्षु चाप कुसुमेषु सृणीर्दधानाम् ॥ २

ப்ராதர் பஜாமி லலிதா புஜகல்பவல்லீம்
ரக்தாங்குலீய லஸதங்குலி பல்லவாட்யாம் ।
மாணிக்ய ஹேமவலயாங்கத ஶோபமானும்
புண்ட்ரேக்ஷு சாபகுஸுமேஷு ஸ்ருணீர்ததானும் ॥

சிவந்த மோதிரங்களால் பிரகாசிக்கும் துளிர்போன்ற விரல்களுள்ளதும், மாணிக்யமிழைத்த ஸ்வர்ண வளைகளையும் தோள் வளைகளையும் தரித்து மிக பிரகாஶமானதும், கரும்பு வில் புஷ்பபாணம் அங்குஶம் இவைகளைத் தரிப்பதுமான லலிதா தேவியின் கற்பகக்கொடி போன்ற புஜங்களைப் பஜிக்கிறேன்.

प्रातर्नमामि ललिता चरणार विन्दं
भक्तेष्ट दान निरतं भवसिन्धु पोतं ।
पद्मासनादि सुरनायक पूजनीयं
पद्मांकुशध्वज सुदर्शन लांचनाढ्यम् ॥ ३

ப்ராதர்நமாமி லலிதா சரணார விந்தம்
பக்தேஷ்ட தான நிரதம் பவஸிந்து போதம் ।
பத்மாஸனாதி ஸுர நாயக பூஜனீயம்
பத்மாங்குஶ த்வஜ ஸுதர்ஶன லாஞ்ச னாட்யம் ॥

பக்தரிஷ்டத்தைத் தருவதும், பவக்கடலைத் தாண்டிவைக்கும் கப்பலும், பிரும்மா முதலிய தேவ நாயகர்களால் பூஜிக்கத் தக்கதும், தாமரை அங்குஶம் த்வஜம் சக்ரம் ஆகிய அடையாளம் உள்ளதுமான ஸ்ரீ லலிதையின் பாதகமலத்தைக் காலையில் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

प्रातस्तुवे परशिवां ललितां भवानीं
त्रैय्यन्त वेद्य विभवां करुणानवद्याम् ।

विश्वस्य सृष्टि विलयस्थिति हेतु भूतां
विश्वेश्वरीं निगमवाङ्मनसाति दूरां ॥ ४

ப்ராதஸ்துவே பரசிவாம் லலிதாம் பவானீம்
த்ரய்யந்த வேத்ய விபவாம் கருணை வத்யாம் ।
விச்வஸ்யஸ்ருஷ்டி விலயஸ்திதி ஹேது பூதாம்
விஸ்வேஸ்வரீம் நிகமவாங்மனஸாதி தூராம் ॥

சிறந்த மங்கள ரூபிணீ. அழகானவள் பவபத்நீ, வேதாந்தத்தால் அறியத்தக்க வைபவமுள்ளவள். கருணை நிறைந்தவள். உலக ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயமிவைகளுக்குக் காரணமானவள். ஸகல லோகநாயகி. வேத வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாதவள். இத்தகைய தேவியைக் காலையில் துதிக்கிறேன்.

प्रातर्वदामि ललिते तव पुण्यनाम
कामेश्वरीति कमलेति महेश्वरीति ।
श्री शांभवीति जगतां जननी परेति
वाग्देवतेति वचसा त्रिपुरेश्वरीति ॥ ५

ப்ராதர்வதாமி லலிதே தவ புண்யநாம
காமேச்வரீதி கமலேதி மஹேஸ்வரீதி ।
ஸ்ரீஸாம்பவீதி ஜகதாம் ஜனனீ பரேதி
வாக்தேவதேதி வசஸா த்ரிபுரேச்வரீதி ॥

ஓ லலிதே ! உமது புண்ய நாமாவை காமேஸ்வரீ ! கமலே ! மஹேஸ்வரீ ! ஸ்ரீ ஸாம்பவீ ! ஜகஜ்ஜநநீ ! பராதேவீ ! வாக்தேவீ ! த்ருபுரேஸீ ! எனக்காலையில் வாக்கினால் கூறுகிறேன்.

यः श्लोक पंचकमिदं ललितांबिकायाः
सौभाग्यदं सुललितं पठति प्रभाते ।

तस्मै ददाति ललिता झटिति प्रसन्ना
त्रिद्यां श्रियं विपुल सौख्य मनन्त कीर्तिम् ॥ ६

ய: ஶ்லோக பஞ்சகமிதம் லலிதாம்பிகாயா:
ஸௌபாக்யதம் ஸுலலிதம் படதிப்ரபாதே।
தஸ்மை ததாதி லலிதா ஜ⁴டிதிப்ரஸன்ன
வித்யாம் ஶ்ரியம் விபுல ஸௌக்ய மனந்த கீர்த்திம் ॥ ௬

சிறந்த பாக்யமளிப்பதும், அழகானதுமாயுள்ள ஸ்ரீ லலிதாம்பிகையின் ஐந்து ஸ்துதிகளைக் காலையில் படிப்பவனுக்கு லலிதா தேவி விரைவில் ப்ரஸன்னையாகி கல்விச்செல்வம், சிறந்த ஸௌக்யம், அழியாத கீர்த்தி முதலியவைகளைத் தருவாள்.

ஸ்ரீமத் சங்கராச்சார்ய விரசிதம்
லலிதா பஞ்சரத்னம்
ஸம்பூர்ணம்.

காலபைரவாஷ்டகம்

தமிழ் உரை :
மஹாமஹோபந்யாஸி ஸ்ரீவத்ஸ. வெ. ஸோமதேவ சர்மா.

देवराज सेव्यमान पावनांघ्रि पंकजं
व्यालयज्ञ सूत्रमिन्दु शेखरं कृपाकरं ।
नारदादि योगि बृन्द वन्दितं दिगंबरं
काशिका पुराधिनाथ काल भैरवं भजे ॥ १

தேவராஜ ஸேவ்யமான பாவநாங்க்ரி பங்கஜம்
வ்யாளயஜ்ஞ ஸூத்ரமிந்து ஶேகரம் க்ருபாகரம் ।
நாரதாதி யோகி ப்ருந்த வந்திதம் திகம்பரம்
காஶிகா புராதிநாத காலபைரவம் பஜே ॥

(கருத்து) இந்த்ரனால் ஸேவிக்கப்பட்ட பவித்ரமான பாதாரவிந்தமுள்ளவரும், பாம்பைப் பூணலாகப் பூண்டவரும், சந்த்ரனை தலை பூஷணமாகக்கொண்டவரும், க்ருபாநிதியும், நாரதர் முதலிய யோகி கணங்களால் வணங்கப் பட்டவரும், வஸ்த்ரமணியாதவருமான காஶீ நகரத் தலைவனான கால பைரவரைப் பஜிக்கிறேன்.

भानुकोटि भास्वरं भवाब्धि तारकं परं
नीलकण्ठ मीप्सितार्थ दायकं त्रिलोचनम् ।
काल काल मंबुजाक्ष मक्षशूल मक्षरं
काशिका पुराधिनाथ काल भैरवं भजे ॥ २

பாநுகோடி பாஸ்வரம் பவாப்திதாரகம் பரம்
நீலகண்ட மீப்ஸி தார்த்த தாயகம் த்ரிலோசநம் ।

காலகால மம்புஜாக்ஷ மக்ஷஶூல மக்ஷரம்
காஶிகா புராதிநாத காலபைரவம் பஜே ॥

(கருத்து) கோடி ஸூர்ய ப்ரகாசமுள்ளவரும், பவக் கடலைத்தாண்டிவைப்பவரும், சிறந்தவரும், கறுத்த கழுத்துள்ளவரும், விரும்பியதைத் தருபவரும், முக்கண்ணனும், யமனுக்கு யமனும், தாமரைக் கண்ணனும், ஜபமாலை சூலமிவைகளைத் தரிப்பவரும், அழிவற்றவருமான காஶீ நாத கால பைரவரைப் பஜிக்கிறேன்.

शूलटंक पाशदण्ड पाणिमादि कारणं
श्याम काय मादिदेव मक्षरं निरामयं ।
भीम विक्रमं प्रभुं विचित्र ताण्डवप्रियं
काशिका पुराधिनाथ काल भैरवं भजे ॥ ३

ஶூல டங்க பாஶதண்ட பாணிமாதி காரணம்
ஶ்யாமகாய மாதிதேவ மக்ஷரம் நிராமயம் ।
பீமவிக்ரமம் ப்ரபும் விசித்ரதாண்டவப்ரியம்
காஶிகா புராதிநாத காலபைரவம் பஜே ॥

(கருத்து) ஶூலம் டங்கம் கயிறு தண்ட மிவைகளைக் கரத்தில் தரிப்பவரும், முதற் காரணமானவரும், கறுத்த உடலுள்ளவரும், முதல் தெய்வமும், அழிவும் துன்பமும் இல்லாதவரும், பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ளவரும், பிரபுவும், விசித்ரமான தாண்டவத்தில் ஆசையுள்ளவருமான காஶீ நாத கால பைரவரைப் பஜிக்கிறேன்.

भुक्ति मुक्ति दायकं प्रशस्तचारु विग्रहं
भक्तवत्सलं स्थिरं समस्तलोक विग्रहं ।

विनिक्कणन्मनोज्ञ हेमकिंकिणीलसत्कटिं
काशिका पुराधिनाथ काल भैरवं भजे ॥ ४

புக்திமுக்தி தாயகம் ப்ரஶஸ்தசாரு விக்ரஹம்
பக்தவத்ஸலம் ஸ்திரம் ஸமஸ்தலோக விக்ரஹம் ।
விநிக்வணந்மநோஜ்ஞஹேம கிங்கிணீலஸத்கடிம்
காஶிகா புராதிநாத காலபைரவம் பஜே ॥

(கருத்து) போகத்தையும், மோக்ஷத்தையும் அளிப்பவரும், சிறந்த அழகிய உருவமுள்ளவரும், பக்தரிடம் அன்புள்ளவரும், சஞ்சலமற்றவரும், உலகமெலாம் உடலாகக் கொண்டவரும், மிக அழகாக சப்திக்கின்ற சிறு மணிகளை இடையில் அணிந்தவருமான காஶீ நாத கால பைரவரைப் பஜிக்கிறேன்.

धर्मसेतु पालकं त्वधर्म मार्ग नाशकं
कर्म पाशमोचकं सुशर्मदायकं विभुं ।
स्वर्ण वर्णशेषपाश शोभितांगमण्डलम्
काशिका पुराधिनाथ काल भैरवं भजे ॥ ५

தர்மஸேது பாலகம் த்வதர்மமார்க நாஶகம்
கர்மபாஶ மோசகம் ஸுஶர்ம தாயகம்விபும் ।
ஸ்வர்ணவர்ண ஶேஷபாஶ ஶோபிதாங்க மண்டலம்
காஶிகா புராதிநாத காலபைரவம் பஜே ॥

(கருத்து) தர்மத்தை ரக்ஷிப்பவரும், அதர்மத்தை அழிப்பவரும் கர்ம பந்தத்தை அறுப்பவரும், சிறந்த ஸௌக்யத்தைத் தருபவரும், விபுவும் ஸ்வர்ண வர்ணமுள்ள ஆதிசேஷனால் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமான காஶீநாத கால பைரவரைப் பஜிக்கிறேன்.

रत्न पादुका प्रभाभिराम पादयुग्मकं
नित्यमद्वितीयमिष्ट दैवतं निरंजनम् ।
मृत्यु दर्प नाशनं करालदंष्ट्र मोक्षणं
काशिका पुराधिनाथ काळभैरवं भजे ॥ ६

ரத்னபாதுகா ப்ரபாபி ராமபாத யுக்மகம்
நித்யமத்வி தீயமிஷ்ட தைவதம் நிரஞ்ஜனம் |
ம்ருத்யுதர்ப நாஶநம் கராள தம்ஷ்ட்ர மோக்ஷணம்
காஶிகா புராதிநாத காலபைரவம் பஜே ॥

(கருத்து) ரத்னமயமான பாதுகைகளின் காந்தியால் அழகிய பாதமுள்ளவரும், நித்யமானவரும், ஒப்பற்றவரும், இஷ்டதேவதையும், பற்றற்றவரும், யமன் கர்வத்தை நாஶம் செய்தவரும், நரகத்திலிருந்து விடுவிப்பவருமான காஶீநாத கால பைரவரைப் பஜிக்கிறேன்.

अट्टहास भिन्न पद्मजाण्डकोश सन्ततिं
दृष्टिपात नष्टपाप जालमुग्र शासनं ।
अष्टसिद्धि दायकं कपालमालिकाधरं
काशिका पुराधिनाथ काळभैरवं भजे ॥ ७

அட்டஹாஸ பிந்நபத்ம ஜாண்டகோஶ ஸந்ததிம்
த்ருஷ்டிபாத நஷ்டபாப ஜாலமுக்ர ஶாஸநம் |
அஷ்டஸித்தி தாயகம் கபாலமாலிகாதரம்
காஶிகா புராதிநாத காலபைரவம் பஜே ॥

(கருத்து) அட்டஹாஸத்தால் பல பிரும்மாண்டங்களைப் பிளந்தவரும், பார்வையினாலேயே ஸகல பாபங்களையும் அகற்றுபவரும், கடுமையாக சிக்ஷிப்பவரும்,

எட்டு ஸித்திகளைத் தருபவரும், கழுத்தில் கபாலமாலை தரித்தவருமான காஶீநாத காலபைரவரைப் பஜிக்கிறேன்.

भूतसंघ नायकं विशाल कीर्ति दायकं
काशिवासि लोक पुण्य पाप शोधकं विभुं ।
नीतिमार्ग कोविदं पुरातनं जगत्पतिं
काशिका पुराधिनाथ काल भैरवं भजे ॥ ८

பூதஸங்க நாயகம் விஶாலகீர்த்தி தாயகம்
காஶிவாஸிலோக புண்ய பாபஶோதகம் விபும் ।
நீதிமார்க கோவிதம் புராதனம் ஜகத்பதிம்
காஶிகா புராதிநாத காலபைரவம் பஜே ॥

(கருத்து) பூத கணங்களுக்குத் தலைவனும், பரந்த கீர்த்தியைத் தருபவனும், காஶியில் வஸிப்போரது புண்ய பாபங்களுக்கு ஶிக்ஷைதருபவரும், பிரபுவும், நியாய வழிக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியும், மிகப் பண்டைய காலத்தவரும் லோக நாயகருமான காஶீ நாத கால பைரவரைப் பஜிக்கிறேன்.

काल भैरवाष्टकं पठन्ति ये मनोहरं
ज्ञान मुक्ति साधनं विचित्र पुण्य वर्धनम् ।
शोक मोह दैन्य लोभ कोपताप नाशनं
ते प्रयान्ति काल भैरवांघ्रि सन्निधिं ध्रुवम् ॥ ९

காலபைரவாஷ்டகம் படந்தி யே மனோஹரம்
ஞானமுக்தி ஸாதநம் விசித்ரபுண்ய வர்த்தநம் ।

ஶோகமோஹ தைந்யலோப கோபதாப நாஶநம்
தே ப்ரயாந்தி காலபைர வாங்க்ரி ஸந்நிதிம் த்ருவம் ॥

(கருத்து) அழகானதும், மோக்ஷஸாதநமும், விசித்ர மானதும் புண்யத்தை வளர்ப்பதும், ஶோகம் மோஹம் ஏழ்மை லோபம் கோபம் தாபம் முதலியவைகளைப் போக்குவதுமான காலபைரவாஷ்டகத்தைப் படிப்போர் நிச்சயமாக அவரது திருவடியை அடைவார்.

இதி ஸ்ரீமச் சங்கராச்சார்ய விரசித

காலபைரவாஷ்டகம்

ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ சங்கர பஞ்சரத்னம்

(ரா. சுப்ரமணியன்)

கல்லாலின் நீழலில் மோனமாய் வீற்றிருந்த
நல்லாசான் தாரணியில் சங்கரனாய்—சொல்லாலே
காட்டுவித்தா னுண்மை பிரமத்தை நம்மனத்தை
ஆட்டும் பிரமத்தை நீக்க. (1)

காலடியில் ஆரியையும் அந்தணும் செய்தவத்தால்
ஆலடியங் கண்ணுதலோன் சங்கரனாய்—மாலடையா
வண்ணந் தடுத்தாள நூலுரையால் தாளடையும்
உண்மை யுரைத்தா னுவந்து. (2)

அஞ்ஞான மென்னு மிருளகற்று முண்மையாய்
மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக் கதிரவனாய்—எஞ்ஞான்றும்
தன்னொளியாற் றாரணியில் வேதாந்த மெய்ப்பொருளை
கன்மமற சங்கரனே காட்டும். (3)

வேதாந்த மெய்ப்பொருளைச் சீர்வியாதன் சொன்னவவ்
வேதாந்த சூத்திரத்தின் உண்மையினை—போதகங்குத்
தன்னுரையாற் காட்டுவித்து மன்பர்க் கறுசமயத்
தன்னுண்மை காட்டினான் நன்கு. (4)

காலடியிற் றோன்றி காசிமுதற் சுற்றியும்
நூலுரையால் மெய்ஞ்ஞானங் காட்டியும்—ஆலயங்கள்
நன்மடங்கள் சீர்பெறவே தாபித்த சங்கரனின்
பொன்னடியைப் போற்றி வாழ்வாம். (5)

ஸ்ரீ மனீஷா பஞ்சகம்.

தமிழ் உரை:- ஞானபாஸ்கர,
பண்டிட் P. N. நாராயண சாஸ்திரிகள்.

जाग्रत्स्वप्न सुषुप्तिषु स्फुटतरा या संविदुज्जृंभते
याब्रह्मादि पिपीलिकान्ततनुषु प्रोता जगत्साक्षिणी ।
सैवाहं न च दृश्यवस्त्विति दृढप्रज्ञापि यस्यास्ति चेत्
चण्डालोस्तु स तु द्विजोस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥ १

ஜாக்ரத்ஸ்வப்னஸுஷுப்திஷுஸ்புடதராயாஸம்விதுஜ்ஜ்ரும்பதே
யாப்ரம்மாதி பிபீலிகாந்த தநுஷு ப்ரோதா ஜகத்ஸாக்ஷிணீ ।
ஸைவாஹம் நசத்ருச்ய வஸ்த்விதித்ருடப்ரக்ஞாபி யஸ்யாஸ்திசேத்
சண்டாளோஸ்து ஸது த்விஜோஸ்து குருரித்யேஷா மநீஷாமம ॥

விழிப்பு, கனவு, தூக்கம் இவைகளில் எந்த ஒளியானது விளக்கமாய் செயல்படுகிறதோ, எது பிரம்மா முதல் எறும்பு ஈருகவுள்ள ஜீவர்களின் உடல்களில் மணிகளில் கோர்க்கப்பட்ட நூல்போன்று உலகத்திற்கு ஸாக்ஷியாக விளங்குகிறதோ அதுவே நான் என்றும் காணப்படுபவைகள். நானல்ல என்னும் உறுதியான அறிவு எவருக்கிருக்கிறதோ அவர் அந்தணராலுைம், பஞ்சமராலுைம் அவர்தான் என் குரு. இது என் எண்ணம்.

ब्रह्मैवाहमिदं जगच्च सकलं चिन्मात्र विस्तारितम्
सर्वं चैतदविद्यया त्रिगुणया शेषं मया कल्पितम् ।
इत्थं यस्य दृढा मतिः सुखतरे नित्ये परे निर्मले
चण्डालोस्तु स तु द्विजोस्तु गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥ २

ப்ரம்மை வாஹ மிதம் ஜகச்ச ஸகலம் சின்மாத்ர விஸ்தாரிதம்
ஸர்வஞ்சைதத வித்யயா த்ரிகுணயா சேஷம் மயா கல்பிதம் ।
இத்தம் யஸ்யத்ருடாமதி: ஸுகதரே நித்யே பரே நிர்மலே
சண்டாளோஸ்து ஸதுத்விஜோஸ்து குருரித்யேஷாமனீஷாமம ॥

நானே பிரும்மம், அறிவினல் பரவிய இந்த உலகமும் இவை எல்லாம் முக்குணங்களோடு கூடிய மாயையின் மிகுதியும் என் கற்பனேயே. இம்மாதிரி எவருக்கு உயர்ந்த ஸுக ஸ்வரூபமாயும், அழுக்கற்றதாயும், நித்யமானதுமான பரப்பிரம்மத்தினிடத்தில் உறுதியான புத்தியிருக்கிறதோ, அவர் அந்தணராலும் பஞ்சமராலும் என் குரு. இது என் எண்ணம்.

शश्वन्नश्वरमेव विश्वमखिलं निश्चित्य वाचा गुरोः
नित्यं ब्रह्मनिरन्तरं विमृशता निर्व्याजशान्तात्मना ।
भूतं भावि च दुष्कृतं प्रदहता संविन्मये पावके
प्रारब्धाय समर्पितं स्ववपुरित्येषा मनीषा मम ॥ २

சச்வந் நச்வரமேவ விச்வமகிலம் நிச்சித்ய வாசா குரோ:
நித்யம் ப்ரம்மநிரந்தரம் விம்ருசதா நிர்வ்யாஜ சாந்தாத்மனு ।
பூதம் பாவிச் துஷ்க்ருதம் ப்ரதஹதா ஸம்வின்மயே பாவகே
ப்ராரப்தாய ஸமர்ப்பிதம் ஸ்வ வபுரித்யேஷா மனீஷாமம ॥

எல்லா உலகும் உடனே அழியக்கூடியது என்பதை குருவின் உபதேசத்தால் நிச்சயித்து, காரணமற்ற அமைதியுடன் எப்பொழுதுமுள்ள பிரம்மத்தை சிந்தித்து, சென்றகாலத்திலும் வருங்காலத்திலும் உள்ள கெட்ட செய்கைகளை க்ஞான அக்னியில் எரித்து இந்த தன் உடல் பிராரப்தத்திற்கு உள்ளது என்னும் இது என் எண்ணம்.

या तिर्यङ्नरदेवताभिरहमित्यन्तः स्फुटा गृह्यते
यद्भासा हृदयाक्ष देह विषया भान्ति स्वतोऽचेतनाः ।

तांभास्यैः पिहितार्क मण्डलनिभां स्फूर्तिं सदा भावयन्
योगी निर्वृतमानसो हि गुरुरित्येषा मनीषा मम ॥ ४

யா திர்யங் நர தேவதாபி ரஹமித்யந்த ஸ்புடாக்ருஹ்யதே
யத்பாஸா ஹ்ருதயாக்ஷ தேஹ விஷயா பாந்தி ஸ்வதோ சேதநா;
தாம்பாஸ்யை: பிஹிதார்க்க மண்டல நிபாம் ஸ்பூர்த்திம் ஸதா
பாவயன், யோகீ நிர்வ்ருதமானஸோஹிகுருரித்யேஷா மனீஷாமம.

எது தேவர், மனிதர், பறவைகளுக்குள் நான் என்று நன்கு தெரிகிறதோ, எதன் ஒளியினுல் ஹ்ருதயம் கண் உடல் இவைகளுக்குத் தெரிகிற அசேதனங்களும் பிரகாசிக்கிறதோ, மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஸூரிய பிம்பம் போன்ற அந்த ஒளியைத் தெளிவானதாய் எப்பொழுதும் சிந்தனை செய்துகொண்டு ஒழிவடைந்த மனதையுடைய யோகியே என் குரு. இது என் எண்ணம்.

सत्सौख्याम्बुधि लेशलेशत इमे शक्रादयो निर्वृताः
यच्चित्ते नितरां प्रशान्तकलने लब्ध्वा मुनिर्निर्वृतः ।
यस्मिन्नित्य सुखाम्बुधौ गलितधीर्ब्रह्मैव न ब्रह्मवित्
यः कश्चित्स सुरेन्द्र वन्दितपदो नूनं मनीषा मम ॥ ५

ஸத் ஸௌக்யாம்புதிலேச லேசத இமே ஶக்ராதயோநிர்வ்ருதா:
யச்சித்தே நிதராம் ப்ரஶாந்த கலநே லப்த்வா முநிர் நிர்வ்ருத: ।
யஸ்மிந்நித்ய ஸுகாம்புதௌ களிததீர்ப்ரம்மைவ ந ப்ரம்மவித்
ய: கச்சித்ஸ ஸுரேந்த்ர வந்திதபதோ நூநம் மனீஷா மம ॥

ப்ரம்மாநந்தக் கடலின் திவலைகளின் திவலையாக இந்த இந்திரன் முதலியவர்கள் ஒழிவடைகிருர்களோ மிகவும் அமைதி யுடைய மனதில் எதை அடைந்து முனி ஒழிவடைகிருரோ, எந்த நித்ய ஸுகக்கடலில் நழுவிய புத்தியுடையவர் ப்ரம்மமே, பிரம்மமறிந்தவர் மட்டுமல்ல, அவன் இந்திரனுல் தொழப்பட்ட பாதங்களை யுடையவன். இது என் நிச்சயமான எண்ணம்.

மாயாபஞ்சகம்.

தமிழ் உரை: K. P. மஹாதேவ சாஸ்திரிகள்.

निरुपम नित्य निरंशकेऽप्यखंडे मयिचिति सर्वविकल्पनादिशून्ये ।
घटयति जगदीश जीवभेदम् त्वघटित घटनापटीयसी माया ॥ १

நிருபம நித்ய நிரம்ஶகேப்ய கண்டே
மயிசிதி ஸர்வ விகல்பனுதி சூன்யே |
கடயதி ஜகதீச ஜீவபேதம்
த்வகடித கடனு படீயஸீ மாயா ||

நிகரற்ற, திரிகாலாபாத்யமான நிரவயவமான அகண்டமான எல்லா கல்பனை யற்றதான அஹங்காரோபலக்ஷிதமான ஆத்ம சைதன்யத்தில் பொருந்ாதவற்றைப் பொருத்தி வைக்கும் சக்திவாய்ந்த மாயை, ஜகத் தென்றும். ஈசனென்றும், ஜீவனென்றும் பேதத்தைப் பொருத்தி வைக்கின்றது.

श्रुतिशतनिगमान्त शोधकान प्यहह धनादिनिदर्शनेन सद्यः ।
कलुषयति चतुष्पदाद्य भिन्नान् अघटितघटनापटीयसी माया ॥ २

ச்ருதி சதநிகமாந்த சோதகான
ப்யஹஹ தனுதி நிதர்சனேன ஸத்ய: |
கலுஷயதி சதுஷ்பதாத்ய பின்னுன்
அகடிதகடனு படீயஸீ மாயா ||

நூற்றுக் கணக்கான வேதவேதாந்தங்களைப் பரிசீலித்த வித்வான்களையும், தன தான்யாதி வஸ்துக்களைப் பற்றுள்ள பார்வையைக் கொடுப்பதால் உடனே பசு பக்ஷியாதிகளுக்குச் சமமாகக் கலங்கச் செய்வது மாயை. ஆச்சரியம்!

सुखचिदखण्डमद्वितीयं वियदनलादिविनिर्मितेनियोज्य ।
भ्रमयति भवसागरे नितान्तम् त्वघटितघटनापटीयसी माया ॥ ३

சுகசித கண்ட மத்விதீயம்
வியதனலாதி வினிர்மிதே நியோஜ்ய ।
ப்ரமயதி பவஸாகரே நிதாந்தம்
த்வ கடித கடனுபடீயஸீ மாயா ॥

ஒட்டாததை ஒட்டவைக்கத் திறமை வாய்ந்த மாயை ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வகதபேதமற்றதாய் அகண்ட ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான பிரம்மத்தைத் தன்னுல் கல்பிக்கப்பட்ட ஆகாசாதி பாஞ்ச பௌதிகமான சரீரத்தில் பிரதிபலிக்கும்படி செய்து (அதற்கு ஜீவபாவத்தைக் கல்பித்து) ஸம்ஸாரக்கடலில் மிகவும் அலையும்படிச் செய்கிறது.

अपगतगुणवर्ण जातिभेदे सुखचितिविप्रविडाद्यहं कृतिं च ।
स्फुटयति सुतदारगेहमोहं त्वघटितघटनापटीयसी माया ॥ ४

அபகதகுண வர்ண ஜாதிபேதே
சுகசிதி விப்ர விடாத்யஹம் கிருதிம்ச
ஸ்புடயதி ஸுததார கேஹ மோஹம்
அகடித கடனு படீயஸீ மாயா ॥

நீல பீதாதி தர்மங்களும் பிரம்மசர்யாதி வர்ணங்களும் மனுஷ்யத்வாதி ஜாதிகளும் அற்றதாய் நிர்பேதமான ஸச்சிதாநந்த பிரம்மத்தில் பிராம்மண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்ரத்வாதி தர்மங்களுள்ள சரீரங்களில் நான் பிராம்மணன் முதலிய அபிமானத்தை உண்டாக்கித் தனக்கு வெளிப்பட்ட புத்ரன் மனைவி வீடு இவைகளிலும் மோஹத்தை அபார சக்திவாய்ந்த மாயை வெளிப்படுத்துகிறது.

विधिहरिहर विभेदमप्यखण्डे बत विरचय्य बुधानपि प्रकामम् ।
भ्रमयति हरिहरभेद भावान् अघटितघटनापटीयसी माया ॥ ५

விதிஹரி ஹரவிபேத மப்யகண்டே
பதவிரசய்ய புதானபி ப்ரகாமம் ।
ப்ரமயதி ஹரிஹர பேத பாவான்
அகடித கடனு படீயஸீ மாயா ॥

அஸாத்தியமானவற்றை சாதிக்கவல்ல மாயை, அகண்ட ஸச்சிதானந்த பிரம்மத்தில் விஷ்ணு சிவன் பிரம்மா என்ற பேதத்தைக் கல்பித்து வேத வேதாந்த நிபுணர்களுக்கும், அவாஸ்தவமான பேதத்தை வாஸ்தவமாகக் காட்டி ஹரி ஹராதிகளை உண்மையாக வேறுபட்டவர்கள் என்ற எண்ணங்களை உண்டாக்கி அவர்களை அலையச் செய்கின்றது, அந்தோ!

உ

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத்பாதர்கள்

அருளிச்செய்த

சிவானந்த லஹரீ

நமது சபையின் ஆதரவில்

ஸ்ரீவத்ஸ, ஸோமதேவசர்மா அவர்களால்

மேலமாம்பலம் ஸ்ரீ சங்கர மடத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட

பிரவசனங்களைத் தழுவி

ஸ்ரீ ஆங்கீரஸன் எழுதிய

சுருக்கமான தமிழ் உரையுடன் கூடியது.

मुद्रा

श्रीः

॥ श्रीमुखं ॥

ஸ்ரீகாஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு

ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீமடம்,

காஞ்சீபுரம்.

முகாம்: அம்பி க்ராமம், (காஞ்சிபுரம்.) தேதி: 22—4—64.

உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு வேதம் முதலிய ப்ரமாண க்ரந்தங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ள கர்ம-பக்தி-ஞான மார்க்கங்களுள் பக்தியானது கர்ம மார்க்கத்துக்கும், ஞானமார்க்கத்துக்கும் உபகாரமாயிருப்பதால் ப்ரதானமானது. அவரவர்களின் ருசியை அனுஸரித்து பரமாத்மாவின் பல்வேறு மூர்த்திகளில் வைக்கப்படும் பக்தியானது ஸகல இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் அளிக்க வல்லது. இத்தகைய உத்தம ஸாதனமான பக்தியை விருத்தி செய்துகொள்ள ப்ராசீன மஹான்களால் அருளப்பட்டுள்ள ஸ்தோத்ரங்கள் நமக்குப் பேருதவி புரிகின்றன.

இந்த ரீதியில் ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத்பாதாசார்யாளால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள பரமேச்வர ஸ்துதியான சிவானந்த லஹரீ முக்ய ஸ்தானம் வஹிக்கிறது. இந்த ஸ்துதியில் ஹாலாஹல விஷத்தையுண்டு உலகைக் காப்பாற்றியது தீன வாத்ஸல்யம் முதலிய பரமேச்வரனின் பெருமைகள் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் உள்ள இவ்வுத்தம நூலின் பொருளைத் தமிழறிந்தவர்கள் உணர்ந்து கொள்வதற்காக ஸாஹித்ய வாங்முக பூஷண ப்ரஹ்மஸ்ரீ ஸோமதேவ சர்மா அவர்களினால் மேல மாம்பலம் ஸ்ரீ சங்கரபக்தஜன ஸபாவின் ஆதரவில் ஞாயிறுதோறும் உபன்யஸிக்கப்பட்டு வந்ததைத் தொகுத்துப் புத்தகரூபமாக வெளியிடுவதை அறிந்து ஸ்ரீ மஹா ஸன்னிதானத்தில் ஸந்தோஷிக்கிறார்கள்.

ஆஸ்திகர்கள் இந் நூலின் துணைகொண்டு பரமேச்வரனை பஜித்து ஸகல மங்களங்களையும் அடையும்படி ஸ்ரீ மஹா ஸன்னிதானத்தில் அனுக்ரஹிக்கிறார்கள்.

ஆக்ஞைப்படி,

(ஒப்பம்) M. V. கிருஷ்ணமூர்த்தி அய்யர்,

மானேஜர்.

உ

சிவானந்தலஹரீ—முன்னுரை

மதிப்பிற்குரிய வாசகர்களுக்கு,

வணக்கம்.

ஸ்ரீ பகவத்பாதர்கள் அருளிய சிவானந்தலஹரீ என்ற கிரந்தம் பிரதி வாரமும் நம் சபையின் சார்பில் மேல மாம்பலம் ஸ்ரீ சங்கரமடத்தில் உபன்யாஸம் நடைபெற்று சிறப்புடன் முடிவுபெற்ற விஷயம் அனைவரும் அறிந்ததே. ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா அவர்களின் விரிவான உபன்யாஸத்தைப் பின்பற்றி அடியேன் ஒரு சுருக்கமான உரை எழுதியிருக்கிறேன். "பருப்பொருளாகிய பாயிரங் கேட்டால் நுண் பொருளாகிய நூல் இனிது விளங்கும்" என்ற விதியை அனுசரித்து ஷ கிரந்தத்தின் ஸ்தூலமான பொருளமைப்பைத் தெரிந்துகொள்ள Dr. T. M. P. மஹாதேவன் அவர்களது ஆங்கில முன்னுரையும் வெளியிடப்பட்டு இருக்கிறது. அதைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரிக்க அவாக்கொண்டாலும், அவகாசக் குறைவு மட்டுமன்றி டாக்டர் அவர்களின் ஆங்கிலப் பொருளழகைச் சிதைக்காமல் மொழிபெயர்க்க முடியுமா என்ற ஐயமும், அச்சமுங்கூட எழுந்தது. எனவே ஆங்கிலத்தில் அப்படியே பிரசுரம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறது. பல அன்பர்கள் விரும்பியபடி பகவான் ரமணர் பொறுக்கியெடுத்த 10 ஶ்லோகங்களும் தனியாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

ஸ்ரீ பகவத்பாதர்கள் சிவானந்தலஹரீயை சகல சிறப்புக்களுடனும் கூடியதொரு கன்னிகையாக வர்ணித்து ஸ்ரீ பரமேஶ்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து இருக்கிறார்கள். அக்கன்னிகையை அம்பாளின் ஸ்வரூபமாகவே அறியவேண்டும். எனவே இந்த கிரந்தத்தை பிரஹ்மவித்யா ஸ்வரூபிணியான சாக்ஷாத்

பராசக்தியின் ஸ்வரூபமாகவே தியானித்து பாராயணம் செய்ய வேண்டும். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள்; பெரியவர்கள் யாவரும் இதைப் பயின்று சிவானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்க வேண்டும் என்பது அடியேன் உள்ளக்கிடக்கை.

பக்தர்கள் அர்த்தத்தை அனுசந்தானம் செய்துகொண்டே பாராயணம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் தமிழ்உரை எழுதப்பட்டதேயன்றி, பூரணமாகப் பொருளை வெளியிட்டு விட்டதாக நினைக்க இடமில்லை. மொழிபெயர்ப்பாகவும் இல்லாமல் சுருக்கமாக ஸ்லோகத்தின் தாத்பரியத்தையே வெளியிட முயற்சிக்கப்பட்டிருக்கிறது. குற்றம் களைந்து குணத்தைக் கைகொள்ளுமாறு பெரியோர்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன். குணம் ஏதேனுமிருப்பின் அது எங்கள் அத்யக்ஷகர் ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா அவர்களையும், குற்றங்கள் யாவும் அடியேனையும் சேரவேண்டியது. இச்சுருக்க உரை எழுத ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா அவர்கள் பிரவசனங்களுடன், மேலும் Dr. T. M. P. மஹாதேவன் அவர்களது ஆங்கில விளக்க உரையும் ஸ்ரீ தாராகாடு பத்மனுபன் அவர்களின் மிக விரிவான தமிழ் உரையும் அடியேனுக்கு உதவிசெய்தது. விரிவான உரை வேண்டுவோருக்கு அவ்விரு நூல்களையும் இதன்மூலம் அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.

இங்ஙனம்,

ஆசார்ய பக்தஜன விதேயன்,

ஆங்கீரஸ வேங்கடேச சர்மா.

SIVANANDALAHARI

INTRODUCTION.

By: T. M. P. MAHADEVAN, M. A., Phd.

The *Sivanandalahari*, ascribed by tradition to Adi Sankara, is a grand hymn to Siva, beautiful in form and content. In the ninty-eighth verse, the excellences of this composit ion are mentioned by the author himself, without the least exaggeration. Employing words in a double sense (*slesa*), which itself is a skilled poetic device, the poem is offered to the Lord for His pleasure; He is invited to take this ideal maiden endowed with all the graces as His bride. The graces that adorn the poem cover both style and sense. The lilting cadences and divine music of the words will enthrall the reader's heart; the profound truths expressed in those words will exalt his mind. Out of great compassion for the struggling souls, Sri Sankara has given in this century of verses a litany that can serve as a constant and unfailing guide in their march towards perfection.

As the *Sivanandalahari* is a hymn to Siva, the greatness of God as Siva is stressed in every verse. The stories and legends of Siva that are to be found in the Puranas are made use of to illustrate the benignant and benevolent nature of Siva. Some Vedic scholars are of the view that Rudra is a malevolent deity intent on destroying those whom he dislikes, and that he came to be called 'Siva' euphemistically later on. One writer contrasts Rudra-Siva, whom he regards as the

God that is feared, with Vishnu-Narayana who is the God that is loved. That there is no basis for such a view will be evident to those who study the texts in their proper context. The picture of Siva that we have in the *Sivanandalahari* is that of the supreme God who is the source of auspiciousness (*Sambhu*), who does what is auspicious (*Sankara*), who is auspiciousness itself (*Siva*). Siva is the saviour of souls, the giver of all that is good. His grace confers on the soul the highest good, *moksa*.

The central theme of the *Sivanandalahari* is devotion to God. In this poem, Acharya Sankara makes use of every literary device to set forth the nature of devotion (*bhakti*) and to indicate its importance in the scheme of spiritual discipline. Devotion means 'directing the modes of the mind to flow constantly towards God and making them get absorbed there.' Thinking, feeling and willing are the main functions of the mind. When these functions come to have God alone as their end, the mind is said to be devoted. In the course of teaching this profound truth, Sankara compares the mind to several things and uses picturesque language. Lessons are drawn from inanimate things and animate beings, and from every grade of existence, sub-human, human, and divine. Various expressions are used to refer to the cognitive aspect of mind; *citta*, *cetas*, *buddhi* and *manas*; the word *hrdaya* which is also used implies the emotional side of mind; and *dhrti* indicates resolve and the strength of will. Different comparisons are given to show that each one of these functions should be dedicated to Siva.

Seeking to define devotion in a verse (61), Sankara compares the constant flow of the mind towards God (a) to the movement of the seeds of the *ankola* tree, on falling to the ground, towards the trunk of the tree and sticking there, (b) to the attraction of iron-filings to the magnet, (c) to the unceasing attachment of a chaste woman to her lord, (d) to the entwining of a creeper around a tree, and (e) to the coursing of a river to the ocean. The point in all these comparisons is the constancy of attachment, the singleness of purpose. The lower member in each of these analogies cannot but be united with the higher member. When the mind is united with God in a similar manner, we have devotion.

The mind of the devotee knows no other end except the Lord. The longing of the devoted mind for God is compared to the longing of the swan for the lotus-tank, of the *cataka* bird for the dark rain-cloud, of the *chakravaka* bird for the sun, and of the *cakora* bird for the moon (59). Here the mind filled with devotion is compared to four species of birds. Each of these birds longs for what sustains them; the swan lives by eating lotus-stalks ; the *cataka* can drink only the rain-drops from the clouds ; the *chakravaka* looks forward eagerly to sun-rise ; and the *cakora* is sustained by lunar rays. So also, the devoted mind finds solace only in God ; nothing else can satisfy it.

The mind of the worldling does not easily turn towards God. Like a monkey, it leaps from desire to desire. But if Siva who plays the role of a mendicant will bind the monkey with the cord of devotion, then it

will do His bidding and thus be an aid to Him (20). The mind is like a thief; it wants to grab and amass wealth even by illegitimate means; passions like greed and avarice hold it in their power; it is driven to act in violation of *dharma*. Who can control this thief except the Arch-thief who is Siva? It is He that must come to our rescue and save us by keeping this mind-thief under effective check (22). The mind is mighty and turbulent like an untamed elephant. Like an elephant in the period of heat, it roams about in all directions, and in a wild manner. It is Siva that should bind it tactfully with the cord of devotion, using the goad of courage and the machinery of intelligence, and tie it to the peg of His Feet, so that it may not stray (96, 97). The mind is like a dense forest which is the abode of wild beasts. The passions are the beasts. Siva who is the Primeval Hunter will find in this forest plenty of game. Let Him engage Himself in sport and derive delight therefrom (43). The mind is an old box filled with disagreeable odours in the form of residual impressions. If these odours are to be overpowered and removed, Siva must fill the box with the pleasant scents of divinity. By His Grace, let Him remove from the mind desire, delusion, and passion (74).

What one should offer to God is one's own mind and heart. Why should a devotee put himself to the trouble of gathering external flowers? Why go to the forests, hills and tanks in quest of blooms? The heart-lotus is the most acceptable offering to the Lord (9). It is only when the heart-lotus is offered to the Lord that He takes on Himself all the burdens of the devotee (11).

Let us invite the honey-bee, the Lord, to revel in the mind-lotus (61). Let the Lord occupy the tent of the mind, which has firm resolve as the central pole, which is tied with the ropes of constant qualities, which can be moved at will, which is beautiful and finely decorated, and which is pure and spotlessly clean (21). Why should the Lord still use His conventional mount, the Bull ? He is the leader of all the worlds ? Let Him ride the mind-horse which is endowed with all the excellences (75). Siva has to perform very hard tasks with His Feet—tasks such as kicking at the chest of Yama (Death), destroying the stiff Apasmara (Nescience), walking on Mount Kailasa, and rubbing against the crowns worn by the Gods on their heads. How can He undertake these operations with bare feet? Let Him wear the jewelled footwear of the mind which will stand all the rough usage (64). Siva likes to reside in fortresses. Let Him stay, then, in the mind-fortress which is impregnable, well-guarded, and provided with every convenience (42). If only Siva the Lion, will come into the mind-cave and remain there, there will be no fear from any quarter (40). If in the capital-city of the mind-lotus the King of kings takes His seat, all will be well; virtue will flourish, sins will disappear, passions will be banished, the Golden Age will dawn, and there will be all-round prosperity (39). If Siva, the Moon, appears in the mind-sky, the waves of the ocean of bliss will leap, and all good people will rejoice (38). Let us perform the auspicious *punyahavachana*, making the mind the pot, filling it with the ambrosia of joy, placing thereon the tender leaves of the Feet of the Lord and

the cocoanut of wisdom, and uttering the sacred formula of the Lord's name (36).

The mind is a maiden fit to serve the Lord. She has all the qualifications required for such service. Let her be accepted as a companion to Gauri in the Lord's service (84). Like a woman separated from Her Lord, the mind constantly thinks of Siva and is lost in contemplation. The name of Siva works like a magic-spell on her. All her faculties have only one concern, and that is Siva (77). Let Siva hasten and take care of the mind-bride. It is His duty to instruct and train her. She deserves to have Him as her Lord, for she knows how to serve, is humble, has a good heart, and is devoted to the pursuit of goodness (78).

Devotion has to be cultivated with infinite care and patience. The farm of the heart should be irrigated with the ambrosial waters of the story of Siva brought with the help of the intellect as water-wheel through the channels of poesy; then, in that farm will arise a goodly crop, and there will be no fear of a famine (40). The heart is a garden, and meditation, is the spring season. The garden in this season is full of creeper-plants of devotion, which having shed the old leaves of sin have taken on fresh tender leaves of merit. The words that repeat the sacred name are the blooms, bearing sweet scents in the form of good impressions. Wisdom and bliss are the full-blown flowers, filled with the honey of immortality. The fruit that the creepers of devotion bear is the supreme consciousness (47). The mind serves as a *pandal* for the creeper of devotion to spread and bear fruit (49). The mind is like a lake; if it is

filled with waters of joy that come down from the cloud of devotion, then life will come to fruition, and not otherwise (76). The flood of Siva-bliss flows from the river of the story of Siva, removes the dust of sin, courses through the channels of the intellect, destroys the sorrow caused by transmigration, and fills the lake-land of the mind (2).

In a few verses, Sankara pictures the mind as a swan, and exhorts it to seek refuge in the Feet of the Lord. The Lord's Feet are like a mansion, brilliantly lit by the splendour of their toe-nails, white-washed with the rays of the waxing moon, and embellished with rubies. Let the royal swan, the mind, resort to this mansion (46). The mind-bird should rest in the nest of the Feet of the Lord, forsaking all futile wanderings. Here, it will find contentment and felicity, and will be freed from weariness and sorrow (45). Mind, the best of swans—let it betake itself to the lake of Siva-meditation which is the reservoir of eternal bliss, wherein bloom the lotus-hearts of Gods and sages; let not the mind-swan wander in the muddy pools of service to those that are low (48).

Advaita-experience is the final goal of devotion to, and meditation on, Siva. An approach to Advaita may be made through any form of *saguna-worship*, or through any mode of metaphysics. Acharya Sankara adopts in the *Sivanandalahari* the Saiva path for leading the devotee to Brahman-realization. Realization is gained when the bonds of *samsara* break. The bonds will break when nescience is destroyed. For the destruction

of nescience, one should have wisdom. Wisdom dawns through the grace of God. It is wrong to think that there is no place for God or for devotion in Advaita. As a well-known verse puts it:

Isvaranugrahad eva pumsam advaita-vasana,
mahadbhaya-paritrana dvitranam upajayate.

'It is by God's grace alone that an inclination towards Advaita comes to men — to two or three — that will save them from great fear (viz. *samsara*).'

Bhagavan Sri Ramana has given us a selection from the *Sivanandalahari,* consisting of ten verses re-arranged, for the sake of conveying the quintessence of the poem. He has composed a mnemonic verse indicating the initial letters of the verses selected and their order in the selection:

am-bhak-jana-ghato-vaksah
nara-guha-gabhi-vatuh,
adya-dasa sivananda-
lahari-sloka-sucika.

The ten verses are: 61, 76, 83, 6, 65, 10, 12, 9, 11, and 91. (61) A definition of devotion is given with apt analogies. Devotion is constant contemplation of God. (76) When devotion fills the mind, life becomes worth-while and fruitful. (83) There is no point in being devoted to what is finite and limited; the object of true devotion is the Infinite Reality, God. (6) Logic cannot be a substitute for devotion. Skill in the art of argumentation will not yield happiness. It will only result in a weariness of the mind. (65) The devotee meets with no such bitterness. He gains the supreme

happiness, conquering death. Even the Gods adore him. (10) What is important is devotion. Other considerations and conditions of life are of no consequence. (12) One may live anywhere and follow any mode of discipline; true *yoga* is devotion to God. (9) Devotion does not consists in mere external offering of flowers, etc., to God; it is the heart-gift that is true devotion. (11) One may be a devotee in any stage of life; if one surrenders oneself to God, He is ready to take on all the burdens. (91) The end of devotion is *moksa*. Devotion to God removes the darkness of ignorance by shedding the light of wisdom.

[Reproduced from Dr. T. M. P. Mahadevan's book "*Sankara's Hymn to Siva (Sivanandalahari)* with the kind permission of the author and the Publishers M/s. Ganesh & Co., (Madras) Private Ltd., Madras-17. Copies available at their sales depots at N. S. C. B. Road, Madras-1 and Pondy Bazaar, Madras-17. Price per copy Rs. 4-00].

ஒரு வேண்டுகோள்.

நமது சபையில் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்ந்தும், ப்ரவசனங்களுக்குத் தவருது விஜயம் செய்தும் சபையின் பணி மேலும் சிறந்து விளங்க உதவுமாறு ஆசார்ய பக்தர்கள் அனைவரையும் கேட்டுக்கொள்கிரோம்.

அங்கத்தினர் ஆண்டுசந்தா ரூ. 3-00.
போஷகர் ஆண்டுசந்தா ரூ. 24-00.

॥ श्रीः ॥

சிவானந்தலஹரீ

தமிழ் உரை : ஆங்கீரஸன்.

कलाभ्यां चूडालंकृतशशिकलाभ्यां निजतपः-
फलाभ्यां भक्तेषु प्रकटितफलाभ्यां भवतु मे ।
शिवाभ्यामस्तोकत्रिभुवनशिवाभ्यां हृदि पुन-
र्भवाभ्यामानन्दस्फुरदनुभवाभ्यां नतिरियम् ॥ १

கலாப்யாம் சூடாலங்க்ருத ஶஶி கலாப்யாம் நிஜதப:
பலாப்யாம் பக்தேஷு ப்ரகடித பலாப்யாம் பவது மே |
ஶிவாப்யாமஸ்தோக த்ரிபுவந ஶிவாப்யாம் ஹ்ருதிபுநர்
பவாப்யாம் ஆனந்த ஸ்புரதனுபவாப்யாம் நதிரியம் ||

ஸகல கலைகளையும் ஸ்வரூபமாக உடையவர்களாயும், அலங்காரமாக சந்திரகலைகளை சிரங்களிலே தரித்தவர்களாயும், ஒருவருக்கொருவர் செய்த தவத்தின் பல ஸ்வரூபர்களாகத் தோன்றுகின்றவர்களாகவும், பக்தர்களிடத்திலே அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்ற நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பிரகாசப்படுத்துகிறவர்களாகவும், மூன்று லோகங்களுக்கும் எல்லையில்லாத மங்களத்தை அளிக்கின்றவர்களாகவும், ஹ்ருதயகமலத்திலே தியான ஸமயத்தில் புதிது புதிதாகப் பிரகாசிக்கின்றவர்களாயும், பிரம்மானந்த அனுபவமே ஸ்வரூபமாக உடையவர்களான பார்வதி பரமேஶ்வரர்களுக்கு இந்த என்னுடைய நமஸ்காரம் உரித்தாகட்டும்.

गलन्ती शंभो त्वच्चरितसरितः किल्बिषरजो
दलन्ती धीकुल्यासरणिषु पतन्ती विजयताम् ।

दिशन्ती संसार भ्रमण परितापोपशमनम्
वसन्ती मच्चेतोहृदभुवि शिवानन्दलहरी ॥ २

கலந்தீ ஶம்போ த்வச்சரித ஸரித: கில்பிஷரஜோ
தலந்தீ தீகுல்யா ஸரணிஷு பதந்தீ விஜயதாம் ।
திஶந்தீ ஸம்ஸாரப்ரமண பரிதாபோப ஶமனம்
வஸந்தீ மச்சேதோ ஹ்ருதபுவி ஶிவானந்தலஹரீ ॥

ஸுகத்தை அளிக்கும் பரம்பொருளே ! உன்னுடைய சரித்திரமாகிய நதியிலிருந்து பெருகிவருவதும், பாவத்தைப் போக்கடிக்கின்றதாயும், புத்தி என்கிற வாய்க்கால் வழியாக ஓடி விதவிதமான தடாகங்களில் விழுவதும், ஸம்ஸார சக்ரத்தில் சுழல்வதால் ஏற்படும் துக்கத்திற்கு ஶாந்தியைக் கொடுப்பதாகவும், என்னுடைய மனமென்னும் மடுவிலே வஸிக்கின்றதாயுமிருக்கின்ற ஶிவானந்தப் பிரவாஹம் (ஶிவானந்தலஹரீ) சிறந்து விளங்கட்டும்.

त्रयीवेद्यं हृद्यं त्रिपुरहरमाद्यं त्रिणयनं
जटाभारोदारं चलदुरगहारं मृगधरम् ।
महादेवं देवं मयि सदयभावं पशुपतिं
चिदालम्बं साम्बं शिवमतिविडम्बं हृदि भजे ॥ ३

த்ரயீவேத்யம் ஹ்ருத்யம் த்ரிபுரஹரமாத்யம் த்ரிணயநம்
ஜடா பாரோதாரம் சலதுரகஹாரம் ம்ருகதரம் ।
மஹாதேவம் தேவம் மயி ஸதயபாவம் பஶுபதிம்
சிதாலம்பம் ஸாம்பம் ஶிவமதிவிடம்பம் ஹ்ருதி பஜே ॥

மூன்று வேதங்களினாலும் அறியப்படுபவனாகவும் மனதை ஆனந்திக்கச் செய்கிறவனாகவும், முப்புரங்களை எரித்தவனாகவும், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாகவுள்ளவனாகவும், முக்கண்ணனாக இருப்பவனும் ஜடாபாரத்தைத் தரித்தவனாகவும், ஸர்ப்பங்களை மாலைகளாக அணிந்திருப்

பவனுயும், கையில் மானைத்தரித்தவனுக இருப்பவனும் சகலதேவர்களுக்கும் மேலானவனுகவும் பிரகாசத்தோடு கூடினவனுகவும், என்னிடம் கருணையுடன் கூடிய பாபத்தை உடையவனுகவும், பசுபதியாகவும், ஞானத்திற்கு ஆஶ்ரயமாக இருப்பவனும், அம்பிகையுடன் கூடினவனுயும், நாட்டியம் செய்பவனுயுமிருக்கின்ற மங்கள ஸ்வரூபியான பரமேஶ்வரனை என்னுடைய ஹிருதயத்திலே தியானம் செய்கிறேன்.

सहस्रं वर्तन्ते जगति विबुधाः क्षुद्रफलदाः
न मन्ये स्वप्ने वा तदनुसरणं तत्कृतफलम् ।
हरिब्रह्मादीनामपि निकटभाजामसुलभं
चिरं याचे शंभो शिव तव पदाम्भोजभजनम् ॥ ४

ஸஹஸ்ரம் வர்த்தந்தே ஜகதி விபுதா: க்ஷுத்ரபலதா:
நமன்யே ஸ்வப்னேவா ததனுஸரணம் தத்க்ருதபலம் ।
ஹரிப்ரம்மா தீநாமபி நிகடபாஜாமஸுலபம்
சிரம் யாசே ஶம்போ ஶிவ தவ பதாம்போஜபஜனம் ॥

அல்பமான பலனைக் கொடுக்கின்ற தேவதைகள் லோகத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கின்றுகள். அவைகளுடைய ஆராதனத்தையோ, அவைகளால் அளிக்கப்பட்ட பலனையோ கனவில் கூட நான் எண்ணவில்லை. ஹே ஶம்போ! ஹே சிவ! உன் ஸமீபத்தில் இருப்பவர்களான விஷ்ணு, பிரம்மா முதலிய தேவர்களுக்கும் கூட துர்லபமான உன்னுடைய பாதத்தாமரைகளின் ஆராதனத்தை வெகுகாலமாகயாசிக்கின்றேன். (அருள்வாயாக என்றபடி)

स्मृतौ शास्त्रे वैद्ये शकुनकवितागानफणितौ
पुराणे मन्त्रे वा स्तुतिनटनहास्येष्वचतुरः ।

कथं राज्ञां प्रीतिर्भवति मयि कोऽहं पशुपते
पशुं मां सर्वज्ञ प्रथितकृपया पालय विभो ॥ ५

ஸ்ம்ருதௌ ஶாஸ்த்ரே வைத்யே ஶகுனகவிதாகானபணிதௌ
புராணே மந்த்ரே வா ஸ்துதி நடன ஹாஸ்யேஷ்வசதுர:
கதம் ராக்ஞாம் ப்ரீதிர்பவதி மயி கோஹம் பஶுபதே
பஶும் மாம் ஸர்வக்ஞ ப்ரதித க்ருபயா பாலயவிபோ ॥

ஸ்ம்ருதிகள், சாஸ்த்ரங்கள், வைத்தியம், சகுன சாஸ்த்ரம், கவிதை, சங்கீதம், புராணங்கள், ஸ்தோத்ரம் செய்தல், நாட்டியம் செய்தல், ஹாஸ்யம் முதலியவைகளில் நான் ஸாமர்த்யமற்றவன். என்னிடத்தில் பிரபுக்களுக்கு எவ்விதம் ப்ரீதி ஏற்படும்? ஹே பஶுபதே! விபோ! ஸர்வக்ஞ! ஒன்றும் அறியாத பசுவாகிய என்னைப் பிரஸித்தமான உன்னுடைய கிருபையினால் ரக்ஷித்து அருளவேண்டும்.

घटो वा मृत्पिण्डोऽप्यणुरपि च धूमोऽग्निरचलः
पटो वा तन्तुर्वा परिहरति किं घोरशमनम् ।
वृथा कण्ठक्षोभं वहसि तरसा तर्कवचसा
पदाम्भोजं शंभोर्भज परमसौख्यं व्रज सुधीः ॥ ६

கடோவா ம்ருத்பிண்டோப்யணுரபிச தூமோக்னிரசல:
படோவா தந்துர்வா பரிஹரதி கிம் கோர ஶமனம் ।
வ்ருதா கண்டக்ஷோபம் வஹஸி தரஸா தர்க்கவசஸா
பதாம்போஜம் ஶம்போர்பஜ பரமஸௌக்யம் வ்ரஜஸுதீ:

ஹே நிர்மலமான புத்தியே! குடங்களோ, மண்ணினுடைய கார்யமோ, தவிரவும் அணுவோ, புகையோ, அக்னியோ மலையோ, வஸ்த்ரங்களோ, நூல்களோ இவைகள் பயங்கரமானதும் கோரமானதுமான யமபாதையைப்

பரிஹாரம் செய்யக்கூடுமா? தர்க்க வார்த்தைகளால் வீண் கண்ட க்ஷோபத்தைத்தான் வகிக்கிருய். சம்புவினுடைய திருச்சரணாரவிந்தங்களை பஜனம் செய்வாயாக. பரமஸௌக்யமான மோக்ஷம் என்ற நிலையை அடைவாயாக. (வீண் தர்க்கங்களில் ஈடுபட்டு வீணாக காலங்கழிக்காது பரமேஶ்வரனிடத்தில் பக்தி செலுத்த வேண்டும் என்றவாறு)

मनस्ते पादाब्जे निवसतु वचः स्तोत्रफणितौ
करौ चाभ्यर्चायां श्रुतिरपि कथाकर्णनविधौ ।
तव ध्याने बुद्धिर्नयनयुगलं मूर्तिविभवे
परग्रन्थान्कैर्वा परमशिव जाने परमतः ॥ ७

மநஸ்தே பாதாப்ஜே நிவஸதுவச: ஸ்தோத்ர பணிதௌ
கரௌ சாப்யர்ச்சாயாம் ஶ்ருதிரபி கதாகர்ணன விதௌ।
தவத்யானே புத்தி: நயநயுகளம் மூர்த்தி விபவே
பரக்ரந்தான் கைர்வா பரமஶிவ ஜாநே பரமத: ॥

ஹே பரமேஶ்வரனே! மனம் உன்னுடைய திருவடித் தாமரையிலும், வாக்கு உன்னைத் துதிப்பதிலும், இரு கரங்களும் உன்னை அர்ச்சனை செய்வதிலும், காதுகள் உன்னுடைய கதையைக் கேட்பதிலும், புத்தி உன்னுடைய தியானத்திலும், இரு கண்களும் உன்னுடைய திவ்ய ரூபத்தைப் பார்ப்பதிலும் இருந்துவரட்டும். அப்படி இருந்தால் வேறு எந்த இந்த்ரியங்களைக் கொண்டு நான் அஸத் கார்யங்களை அறியப்போகிறேன்.

यथा बुद्धिः शुक्तौ रजतमिति काचाश्मनि मणि-
र्जले पैष्टे क्षीरं भवति मृगतृष्णासु सलिलम् ।

तथा देव भ्रान्त्या भजति भवदन्यं जडजनो
महादेवेशं त्वां मनसि च न मत्वा पशुपते ॥ ८

யதா புத்தி: ஶுக்தௌ ரஜதமிதி காசாஶ்மநிமணிர்
ஜலே பைஷ்டே க்ஷீரம்பவதி ம்ருகத்ருஷ்ணாஸு ஸலிலம் ।
ததா தேவப்ராந்த்யா பஜதி பவதந்யம் ஜடஜநோ
மஹாதேவேஶம் த்வாம் மநஸி ச ந மத்வா பஶுபதே ॥

ஹே மஹா தேவா! கிளிஞ்சலை வெள்ளியென்றும் கண்ணாடிச்சில்லை வைரமென்றும், மாவு கரைத்த ஜலத்தைப் பாலென்றும், கானல் நீரை ஜலமென்றும் புத்தியில் எவ்விதம் தோன்றுகிறதோ அவ்விதமே மூட ஜனம், ஹே பஶுபதே! ஸர்வேஶ்வரனான உன்னை மனதில் கூட நினைக்காமல் உனக்குவேறான வஸ்துவை ஈஶ்வரன் என்று மயக்கத்தினால் பஜிக்கின்றது.

गभीरे कासारे विशति विजने घोरविपिने
विशाले शैले च भ्रमति कुसुमार्थं जडमतिः ।
समर्प्यैकं चेतः सरसिजमुमानाथ भवते
सुखेनावस्थातुं जन इह न जानाति किमहो ॥ ९

கபீரே காஸாரே விஶதி விஜநே கோரவிபிநே
விஶாலே ஶைலே ச ப்ரமதி குஸுமார்த்தம் ஜடமதி: ।
ஸமர்ப்யைகம் சேதஸ்ஸரஸிஜமுமாநாத பவதே
ஸுகேநாவஸ்தாதும் ஜந இஹ ந ஜாநாதி கிமஹோ ॥

ஹே உமாபதே! ஜனங்கள் புஷ்பங்களுக்காக ஆழமான தடாகத்திலும், ஜன சஞ்சாரமற்ற பயங்கரமான காட்டிலும், விசாலமான மலையிலும் பிரவேசிக்கிறார்கள். சுற்றுகிறார்கள். அவர்கள் விவேகமற்றவர்கள். தன்னுடைய மனம் என்ற ஒரே தாமரைப் புஷ்பத்தை

உன்பொருட்டு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு இருந்தஇடத்தி லேயே ஆனந்தமாக இருப்பதற்கு ஏன் இந்த லோகம் அறியவில்லை? ஆச்சர்யம்!

नरत्वं देवत्वं नगवनमृगत्वं मशकता
पशुत्वं कीटत्वं भवतु विहगत्वादिजननम् ।
सदा त्वत्पादाब्जस्मरणपरमानन्दलहरी-
विहारासक्तं चेद्धृदयमिह किं तेन वपुषा ॥ १०

நரத்வம் தேவத்வம் நகவனம்ருகத்வம் மஶகதா
பசுத்வம் கீடத்வம் பவது விஹகத்வாதி ஜனனம் ।
ஸதா த்வத் பாதாப்ஜஸ்மரண பரமானந்த லஹரீ
விஹாராஸக்தம் சேத்ருதய மிஹ கிம் தேந வபுஷா ॥

மனிதத்தன்மை, தேவத்தன்மை, மலைக்காடுகளில் மிருகங்களாக இருக்கும் தன்மை, கொசுவாக இருக்கும் தன்மை, பசு, புழு, பக்ஷியின் தன்மை, முதலிய எப் பிறப்பாவது உண்டாகட்டும். மனமானது எப்பொழு தும் உன்னுடைய தாமரைப் புஷ்பங்கள் போன்ற திரு வடிகளை ஸ்மரணம் செய்வதினால் உண்டாகும் ஆனந்த ப்ரவாஹத்தில் க்ரீடிப்பதில் ஆவல் உள்ளதாக மட்டும் இருக்கும் பக்ஷத்தில் அச்சரீரத்தினால் வரக்கூடிய துக் கம் என்ன இருக்கிறது? (ஒன்றுமில்லை என்றவாறு)

वटुर्वा गेही वा यतिरपि जटी वा तदितरो
नरो वा यः कश्चिद्भवतु भव किं तेन भवति ।
यदीयं हृत्पद्मं यदि भवदधीनं पशुपते
तदीयस्त्वं शंभो भवसि भवभारं च वहसि ॥ ११

வடுர்வா கேஹீவா யதிரபி ஜடீவா ததிதரோ
நரோவா ய: கஸ்சித் பவது பவகிம் தேந பவதி ।
யதீயம் ஹ்ருத்பத்மம் யதி பவததீனம் பஶுபதே
ததீயஸ்த்வம் ஶம்போ பவஸி பவபாரம் ச வஹஸி ॥

ஹே பரமேஶ்வரனே! பிரம்மசாரியோ, கிரஹஸ்தனோ, ஸன்யாஸியோ, ஜடையோடு கூடிய வானப்பிரஸ்தனோ, வேறு எந்த மனிதனோவாக இருக்கட்டும். அதனால் என்ன? எவனுடைய ஹிருதயத் தாமரை உன்னுடைய வஶத்தில் இருக்குமானால் ஹே ஶம்போ! நீ அவனைச் சேர்ந்தவனாக ஆகிறாய். அவனுடைய ஸம்ஸார பாரத்தையும் நீ வஹிக்கிறாய்.

गुहायां गेहे वा बहिरपि वने वाऽद्रिशिखरे
जले वा वह्नौ वा वसतु वसतेः किं वद फलम् ।
सदा यस्यैवान्तःकरणमपि शंभो तव पदे
स्थितं चेद्योगोऽसौ स च परमयोगी स च सुखी १२

குஹாயாம் கேஹேவா பஹிரபி வநேவாத்ரி சிகரே
ஜலேவா வஹ்நௌவா வஸது வஸதே: கிம்வதபலம் ।
ஸதா யஸ்யைவாந்த:கரணமபி ஶம்போ தவ பதே
ஸ்திதம் சேத்யோகோஸௌ ஸ ச பரமயோகீ ஸசஸுகீ ॥

மலைக்குகை, வீடு, வெளி, காடு, மலைச்சிகரம், ஜலம், நெருப்பு, இவைகள் மீது வசிக்கட்டும். ஹே ஶம்போ! அவ்விதம் அவைகளில் வசிப்பதால் உண்டாகும் பலன் என்ன? சொல்வாயாக! எவனுடைய மனமுங் கூட ஸதா உன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களிலேயே நிலைத்திருக்குமேயானல் அது தான் யோகம். அவன் தான் யோகி. அவனே தான் ஸுகத்தை அடைந்தவனாவான்.

असारे संसारे निजभजनदूरे जडधिया
भ्रमन्तं मामन्धं परमकृपया पातुमुचितम् ।
मदन्यः को दीनस्तव कृपणरक्षातिनिपुण-
स्त्वदन्यः को वा मे त्रिजगति शरण्यः पशुपते ॥१३

அஸாரே ஸம்ஸாரே நிஜபஜனதூரே ஜடதியா
ப்ரமந்தம் மாமந்தம் பரமக்ருபயா பாது முசிதம் ।
மதந்ய: கோ தீனஸ்தவ க்ருபண ரக்ஷாதி நிபுண
ஸ்த்வதன்ய: கோ வா மே த்ரிஜகதி ஶரண்ய: பஶுபதே

ஹே பஶுபதே! ஸாரமற்றதும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்ய ப்ரஸக்தியேயில்லாமல் வெகு தூரத்தில் இருக்கின்றதுமான இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவின்மையால் சுழன்றுகொண்டு குருடனுயு மிருக்கிற என்னைப் பரம கருணையினுல் காப்பாற்றுவது உசிதமாகும். ஏனெனில் என்னைவிட உன்னுல் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டிய எளியவன் எவன்? உன்னைத் தவிர வேறு எந்த தெய்வம் தின ஜனங்களை ரக்ஷிப்பதில் சாமர்த்யமுடையது. எனக்கு ரக்ஷகன் மூன்று உலகிலும் யார் இருக்கிருர்கள். (ஆகையால் நீயே ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்றவாறு)

प्रभुस्त्वं दीनानां खलु परमबन्धुः पशुपते
प्रमुख्योऽहं तेषामपि किमुत बन्धुत्वमनयोः।
त्वयैव क्षन्तव्याः शिव मदपराधाश्च सकलाः
प्रयत्नात्कर्तव्यं मदवनमियं बन्धुसरणिः ॥ १४

ப்ரபுஸ்த்வம் தீநாநாம் கலு பரம பந்து: பஶுபதே
ப்ரமுக்யோஹம் தேஷாமபி கிமுதபந்துத்வ மனயோ: ।
த்வயைவ க்ஷந்தவ்யா: சிவமதபராதாஶ்ச ஸகலா:
ப்ரயத்நாத் கர்த்தவ்யம் மதவனமியம் பந்துஸரணி: ॥

ஹே பஶுபதே! பிரபுவாகிய நீ தீன ஜனங்களுக்கு எல்லாம் மேலான பந்து என்பது பிரசித்தமானதல்லவா? அந்த தீன ஜனங்களுக்குள் நான் மிகவும் முக்கிய மானவன். நமக்குள் இருக்கும் பந்துத்வத்தை விரித்துரைக்க வேண்டுமா? என்னுடைய சகலவிதமான குற்றங்களும் உன்னால்தான் க்ஷமிக்கத் தகுந்தவைகள். என்னை ரக்ஷிப்பதும் கூட நீ முயற்சியுடன் செய்ய வேண்டியதேயாகும். இதுதான் பந்துக்களுடைய கடமை ஆகும்.

उपेक्षा नो चेत्किं न हरसि भवद्ध्यानविमुखां
दुराशाभूयिष्ठां विधिलिपिमशक्तो यदि भवान् ।
शिरस्तद्वैधात्रं न न खलु सुवृत्तं पशुपते
कथं वा निर्यत्नं करनखमुखेनैव लुलितम् ॥ १५

உபேக்ஷா நோசேத்கிம் ந ஹரஸி பவத்த்யானவிமுகாம்
துராஶா பூயிஷ்டாம் விதிலிபிமஶக்தோ யதிபவாந் ।
ஶிரஸ்தத்வைதாத்ரம் ந நகலு ஸுவ்ருத்தம் பஶுபதே
கதம் வா நிர்யத்னம் கரநக முகேநைவ லுலிதம் ॥

ஹே பஶுபதே! என்னிடத்தில் உனக்கு வெறுப்பு இல்லாமலிருந்தால் துராஶா பூயிஷ்டமானதும் உன்னுடைய தியானத்தினின்றும் வேறு முகமாயுமிருக்கின்ற பிரும்மாவினால் எழுதப்பட்ட என் தலையெழுத்தை ஏன் அழிக்கவில்லை? தாங்கள் இத்தலையெழுத்தை அழிக்க சக்தியில்லாமல் இருந்தால், நகத்தினால் கிள்ளமுடியாததும், கடினமானதுமான பிரம்மனுடைய ஐந்தாவது தலை எவ்விதம் உன்னுடைய கை நக நுனியால், சிறிதும் யத்னமில்லாமல் கிள்ளப்பட்டது.

विरिञ्चिर्दीर्घायुर्भवतु भवता तत्परशिर-
श्चतुष्कं संरक्ष्यं स खलु भुवि दैन्यं लिखितवान् ।

विचारः को वा मां विशदकृपया पाति शिव ते
कटाक्षव्यापारः स्वयमपि च दीनावनपरः ॥ १३

விரிஞ்சிர் தீர்காயுர்பவது பவதா தத்பர ஶிரஶ்
சதுஷ்கம் ஸம்ரக்ஷ்யம் ஸகலு புவி தைன்யம்லிகிதவான்
விசார: கோ வா மாம் விஶதக்ருபயா பாதி ஶிவ தே
கடாக்ஷவ்யாபார: ஸ்வயமபி ச தீநாவநபர: ॥

ஹே ஶிவ ! பிரம்மதேவன் திர்க்காயுஸ்ஸாக இருக்கட்டும். அவரது மீதியுள்ள நான்கு தலைகளும் உன்னால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவைகளாக ஆகட்டும். இப்புவியில் தினபாபத்தை ஜனங்களின் தலையில் அந்த பிரம்மா எழுதிய விஷயம் மிக்கப்பிரசித்தி யானதன்றோ ? தினர்களைக் காப்பாற்றுவதில் விருப்பமுடைய உன்னுடைய கடாக்ஷத்தின் செயலன்றோ என்னைக் காப்பாற்றுகிறது. அங்ஙனமிருக்கும்போது விசாரம் எங்கேயிருக்கிறது? (இல்லை என்றவாறு)

फलाद्वा पुण्यानां मयि करुणया वा त्वयि विभो
प्रसन्नेऽपि स्वामिन् भवदमलपादाब्जयुगलम् ।
कथं पश्येयं मां स्थगयति नभःसंभ्रमजुषां
निलिम्पानां श्रेणिर्निजकनकमाणिक्यमकुटैः ॥ १७

பலாத்வா புண்யானும் மயி கருணயா வா த்வயிவிபோ
ப்ரஸந்நேபி ஸ்வாமிந் பவதமல பாதாப்ஜயுகளம் ।
கதம் பஶ்யேயம் மாம் ஸ்தகயதி நம: ஸம்ப்ரமஜு॰ஷாம்
நிலிம்பானும் ஶ்ரேணிர் நிஜகனக மாணிக்ய மகுடை: ॥

ஹே ஸர்வ வ்யாபியான பரம்பொருளே! புண்யங்களின் பலத்தினுலோ அல்லது என்னிடத்தில் உள்ள

கருணையினுலோ நீ அருள் புரிய பிரஸன்னமான போதிலும், ஹே ஸ்வாமின்! உன்னுடைய நிர்மலமான இரண்டு பாதாரவிந்தங்களையும் எப்படிக் காண்பேன்? உன் பாதங்களில் மிகுந்த அவஸரத்துடன் நமஸ்காரம் செய்து கொண்டிருக்கும் தேவர்களின் கூட்டங்களின் மாணிக்கத்தினுல் இழைத்த தங்கக் கிரீடங்களின் ஜோதி என் கண்களின் பார்வையை மறைத்து என்னை நடுங்கச் செய்கிறதே!

त्वमेको लोकानां परमफलदो दिव्यपदवीं
वहन्तस्त्वन्मूलां पुनरपि भजन्ते हरिमुखाः।
कियद्वा दाक्षिण्यं तव शिव मदाशा च कियती
कदा वा मद्रक्षां वहसि करुणापूरितदृशा ॥ १८

த்வமேகோ லோகாநாம் பரமபலதோ திவ்யபதவீம்
வஹந்தஸ்த்வந்மூலாம் புநரபி பஜந்தே ஹரிமுகா: ।
கியத்வா தாக்ஷிண்யம் தவஶிவ மதாஶா ச கியதீ
கதா வா மத்ரக்ஷாம் வஹஸி கருணு பூரிதத்ருஶா ॥

ஹே ஶிவ! ஸகல லோகத்திற்கும் மேலான பலனை மோக்ஷத்தை அளிப்பவன் நீ ஒருவன்தான். விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் உன்னுல் கிடைத்த வைகுண்டம் முதலிய திவ்யபதவிகளை வஹித்துக்கொண்டு உன்னை பஜிக்கிருர்கள். உன்னுடைய தயைக்கு அளவில்லை. என்னுடைய ஆசையும் அத்தன்மையதே. கருணை நிரம்பிய திருஷ்டியினுல் என்னைக்காப்பாற்றும் பொறுப்பை எப்போது வஹிக்கப் போகிருய்?

दुराशाभूयिष्ठे दुरधिपगृहद्वारघटके
दुरन्ते संसारे दुरितनिलये दुःखजनके ।

मदायासं किं न व्यपनयसि कस्योपकृतये
वदेयं प्रीतिश्चेत्तव शिव कृतार्थाः खलु वयम्॥१९

துராஶா பூயிஷ்டே துரதிபக்ருஹத்வார கடகே
துரந்தே ஸம்ஸாரே துரிதநிலயே துக்கஜநகே।
மதாயாஸம் கிம்ந வ்யபநயஸி கஸ்யோப க்ருதயே
வதேயம் ப்ரீதிஶ்சேத்தவ ஶிவ க்ருதார்த்தா: கலுவயம்

துராசையினுல் நிறைந்ததும், குணமற்ற துஷ்ட அரசர்கள் சேர்க்கையில் உழல்வதும், முடிவில்லாத துக்கத்திற்கும், மஹா பாபங்களுக்கும் இருப்பிடமானதும், துக்கத்தை உண்டு பண்ணுகிறதாயுமிருக்கிற ஸம்ஸாரத்தில் நான் படுகின்ற துயரத்தை பிரம்மாவுக்கு உபகாரம் செய்யும் பொருட்டு போக்கடிக்கவில்லையா? நீயே சொல், உனக்கு இந்த தீனர்களிடத்தில் அன்பு இருக்குமேயானுல் நாங்கள் எங்கள் ஜன்மாவைப் பிரயோஜனமுள்ளதாகச் செய்து கொண்டவர்களாக ஆகிவிடுவோம் அல்லவா?

सदा मोहाटव्यां चरति युवतीनां कुचगिरौ
नटत्याशाशाखास्वटति झटिति स्वैरमभितः।
कपालिन् भिक्षो मे हृदयकपिमत्यन्तचपलं
दृढं भक्त्या बद्ध्वा शिव भवदधीनं कुरु विभो॥२०

ஸதா மோஹாடவ்யாம் சரதி யுவதீனும்குசகிரௌ
நடத்யாஶாஶாகாஸ்வடதி ஜடிதி ஸ்வைரமபித:।
கபாலின் பிக்ஷோ மே ஹ்ருதயகபிம் அத்யந்தசபலம்
த்ருடம் பக்த்யா பத்த்வாஶிவ பவததீனம் குரு விபோ॥

ஹே கபாலி! ஹே ஶிவ!! ஹே விபோ!!! எப்பொழுதும் அஞ்ஞானம் என்ற வனத்திலே சஞ்சாரம்

செய்வதும், யுவதிகளின் ஸ்தனங்களாகிய மலைகளில் நடனம் செய்வதும், பலவிதமான ஆசைகள் என்ற கிளைகளிலும் நாலா பக்கங்களிலும் வேகமாகத் தன்னிச்சைப்படி கட்டில்லாமல் அலைகின்றதும், அதிகமான சஞ்சலமுள்ளதுமான என்னுடைய மனம் என்னும் குரங்கை பக்தி என்கிற கயிற்றினால் த்ருடமாகக் கட்டி உன்வசமாகச் செய்து கொள்வாயாக.

धृतिस्तम्भाधारां दृढगुणनिबद्धां सगमनां
विचित्रां पद्माढ्यां प्रतिदिवससन्मार्गघटिताम् ।
स्मरारे मच्चेतः स्फुटपटकुटीं प्राप्य विशदां
जय स्वामिन् शक्त्या सह शिवगणैःसेवितविभो ॥

த்ருதிஸ்தம்பாதாராம் த்ருடகுணநிபத்தாம் ஸகமனும்
விசித்ராம் பத்மாட்யாம் ப்ரதிதிவஸ ஸன்மார்க்ககடிதாம்
ஸ்மராரே மச்சேத: ஸ்புடபடகுடீம் ப்ராப்யவிஶதாம்
ஜய ஸ்வாமிந் ஶக்த்யா ஸஹ ஶிவகணை: ஸேவிதவிபோ

காமனை எரித்தவனே! ஸ்வாமி, சிவ கணங்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவனே! ஸர்வ வியாபியே! என்னுடைய த்ருடமான நிச்சயத்தைத் தூணாக உடையதும், கெட்டியான ஸத்வ, ரஜஸ், தமோகுணங்களாகிய கயிறுகளால் கட்டப்பட்டதும் நினைத்த இடங்களுக்குச் செல்ல சக்தியுடையதும், விசித்ரங்கள் நிறைந்ததும், பணத்தாசையுடன் கூடியதுமான என்னுடைய மனதாகிய பிரகாசிக்கின்ற கூடாரத்தை நிர்மலமாகவும் நன் மார்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கின்றதாயும் செய்து பராசக்தியோடு கூட அடைந்து ஜயத்துடன் விளங்குவீராக.

प्रलोभाद्यैरर्थाहरणपरतन्त्रो धनिगृहे
प्रवेशोद्युक्तः सन् भ्रमति बहुधा तस्करपते ।

इमं चेतश्चोरं कथमिह सहे शंकरविभो
तवाधीनं कृत्वा मयि निरपराधे कुरु कृपाम् ॥२२

ப்ரலோபாத்யை: அர்த்தாஹரணபரதந்த்ரோ தனிக்ருஹே
-ப்ரவேஶோத்யுக்த: ஸன் ப்ரமதி பஹுதா தஸ்கரபதே ।
இமம் சேதஸ்சோரம் கதமிஹ ஸஹே சங்கரவிபோ
தவாதீனம் க்ருத்வா மயி நிரபராதே குரு க்ருபாம் ॥

ஹே சங்கரா! விபோ ! தஸ்கர பதே ! பேராசை முதலியவைகளால் பிறரது பணங்களைக் கொண்டு வருவதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டு பணக்காரரது வீடுகளில் பிரவேசிக்க சமயம் பார்த்துக் கொண்டு பலவிதமாக சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற இந்த என்னுடைய மனம் என்கிற திருடனை எப்படி நான் பொறுத்துக் கொள்வேன்? அவனை உன்னுடைய அதீனமாக்கிக் கொண்டு நிரபராதியான என்னிடத்தில் கருணை செய்வீராக.

करोमि त्वत्पूजां सपदि सुखदो मे भव विभो
विधित्वं विष्णुत्वं दिशसि खलु तस्याः फलमिति ।
पुनश्च त्वां द्रष्टुं दिवि भुवि वहन् पक्षिमृगता-
मदृष्ट्वा तत्खेदं कथमिह सहे शंकरविभो ॥ २३
च

கரோமி த்வத்பூஜாம் ஸபதி ஸுகதோ மே பவ விபோ
விதித்வம் விஷ்ணுத்வம் திஶஸி கலு தஸ்யா: பலமிதி ।
புனஶ்ச த்வாம் த்ரஷ்டும் திவி புவி வஹன் பக்ஷிம்ருகதாம்
அத்ருஷ்ட்வா தத்கேதம் கதமிஹஸஹே சங்கர விபோ ॥

ஹே ஶங்கர விபோ! உன்னுடைய பூஜையைச் செய்கிறேன். எனக்கு ஸுகத்தையளிப்பவனாக இருப்பதுடன் அந்த பூஜைக்குப் பலனாக பிரம்மா, விஷ்ணு

இவர்களின் பதவியைக் கொடுக்கின்ருய் அல்லவா? அப்பதவிகள் கிடைத்தால் உன்னுடைய தலையையும் பாதங்களையும் காண முறையே பக்ஷியாகவும் மிருகமாகவும் மறுபடியும் உருவமெடுத்து உன்னைக் காணுமல் அந்த துக்கத்தை எவ்விதம் ஸஹிப்பேன்?

कदा वा कैलासे कनकमणिसौधे सह गणै-
र्वसन् शंभोरग्रे स्फुटघटितमूर्धाञ्जलिपुटः ।
विभो साम्ब स्वामिन् परमशिव पाहीति निगद-
न्विधातॄणां कल्पान् क्षणमिव विनेष्यामि सुखतः ॥

கதாவா கைலாஸே கனகமணிஸௌதே ஸஹகணைர்
வஸஞ்சம்போரக்ரே ஸ்புடகடித மூர்த்தாஞ்ஜலி புட: ।
விபோ ஸாம்ப ஸ்வாமின் பரமஶிவ பாஹீதி நிகதன்
விதாத்ரூணும் கல்பான்க்ஷணமிவவிநேஷ்யாமி ஸுகத:

ஹே விபோ! அம்பிகையுடன் கூடிய ஸ்வாமி !! பரமசிவ !!! கைலாஸத்தில் தங்கத்திலுைம் இரத்தினங்களாலும் இழைக்கப்பட்ட மேடையில் சம்புவினுடைய முன்னிலையில் சிவகணங்களுடன் கூட தலைக்குமேல் கூப்பப்பட்ட அஞ்சலி ஹஸ்தனுகவிருக்கின்ற நான் உன்னை ரக்ஷிப்பாய் என்று சொல்லிக் கொண்டு பிரம்மாக்களுடைய கல்பங்களை சுகமாக ஒரு க்ஷணத்தைப்போல் எப்பொழுதுதான் கழிப்பேனே?

स्तवैर्ब्रह्मादीनां जयजयवचोभिर्नियमिनां
गणानां केलीभिर्मदकलमहोक्षस्य ककुदि ।
स्थितं नीलग्रीवं त्रिणयनमुमाश्लिष्टवपुषं
कदा त्वां पश्येयं करधृतमृगं खण्डपरशुम् ॥ २५

ஸ்தவைர் ப்ரஹ்மாதீனும் ஜய ஜய வசோபிர் நியமினும்
கணநாம் கேலீபிர்மதகல மஹோக்ஷஸ்ய ககுதி ।
ஸ்திதம் நீலக்ரீவம் த்ரிணயன முமாச்லிஷ்ட வபுஷம்
கதா த்வாம் பச்யேயம் கரத்ருத ம்ருகம் கண்ட பரசும் ॥

பிரம்மாதிதேவர்கள் ஸ்துதி பாடவும், ரிஷிகள் ஜய ஜய என்று வாழ்த்தொலி கூறவும், சிவகணங்கள் ஆடிப் பாடவும், அழகிய பெரிய காளையின் மேல் வீற்றிருக் கின்ற நிலையிலே நீலகண்டனுகவும், மூன்று கண்களோடு கூடினவனுகவும், பார்வதிதேவியினுல் தழுவிக்கொள்ளப் பட்ட சரீரத்தையுடையவனுகவும், மான், மழு இவைகளை ஏந்திய கைகளையுடையவனுகவும் ஆன உன்னை நான் எப்பொழுது பார்ப்பேன் ?

कदा वा त्वां दृष्ट्वा गिरिश तव भव्याङ्घ्रियुगलं
गृहीत्वा हस्ताभ्यां शिरसि नयने वक्षसि वहन् ।
समाश्लिष्याघ्राय स्फुटजलजगन्धान् परिमला-
नलभ्यां ब्रह्माद्यैर्मुदमनुभविष्यामि हृदये ॥ २६

கதா வா த்வாம் த்ருஷ்ட்வா கிரிச தவ பவ்யாங்க்ரியுகலம்
க்ருஹீத்வா ஹஸ்தாப்யாம் சிரஸிநயனே வக்ஷஸிவஹன்
ஸமாச்லிஷ்யாக்ராய ஸ்புட ஜலஜகந்தான் பரிமலான்
அலப்யாம் ப்ரம்மாத்யைர்முதமனுபவிஷ்யாமி ஹ்ருதயே

மலையில் வசிக்கும் பெருமானே ! உன்னைக் கண் களால் கண்டு உன்னுடைய இரண்டு பாதங்களையும் என்னுடைய இரு கரங்களாலும் பற்றிக் கொண்டு தலையிலும் கண்களிலும், மார்பிலும் அணைத்துக் கொண்டு, நன்கு அலர்ந்த தாமரை மலர்களின் வாசனை யைக் கொண்ட அந்தபரிமளங்களை முகர்ந்து அனுபவித்து பிரம்மாதி தேவர்களுக்கும் அடையமுடியாத சிவானந்

தத்தை எப்பொழுதுதான் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் அனுபவிக்கப் போகிறேனே?

करस्थे हेमाद्रौ गिरिश निकटस्थे धनपतौ
गृहस्थे स्वर्भूजामरसुरभिचिन्तामणिगणे ।
शिरस्थे शीतांशौ चरणयुगलस्थेऽखिलशुभे
कमर्थं दास्येहं भवतु भवदर्थं मम मनः ॥ २७

கரஸ்தே ஹேமாத்ரௌ கிரிஶ நிகடஸ்தே தனபதௌ
க்ருஹஸ்தே ஸ்வர்பூஜாமரஸுரபி சிந்தாமணிகணே ।
ஶிரஸ்தே ஶீதாம்ஶௌ சரணயுகளஸ்தே அகிலசுபே
கமர்த்தம் தாஸ்யேஹம் பவது பவதர்த்தம் மம மன: ॥

ஹே மலையில் வஸிக்கும் பிரானே! உன்னுடைய கையிலே ஸ்வர்ணமலை; உன் ஸமீபத்திலே தனபதியான குபேரன், உன்னுடைய வீட்டிலே கல்பகவிருக்ஷம், காமதேனு, சிந்தாமணி இவைகளின் கூட்டம், தலையிலே குளுமையான அம்சமுள்ள சந்திரன், உன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களிலே ஸகல மங்களங்கள், இவைகள் இருக்கும்போது எந்த வஸ்துவை நான் உனக்குத் தரப் போகிறேன். என்னுடைய மனம் உன்பொருட்டு ஆகட்டும். (இறைவனிடத்தில் நாம் செலுத்தக் கூடியது மனம் ஒன்று தான் என்பது கருத்து.)

सारूप्यं तव पूजने शिव महादेवेति संकीर्तने
सामीप्यं शिवभक्तिधुर्यजनतासांगत्यसंभाषणे ।
सालोक्यं च चराचरात्मकतनुध्याने भवानीपते
सायुज्यं मम सिद्धमत्र भवति स्वामिन्कृतार्थोऽस्म्यहं

ஸாரூப்யம் தவ பூஜனேஶிவமஹாதேவேதி ஸங்கீர்த்தநே
ஸாமீப்யம் ஶிவபக்திதுர்யஜனதாஸாங்கத்யஸம்பாஷணே
ஸாலோக்யம் ச சராசராத்மகதனு த்யானே பவானீபதே
ஸாயுஜ்யம்மமவித்தமத்ரபவதிஸ்வாமின்க்ருதார்த்தோஸ்ம்யஹம்

ஹே பவானீ பதியான பரமேஶ்வரனே! ஸாரூப்ய மோக்ஷம் உன்னுடைய பூஜையிலும், உன்னுடைய நாம ஸங்கீர்த்தனத்தில் ஸாமீப்ய மோக்ஷமும், சிவபக்தி நிரம்பின பக்தர்களுடன் சேர்க்கையிலும், அவர்களுடன் சம்பாஷிப்பதிலும் ஸாலோக்ய மோக்ஷமும், சராசராத்மகமான உன்னுடைய திருமேனி தியானத்தில் ஸாயுஜ்ய முக்தியும் எனக்கு சித்தியாகிறது. ஸ்வாமி! ஆகையினால் இந்த ஜன்மாவிலேயே ஜன்மமெடுத்ததன் பயனை அடைந்தவனாக ஆகிறேன்.

त्वत्पादाम्बुजमर्चयामि परमं त्वां चिन्तयाम्यन्वहम्
त्वामीशं शरणं व्रजामि वचसा त्वामेव याचे विभो ।
वीक्षां मे दिश चाक्षुषीं सकरुणां दिव्यैश्चिरं प्रार्थितां
शंभो लोकगुरो मदीयमनसः सौख्योपदेशं कुरु ॥

த்வத்பாதாம்புஜமர்ச்சயாமிபரமம்த்வாம் சிந்தயாம்யன்வஹம்
த்வாமீஶம் ஶரணம் வ்ரஜாமிவசஸா த்வாமேவ யாசேவிபோ
வீக்ஷாம்மேதிஶசாக்ஷுஷீம்ஸகருணாம் திவ்யைஶ்சிரம்ப்ரார்த்திதாம்
ஶம்போ லோககுரோ மதீயமநஸ: ஸௌக்யோபதேஶம் குரு ||

ஸர்வவியாபியே! சம்போ!! லோக குருவே!! மேலான உன்னுடைய தாமரைப் பாதங்களைப் பூஜை செய்கின்றேன். பிரதிதினமும் உன்னை மனதினால் சிந்திக்கின்றேன். ஈஶனான உன்னை அடைக்கலம் புகுகிறேன். வாக்கினால் உன்னையே யாசிக்கிறேன். தேவர்களால் பல

காலமாகப் பிரார்த்திக்கப்பட்டதான கருணேயோடு கூடிய கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்தை எனக்கு அருள்வாய். என்னுடைய மனதிற்கு—நித்திய சுகத்திற்கு—ஹேதுவான உபதேசத்தைச் செய்தருள்வாய்.

वस्त्रोद्धूतविधौ सहस्रकरता पुष्पार्चने विष्णुता
गन्धे गन्धवहात्मतान्नपचने बर्हिर्मुखाध्यक्षता ।
पात्रे काञ्चनगर्भतास्ति मयि चेद्बालेन्दु चूडामणे
शुश्रूषां करवाणि ते पशुपते स्वामिंस्त्रिलोकीगुरो ॥

வஸ்த்ரோத்தூதவிதௌஸஹஸ்ரகரதாபுஷ்பார்ச்சனேவிஷ்ணுதா
கந்தே கந்த வஹாத்மதான்ன பசனே பர்ஹிர் முகாத்யக்ஷதா |
பாத்ரே காஞ்சன கர்பதாஸ்திமயிசேத்பாலேந்துசூடாமணே
ஶுஶ்ரூஷாம் கரவாணி தே பஶுபதேஸ்வாமின் த்ரிலோகீகுரோ

பாலசந்திரனே ஆபரணமாகத் தலையிலணிந்துகொண்டிருப்பவனே! பஶுபதே!! ஸ்வாமீ!! மூன்று உலகங்களுக்கும் குருவே!! உனக்கு வஸ்த்ரம் உடுத்தி உபசரிக்க வேண்டுமானல் ஆயிரங் கிரணங்கள் உடைய சூரியனை இருக்கும் தன்மையும், புஷ்பார்ச்சனை செய்யும் விஷயத்தில் மஹாவிஷ்ணுவின் தன்மையும், சந்தனம் அளிக்கும் விஷயத்தில் வாயுபகவானுடைய தன்மையும், அன்னம் முதலியவைகளைப் பக்வம் செய்யும் விஷயத்தில் அக்னிமுகனை தேவேந்திரனுடைய தன்மையும், தேவையான பாத்திரங்களைத் தயார்செய்யும் விஷயத்தில் ஹிரண்ய கர்ப்பனை பிரம்மதேவனுடைய தன்மையும் என்னிடம் இருக்குமேயானல் நான் உனக்கு ஸேவை செய்வேன். (ஸர்வ வியாபியான பரம்பொருளுக்குப் பூஜை செய்ய சாமான்ய ஜீவனல் இயலாது. சூரியன், விஷ்ணு முதலியவர்களின் தன்மையை அடைந்தால் மட்டுமே இயலும் என்பது கருத்து).

नालं वा परमोपकारकमिदं त्वेकं पशूनां पते
पश्यन्कुक्षिगतांश्चराचरगणान्बाह्यस्थितान्रक्षितुम् ।
सर्वामर्त्यपलायनौषधमतिज्वालाकरं भीकरं
निक्षिप्तं गरलं गले न गिलितं नोद्गीर्णमेव त्वया ॥

நாலம் வா பரமோபகாரகமிதம் த்வேகம் பசூனும்பதே
பச்யன்குக்ஷிகதாம்ச்சராசரகணுன்பாஹ்யஸ்திதான்ரக்ஷிதும்
ஸர்வாமர்த்யபலாயநௌஷத மதிஜ்வாலாகரம் பீகரம்
நிக்ஷிப்தம் கரலம் கலேன கிலிதம் நோத்கீர்ண மேவத்வயா ॥

பசுக்களாகிய ஜீவன்களுக்குப் பதியே! நீ செய்த ஒரே ஒரு பரமோபகாரம் போதாதா? உன்னுடைய குக்ஷியிலே தங்கியிருக்கிற சராசரக் கூட்டங்களையும், வெளியிலிருக்கிறவைகளையும் காப்பாற்றுவதற்காக நீ ஜ்வாலையுடன் கூடியதும், பயங்கரமானதும், ஸகல தேவர்களையும் தங்கள் பிராணனைக் காத்துக்கொள்வதற்காக ஓடச்செய்ததுமான ஆலாஹல விஷத்தைக் கண்டத்தில் வைத்துக்கொண்டாய். அது உன்னுல் வெளியில் விடப்படவுமில்லை. கழுத்துக்குக் கீழே விழுங்கப்படவுமில்லை. (இறைவனது பெருங்கருணையை அறிய இச் செயல் ஒன்றே போதும் என்பது தாத்பர்யம்).

ज्वालोग्रः सकलामरातिभयदः क्ष्वेलः कथं वा त्वया
दृष्टः किं च करे धृतः करतले किं पक्वजम्बूफलम् ।
जिह्वायां निहितश्च सिद्धघुटिका वा कण्ठदेशे भृतः
किं ते नीलमणिर्विभूषणमयं शंभो महात्मन्वद ॥

ஜ்வாலோக்ர: ஸகலாமராதிபயத: க்ஷ்வேல: கதம்வாத்வயா
த்ருஷ்ட: கிம்சகரே த்ருத: கரதலே கிம்பக்வ ஜம்பூபலம்

ஜிஹ்வாயாம் நிஹிதஶ்ச ஸித்தகுடிகாவா கண்டதேஶே ப்ருத:
கிம்தே நீலமணிர்விபூஷணமயம் ஶம்போ மஹாத்மன்வத

ஹே சம்போ! ஜ்வாலையுடன் கூடியதும், ஸகல தேவர்களுக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணியதுமான கொடிய விஷம் உன்னால் எப்படிப் பார்க்கப்பட்டது? கையினால் எங்ஙனம் தரிக்கப்பட்டது? அது உன்னுடைய உள்ளங்கையில் பழுத்த நாவற்பழமாக இருந்ததா? அல்லது உனது நாக்கிலே சித்தர்கள் வியாதிகளுக்கு உபயோகிக்கும் குளிகையாக இருந்ததா? அல்லது கழுத்தில் தரிக்கப்பட்டதே அது உனக்கு ஒரு நீல மணி ஆபரணமாக அமைந்ததா? ஓ மஹாத்மாவே! எனக்குச் சொல். (ஆலாஹல பானம் இறைவன் மிகக் கஷ்டப் பட்டு செய்த காரியம் அல்ல. தன்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உயிர்க் கூட்டங்களின் நன்மைக்காக, விளையாட்டாகச் செய்த காரியம் என்றபடி).

नालं वा सकृदेव देव भवतः सेवा नतिर्वा नुतिः
पूजा वा स्मरणं कथाश्रवणमप्यालोकनं मादृशाम् ।
स्वामिन्नस्थिरदेवतानुचरणायासेन किं लभ्यते
का वा मुक्तिरितः कुतो भवति चेत्किं प्रार्थनीयं सदा ॥

நாலம் வா ஸக்ருதேவ தேவபவத: ஸேவா நதிர்வாநுதி:
பூஜாவாஸ்மரணம்கதாச்ரவணமப்யாலோகனம்மாத்ருஶாம்
ஸ்வாமின்னஸ்திர தேவதானுசரணாயாஸேன கிம்லப்யதே
கா வா முக்திரித: குதோ பவதி சேத்கிம் ப்ரார்த்தநீயம் ஸதா

ஹே ஸ்வாமி! தேவா!! என் போன்றவர்கள் உன் பொருட்டு நமஸ்காரமோ, தோத்திரமோ, பூஜையோ, தியானமோ, உன்னுடைய கதைகளைக் கேட்பதுவோ அல்லது உன்னுடைய மூர்த்தியைத் தர்சனம் செய்வதோ ஒரு முறையாவது செய்தால் போதாதா? இப்படி இல்லை

யென்ருல் மோக்ஷம் எங்ஙனம் கிட்டும்? இப்படி இவை களில் ஏதாவது ஒன்றினல் மட்டுமே மோக்ஷம் கிடைக்கு மாஞல் ஸ்திரமற்ற தேவதைகளை மிக்க சிரமத்துடன் வழிபடுவதால் என்ன பிரயோஜனம் அடைய முடியும்? அவைகளைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது எதற்காக? (அவைகளைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியதில்லை என்பது கருத்து).

किं ब्रूमस्तव साहसं पशुपते कस्यास्ति शंभो भव-
द्धैर्यं चेदृशमात्मनः स्थितिरियं चान्यैः कथं लभ्यते ।
भ्रश्यद्देवगणं त्रसन्मुनिगणं नश्यत्प्रपञ्चं लयं
पश्यन्निर्भय एक एव विहरत्यानन्दसान्द्रो भवान् ॥

கிம் ப்ரூமஸ்தவ ஸாஹஸம்பஶுபதேகஸ்யாஸ்திஶம்போபவத்
தைர்யம்சேத்ருஶமாத்மன:ஸ்திதிரியம்சான்யை:கதம் லப்யதே
ப்ரஶ்யத்தேவகணம்த்ரஸன்முனிகணம்நஶ்யத்ப்ரபஞ்சம்லயம்
பஶ்யந்நிர்பய ஏக ஏவவிஹரத்யானந்தஸாந்த்ரோபவான்

ஹே சம்போ! பசுபதே!! உன்னுடைய ஸாஹஸத்தை என்னவென்று சொல்வோம்? இம்மாதிரி தைரியம் யாருக்கு இருக்கிறது? உன்னுடைய நிலையை மற்றவர்களால் எங்ஙனம் அடைய முடியும்? தங்களுடைய ஸ்தானங்களில் இருந்து விழுகிற தேவர்களின் கூட்டங்களையும், பயத்துடன் கூடிய முனிவர்களின் கூட்டங்களையும், நசிக்கின்ற பிரபஞ்சத்தையும் உடையதாகிய பிரளய காலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிர்ப்பயமாக நீ ஒருவனுகவே ஆனந்தத்துடன் கூடினவனுக விளையாடுகிருய்.

योगक्षेमधुरंधरस्य सकलश्रेयःप्रदोद्योगिनो
दृष्टादृष्टमतोपदेशकृतिनो बाह्यान्तरव्यापिनः ।

सर्वज्ञस्य दयाकरस्य भवतः किं वेदितव्यं मया
शंभो त्वं परमान्तरङ्ग इति मे चित्ते स्मराम्यन्वहम् ॥

யோகக்ஷேமதுரந்தரஸ்யஸகலச்ரேய:ப்ரதோத்யோகினே
த்ருஷ்டாத்ருஷ்டமதோபதேசக்ருதினேபாஹ்யாந்தரவ்யாபிந:
ஸர்வக்ஞஸ்ய தயாகரஸ்ய பவத: கிம்வேதிதவ்யம் மயா
ஶம்போ த்வம் பரமாந்தரங்க இதிமேசித்தேஸ்மராம்யன்வஹம்

சம்புவே ! நீ எல்லா ஜீவன்களுடையவுமான யோக க்ஷேமத்தைச் சுமக்கின்றாய். ஸகல விதமான நன்மைகளையும் கொடுக்க முற்படுகிறாய். கண்ணுக்குத் தெரிந்தவை, தெரியாதவைகளுமானவற்றை அடைய மார்க்கத்தை உபதேசிக்கின்றாய். உள்ளும் புறமும் வியாபித்து இருக்கின்றாய். நீ ஸகலமுமறிந்தவன். கருணைக்கு இருப்பிடம். உனக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டுவது என்றால் என்ன இருக்கிறது? நீ எனக்குப் பரம அந்தரங்கமானவன் என்பதை மட்டும் என்னுடைய மனதில் ஸதா ஸ்மரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

भक्तो भक्तिगुणावृते मुदमृतापूर्णे प्रसन्ने मनः
कुम्भे साम्ब तवाङ्घ्रिपल्लवयुगं संस्थाप्य संवित्फलं
सत्त्वं मन्त्रमुदीरयन्निजशरीरागारशुद्धिं वह-
न्पुण्याहं प्रकटीकरोमि रुचिरं कल्याणमापादयन् ॥

பக்தோ பக்திகுணாவ்ருதே முதம்ருதாபூர்ணே ப்ரஸன்னே மன:
கும்பே ஸாம்பதவாங்க்ரி பல்லவயுகம் ஸம்ஸ்தாப்ய ஸம்வித்பலம்
ஸத்வம் மந்த்ரமுதீரயன் நிஜசரீராகார சுத்திம்வஹன்
புண்யாஹம் ப்ரகடீகரோமி ருசிரம்கல்யாணமாபாதயன்

ஹே ஸாம்ப ! பக்தனாகிய நான் பக்தி என்னும் நூலினால் சுற்றப்பட்ட என்னுடைய மனம் என்னும் குடத்தில்

ஆனந்தம் என்னும் ஜலத்தை நிரப்பி, உன்னுடைய இரண்டு பாதங்கள் என்னும் மாந்தளிர்களை அதில் வைத்து, அதன் மேல் ஞானமென்னும் தேங்காயை வைத்து, ஸத்வ குணத்தை வளர்க்கின்ற நல்ல மந்திரங்களை உச்சரித்து, என்னுடைய சரீரத்தைச் சுத்திசெய்து கொள்ளவும், எனக்கு மங்களம் உண்டாவதற்கும் புண்யாஹம் என்ற கர்மாவைச் செய்கிறேன்.

आम्नायाम्बुधिमादरेण सुमनःसंघाः समुद्यन्मनो
मन्थानं दृढभक्तिरज्जुसहितं कृत्वा मथित्वा ततः ।
सोमं कल्पतरुं सुपर्वसुरभिं चिन्तामणिं धीमतां
नित्यानन्दसुधां निरन्तररमासौभाग्यमातन्वते ॥३७

ஆம்னாயாம்புதிமாதரேண ஸுமன: ஸங்கா: ஸமுத்யன்மனோ
மந்தானம் த்ருடபக்திரஜ்ஜுஸஹிதம் க்ருத்வா மதித்வாதத:
ஸோமம் கல்பதரும் ஸுபர்வசுரபிம் சிந்தாமணிம் தீமதாம்
நித்யானந்தஸுதாம் நிரந்தரரமாஸௌபாக்யமாதன்வதே

நிச்சயமான புத்தியை த்ருடமான பக்தி என்னும் கயிற்றுடன் கூடிய மத்தாகக்கொண்டு நல்ல மனமுடையவர்கள் வேதமாகிய சமுத்திரத்தைக் கடைகிறார்கள். அதிலிருந்து சோமன் (சந்திரன்), கல்பகவிருக்ஷம், காமதேனு, சிந்தாமணி, நித்யானந்த மென்னும் அம்ருதம், நிரந்தர சுகம் என்னும் மோக்ஷம் ஆகிய எல்லாமாகவும் விளங்கும் ஸ்ரீ பரமேச்வரனை அடைகிறார்கள்.

प्राक्पुण्याचलमार्गदर्शितसुधामूर्तिः प्रसन्नः शिवः
सोमः सद्गणसेवितो मृगधरः पूर्णस्तमोमोचकः ।

चेतः पुष्करलक्षितो भवति चेदानन्दपाथोनिधिः
प्रागल्भ्येन विजृम्भते सुमनसां वृत्तिस्तदा जायते ॥

ப்ராக்புண்யாசல மார்கதர்ஶிதஸுதாமூர்த்தி: ப்ரஸன்ன:சிவ:
ஸோம: ஸத்கணஸேவிதோ ம்ருகதர:பூர்ணஸ்தமோ மோசக:
சேத: புஷ்கரலக்ஷிதோ பவதி சேதானந்தபாதோநிதி:
ப்ராகல்ப்யேனவிஜ்ரும்பதேஸுமனஸாம்வ்ருத்திஸ்ததாஜாயதே

(சிவோதயம் ஒரு சந்த்ரோதயமாகக் கூறப்பட்டு உளது இந்த ஶ்லோகத்தில்)

சந்திரோதயமாகப்பொருள்:- பிரஸன்னமான, மங்களகரமான பூரணசந்திரன் நக்ஷத்திரக் கூட்டங்களுடன் ஒரு மிருகத்தின் உருவத்தை அங்கமாகக் கொண்டவனாக கிழக்குத்திக்கிலேயிருக்கிற உதயகிரியின் மார்க்கமாகத்தோன்றி இருளைப் போக்கடிப்பவனாக ஆகாயத்தில் காணப்பட்டால் அப்பொழுது ஆனந்தமயமான சமுத்ரம் பொங்குகிறது. அப்பொழுது நல்ல மனமுடையவர்களின் மனவிருத்தியிலே மாறுதல் உண்டாகிறது. அதாவது சந்த்ரோதயம் இருளைப் போக்குவது மட்டுமின்றி மனதிற்கு ஆனந்தத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறது.

சிவோதயமாகப்பொருள்:- சாந்தமூர்த்தியும் மங்களகரனுமான சிவன், கையிலே மான் தாங்கி அம்ருத ஸ்வரூபனாக, நல்ல தேவதா கணங்களுடன் சூழப்பட்டவனாக, அஞ்ஞான மென்னும் இருளைப் போக்குபவனாக முன் செய்த மலைபோன்ற புண்யங்களின் காரணத்தால் மனமென்னும் ஆகாயத்தில் தோன்றினால் அப்பொழுது ஆனந்தம் என்ற கடல் பொங்குகிறது. நல்லவர்களுடைய மனத்தில் ஒரு மாறுதல் உண்டாகிறது.

धर्मो मे चतुरङ्घ्रिकः सुचरितः पापं विनाशं गतं
कामक्रोधमदादयो विगलिताः कालाः सुखाविष्कृताः
ज्ञानानन्दमहौषधिः सुफलिता कैवल्यनाथे सदा
मान्ये मानसपुण्डरीकनगरे राजावतंसे स्थिते ॥३९

தர்மோ மே சதுரங்க்ரிக: ஸுசரித: பாபம் விநாஶம் கதம்
காமக்ரோத மதாதயோ விகலிதா: காலா: ஸுகாவிஷ்க்ருதா:
ஞானனந்த மஹௌஷதி: ஸுபலிதா கைவல்யநாதே ஸதா
மான்யே மானஸ புண்டரீகநகரே ராஜாவதம்ஸேஸ்திதே

சந்த்ரனைத் தலையிலே அணிந்த பூஜிக்கத்தகுந்த பரமசிவன் என்னுடைய ஹிருதய கமலமாகிய நகரிலே நிலைபெற்று இருக்கும் பொழுது நான்கு பாதங்களை உடைய தர்மம் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. பாபம் நசித்துப் போகிறது. காமம், க்ரோதம், மதம் முதலியவைகள் என்னை விட்டு அகலுகின்றன. காலம் சுகத்தையே வெளிப்படுத்துகிறது. ஞானம், ஆனந்தம் என்ற ஓஷதிகள் நன்கு பலனைக் கொடுக்கின்றன.

धीयन्त्रेण वचोघटेन कविताकुल्योपकुल्याक्रमै-
रानीतैश्च सदाशिवस्य चरिताम्भोराशिदिव्यामृतैः ।
हृत्केदारयुताश्च भक्तिकलमाः साफल्यमातन्वते
दुर्भिक्षान्मम सेवकस्य भगवन्विश्वेश भीतिः कुतः ॥

தீயந்த்ரேண வசோகடேன கவிதாகுல்யோபகுல்யாக்ரமை:
ஆனீதைஶ்சஸதாஶிவஸ்யசரிதாம்போராஶிதிவ்யாம்ருதை:
ஹ்ருத்கேதாரயுதாஶ்ச பக்திகலமா: ஸாபல்ய மாதன்வதே
துர்பிக்ஷான்மம ஸேவகஸ்ய பகவன் விஶ்வேஶ பீதி: குத:

இவ்வுலகமனைத்துக்கும் ஈஶனை பகவானே ! புத்தி என்னும் இயந்திரத்தினுல் வார்த்தையாகிற பாத்திரத்தைக் கொண்டு, கவிதையென்னும் வாய்க்கால்கள், சிறுவாய்க்கால்கள் வழியாகக் கொண்டுவரப்பட்டுப் பாய்ச்சப்படுகிற ஸதாஶிவனுடைய சரித்திரம் என்னும் சமுத்திரத்தின் திவ்ய ஜலத்தினுல் மனமென்னும் விளைநிலத்திலே பக்தியென்னும் பயிர் மிகவும் நன்ருகப் பலனைக் கொடுக்கிறது. ஆகவே உனது ஸேவகனுன எனக்கு துர்பிக்ஷத்தினுல் பயம் ஏது? (இல்லைஎன்பது கருத்து)

पापोत्पातविमोचनाय रुचिरैश्वर्याय मृत्युंजय
स्तोत्रध्याननतिप्रदक्षिणसपर्यालोकनाकर्णने ।
जिह्वाचित्तशिरोङ्घ्रिहस्तनयनश्रोत्रैरहं प्रार्थितो
मामाज्ञापय तन्निरूपय मुहुर्मामेव मा मेऽवचः ॥ ४१

பாபோத்பாதவிமோசனுய ருசிரைஶ்வர்யாய ம்ருத்யுஞ்ஜய
ஸ்தோத்ர த்யான நதிப்ரதக்ஷிண ஸபர்யாலோகனுகர்ணனே
ஜிஹ்வாசித்தஶிரோங்க்ரிஹஸ்தநயனஸ்ரோத்ரைஹம்ப்ரார்திதோ
மாமாக்ஞாபய தந்நிருபய முஹுர்மாமேவ மாமேவச: ॥

ஹே ம்ருத்யுஞ்ஜய ! பாபங்களினுல் ஏற்படும் உபத்ரவங்களைப் போக்கடித்துக்கொள்ளவும், மேலான ஐஶ்வர்யமாகிய பிரம்மானந்தத்தை அடைவதற்காகவும் ஸ்துதி, தியானம், நமஸ்காரம், பிரதக்ஷிணம், பூஜை, தரிசனம், கதாஶ்ரவணம் ஆகிய விஷயங்களில் முறையே நாக்கு, மனம், தலை, கால்கள், கைகள், கண்கள், காதுகள் இவைகளினுல் ஈடுபடுத்தப்பட்டவனுக இருக்கிறேன். நல்வழியை எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் உபதேசித்து ஆக்ஞாபனம் செய். தக்ஷிணமூர்த்தியாக

இருந்து அனுஷ்டித்த மௌனம் என் விஷயத்தில் வேண்டாம். (வாயைத் திறந்து உபதேசம் செய்க என்று வேண்டப்படுகிறது.)

गाम्भीर्यं परिखापदं घनधृतिः प्राकार उद्यद्गुण-
स्तोमश्चाप्तबलं घनेन्द्रियचयो द्वाराणि देहे स्थितः ।
विद्या वस्तुसमृद्धिरित्यखिलसामग्रीसमेते सदा
दुर्गातिप्रियदेव मामकमनोदुर्गे निवासं कुरु ॥ ४२

காம்பீர்யம் பரிகாபதம் கனத்ருதி: ப்ராகாரஉத்யத்குண
ஸ்தோமஶ்சாப்தபலம்கனேந்த்ரியசயோத்வாராணிதேஹேஸ்தித:
வித்யாவஸ்து ஸம்ருத்திரித்யகிலஸாமக்ரீ ஸமேதேஸதா
துர்காதிப்ரிய தேவ மாமக மனோதுர்க்கே நிவாஸம் குரு

பர்வதத்தில் வசிக்கப்பிரியமுள்ளவனே! (துர்க்கையிடத்தில் பிரியமுள்ளவனே!) பிரகாசமான ரூபமுடையவனே! என்னுடைய மனம் ஒரு கோட்டை. அந்தக் கோட்டைக்கு காம்பீர்யமே அகழ். தைரியமே பிராகாரங்கள். மனதில் உண்டாகும் குணங்களின் கூட்டமே ஆப்தமான பலம், தேகத்தில் ஸ்திரமாக இருக்கின்ற இந்திரியங்களின் கூட்டமே வாயில்கள். வித்தை என்னும் வஸ்து அதிகமாய் இருக்கிறது. இப்படி ஒரு கோட்டைக்குத் தேவையான எல்லா ஸாமான்களும் கூடினதான இந்த மனமென்னும் கோட்டையிலே எப்பொழுதும் வஸிப்பாயாக.

मा गच्छ त्वमितस्ततो गिरिश भो मय्येव वासं कुरु
स्वामिन्नादिकिरात मामकमनः कान्तारसीमान्तरे ।
वर्तन्ते बहुशो मृगा मदजुषो मात्सर्यमोहादय-
स्तान्हत्वा मृगयाविनोदरुचितालाभं च संप्राप्स्यसि ॥ ४३

மா கச்ச த்வமிதஸ்நதோ கிரிஶ போ மய்யேவ வாஸம்குரு
ஸ்வாமின்ஞதிகிராத மாமகமன: காந்தார ஸீமாந்தரே ।
வர்த்தந்தேபஹுஶோம்ருகாமதஜுஷோமாத்ஸர்யமோஹாதய:
தான் ஹத்வா ம்ருகயாவிநோதருசிதாலாபம் ச ஸம்ப்ராப்ஸ்யஸி

ஹே ஸர்வேஶ்வரா ! ஆதி கிராதனே ! மலையிலே வஸிப்பவனே ! நீ வேட்டையாடுவதற்காக இங்கும் அங்கும் போகவேண்டாம். என்னிடத்திலேயே வஸிப்பாயாக. அன்னியர்களால் பிரவேசிக்கமுடியாத (அறிய முடியாத) என்னுடைய மனமாகிய அடர்ந்த காட்டிலே மிகுந்த மதம் கொண்ட, பொருமை, மோஹம் முதலிய பலவித மிருகங்கள் அலைந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் இங்கு கொன்று வேட்டையாடுதலில் உனக்குள்ள ஆசையின் பலனை நன்ருகப் பெறுவாயாக.

करलग्नमृगः करीन्द्रभङ्गो
  घनशार्दूलविखण्डनोऽस्तजन्तुः ।
गिरिशो विशदाकृतिश्च चेतः
  कुहरे पञ्चमुखोऽस्ति मे कुतो भीः ॥ ४४

கரலக்னம்ருக: கரீந்த்ரபங்கோ
கனஶார்த்தூலவிகண்டனோஸ்த ஜந்து: ।
கிரிஶோ விஶதாக்ருதிஶ்ச சேத:
குஹரே பஞ்சமுகோஸ்தி மே குதோ பீ: ॥

மானைக் கையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவனும், கஜாஸுரனை வதம் செய்தவனும், துஷ்ட வியாக்ராஸுரன் என்ற அசுரனைக் கொன்றவனும், நாசம் செய்யப்பட்ட ஸகல ப்ராணிகளையும் உடையவனும், மலையில் வசிப்பவனும், வெண்ணிற முடையவனுமான, ஐந்து முகங்களை

யுடைய பரமேஶ்வரன் என்ற சிம்மம் என்னுடைய மனக் குகையில் வாஸம் செய்யும்பொழுது எனக்குப் பயம் எங்கிருந்து ஏற்படும்? (மற்ற எவரிடமிருந்தும் பயம் இல்லை என்றபடி.)

छन्दःशाखिशिखान्वितैर्द्विजवरैः संसेविते शाश्वते
सौख्यापादिनि खेदभेदिनि सुधासारैः फलैर्दीपिते ।
चेतः पक्षिशिखामणे त्यज वृथासंचारमन्यैरलं
नित्यं शंकरपादपद्मयुगलीनीडे विहारं कुरु ॥ ४५

சந்த:ஶாகிஶிகான்விதை:த்விஜவரை:ஸம்ஸேவிதே ஶாஶ்வதே
ஸௌக்யாபாதினி கேதபேதினி ஸுதாஸாரை: பலைர்தீபிதே
சேத: பக்ஷிசிகாமணே த்யஜ வ்ருதாஸஞ்சாரமன்யைரலம்
நித்யம் சங்கரபாதபத்மயுகலீ நீடே விஹாரம் குரு ‖

மனமென்னும் சிறந்த பறவையே! நீ வீணாக அலைவதை விட்டுவிடு. அன்யர்களைத் தேடி அலைந்ததுபோதும். சங்கரனின் பாதபத்மங்களாகிய கூட்டில் எப்பொழுதும் தங்கி இருப்பாயாக. அந்த பாதபத்மங்கள் வேதாந்தங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்த ப்ராம்மணோத்தமர்களால் ஆஶ்ரயிக்கப்படுவது. அது ஶாஶ்வதமானது. ஸௌக்யத்தை அளிப்பது. சிரமத்தைப் போக்கடிப்பது. அம்ருதப் பிரவாஹத்திற்குச் சமமான பலன்களால் பிரகாசிக்கிறது.

आकीर्णे नखराजि कान्ति विभवैरुद्यत्सुधावैभवै-
राधौतेऽपि च पद्मरागललिते हंसव्रजैराश्रिते ।
नित्यं भक्तिवधूगणैश्च रहसि स्वेच्छाविहारं कुरु
स्थित्वा मानसराजहंस गिरिजानाथाङ्घ्रिसौधान्तरे ॥ ४६

ஆகீர்ணே நகராஜிகாந்திவிபவைருத்யத்ஸுதாவைபவை
ராதௌதேபி ச பத்மராகலலிதே ஹம்ஸவ்ரஜைராஶ்ரிதே ।
நித்யம் பக்திவதூகணைஶ்ச ரஹஸி ஸ்வேச்சா விஹாரம் குரு
ஸ்தித்வாமானஸராஜஹம்ஸகிரிஜாநாதாங்க்ரிஸௌதாந்தரே

மனமென்னும் ராஜஹம்ஸமே! கிரிஜாநாதனுகிய பரமேஶ்வரனின் பாதமாகிய மாளிகையில் ரகஸ்யமாக இருந்துகொண்டு பக்தியாகிய ஸ்த்ரீகளின் கூட்டங்களுடன் உன் இஷ்டப்படி விளையாடுவாயாக. அந்த பாதமாகிய மாளிகை நகங்களின் ஒளியினுல் பிரகாசப் படுத்தப்பட்டது. சந்திரனுடைய கிரணங்களினுல் வெள்ளையடிக்கப்பட்டது. பத்மராக சிவப்புக் கற்களால் அழகு படுத்தப்பட்டது. ஸன்யாஸிகளாகிய அன்னப் பக்ஷிகளின் கூட்டத்தால் ஸேவிக்கப்பட்டது. (பரமேஶ்வரனின் பாதங்களில் மனது ஈடுபட வேண்டுமென்பதும் அப்பொழுது கிடைக்கக்கூடியதே ஆனந்தம் என்பதும் கருத்து).

शंभुध्यानवसन्तसङ्गिनि हृदारामेऽघजीर्णच्छदाः
स्रस्ता भक्तिलताच्छटा विलसिताः पुण्यप्रवालश्रिताः ।
दीप्यन्ते गुणकोरका जपवचःपुष्पाणि सद्वासना
ज्ञानानन्दसुधामरन्दलहरी संवित्फलाभ्युन्नतिः ॥ ४७

சம்புத்யான வஸந்தஸங்கினிஹ்ருதாராமேகஜீர்ணச்சதா:
ஸ்ரஸ்தா பக்திலதாச்சடா விலஸிதா: புண்யப்ரவாலஶ்ரிதா:
தீப்யந்தே குணகோரகா ஜபவச: புஷ்பாணி ஸத்வாஸனு:
ஞானுனந்த ஸுதாமரந்தலஹரீஸம்வித்பலாப்யுன்னதி:

சம்புத்யானமென்னும் வஸந்த ருதுவில், மனமென்னும் தோட்டத்தில், பாபங்களாகிய பழைய இலைகள் உதிர்ந்து புண்யங்களாகிய இளந்தளிர்களால் பிரகாசிக்

கின்ற பக்தியென்னும் கொடிகளின் கூட்டமும், நற்குணங்களாகிய மொட்டுகளும், ஜப வார்த்தைகளாகிய புஷ்பங்களும், ஸத்வாஸனையும், ஞானம், ஆனந்தம் என்ற புஷ்பங்களின் அம்ருத ரஸப்பிரவாஹமும், ஆத்மக்ஞானமாகிய பழங்களும் நிரம்பி பிரகாசிக்கின்றன.

नित्यानन्दरसालयं सुरमुनिस्वान्ताम्बुजाताश्रयं
स्वच्छं सद्विजसेवितं कलुषहृत्सद्वासनाविष्कृतम्।
शंभुध्यानसरोवरं व्रज मनोहंसावतंस स्थिरं
किं क्षुद्राश्रयपल्वलभ्रमणसंजातश्रमं प्राप्स्यसि ॥ ४८

நித்யானந்தரஸாலயம்ஸுரமுனிஸ்வாந்தாம்புஜாதாச்ரயம்
ஸ்வச்சம் ஸத்விஜஸேவிதம்கலுஷஹ்ருத்ஸத்வாஸனுவிஷ்க்ருதம்
சம்புத்யான ஸரோவரம் வ்ரஜமனோஹம்ஸாவதம்ஸஸ்திரம்
கிம்க்ஷுத்ராஸ்ரய பல்வலப்ரமணஸஞ்ஜாதஸ்ரமம் ப்ராப்ஸ்யஸி

ஹே மனமாகிய சிறந்த அன்னப்பக்ஷியே, தாழ்ந்தவர்களுக்குச் சேவை செய்தலாகிய சேற்றுக் குட்டைகளில் உழன்று ஏன் வீண் சிரமம் அடைகிறுய். ஸுகத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய பரமேச்வரனது த்யானமாகிய தடாகத்தை அடைவாய். அது நித்யானந்தமாகிய அம்ருதத்திற்கு இருப்பிடம். தேவர்கள், முனிவர்கள் ஆகியவர்களுடைய மனமென்னும் புஷ்பத்திற்கு ஆஸ்ரயமான இடம். நிர்மலமானது. சிறந்த பிராம்மணர்களால் ஸேவிக்கப்படுவது. பாபங்களாகிய அழுக்கைப் போக்கடித்து சுத்தமாக்கக்கூடியது. நல்ல வாஸனைகளை வெளிப்படுத்தக் கூடியது. (சம்பு தியானத்தின் பெருமை இங்கு கூறப்படுகிறது).

आनन्दामृतपूरिता हरपदाम्भोजालवालोद्यता
स्थैर्योपघ्नमुपेत्य भक्तिलतिका शाखोपशाखान्विता ।

उच्चैर्मानसकायमानपटलीमाक्रम्य निष्कल्मषा
नित्याभीष्टफलप्रदा भवतु मे सत्कर्मसंवर्धिता ॥ ४९

ஆனந்தாம்ருதபூரிதா ஹரபதாம் போஜால வாலோத்யதா
ஸ்தைர்யோபக்னமுபேத்ய பக்திலதிகா ஶாகோபஶாகான்விதா
உச்சைர் மானஸகாயமான படலீமாக்ரம்யநிஷ்கல்மஷா
நித்யாபீஷ்டபலப்ரதா பவதுமே ஸத்கர்மஸம்வர்திதா ॥

ஆனந்தமென்னும் ஜலத்தினுல் வளர்க்கப்பட்டதும், பரமேஶ்வரனின் திருவடிக்கமலங்கள் என்னும் பிரதேசத்திலிருந்து முளைத்து வளர்ந்ததும், ஸ்திரம் என்னும் ஊன்றுகோலையுடையதும், பெருங்கிளைகள், சிறுகிளைகளையுடையதாயும், சிறந்த மனமாகிய பந்தல்களில் படர்ந்துள்ளதாயும், குற்றமற்றதாயும், ஸத்கர்மாக்களினுல் மேன்மேலும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறதாயும் இருக்கிற சிவபக்தி என்னும் கொடி எனக்கு நித்யமானதும், நான் எப்பொழுதும் அபேக்ஷிப்பதுமான மோக்ஷம் என்ற பலனைக் கொடுக்கட்டும்.

संध्यारम्भविजृम्भितं श्रुतिशिरःस्थानान्तराधिष्ठितं
सप्रेमभ्रमराभिराममसकृत्सद्वासनाशोभितम् ।
भोगीन्द्राभरणं समस्तसुमनः पूज्यं गुणाविष्कृतम्
सेवे श्रीगिरिमल्लिकार्जुनमहालिङ्गं शिवालिङ्गितम् ॥ ५०

ஸந்த்யாரம்ப விஜ்ரும்பிதம் ஶ்ருதி ஶிர:ஸ்தாஞந்தராதிஷ்டிதம்
ஸப்ரேமப்ரமராபிராமமஸக்ருத் ஸத்வாஸஞ சோபிதம் ।
போகீந்த்ராபரணம் ஸமஸ்தஸுமன: பூஜ்யம் குணவிஷ்க்ருதம்
ஸேவே ஸ்ரீ கிரிமல்லிகார்ஜுந மஹாலிங்கம் சிவாலிங்கிதம் ॥

(ஆந்த்ர தேசத்தில் ஸ்ரீசைல க்ஷேத்திரத்திலுள்ள மஹா லிங்கத்தின் மஹிமை இந்த ஶ்லோகத்திலும்

அடுத்த ஶ்லோகத்திலும் கூறப்படுகிறது. அந்தச் சிவாலயத்தில் பகவத் பாதர்கள் சிவானந்தலஹரீ கிரந்தத்தை அருளியதாக ஐதிஹ்யம்)

(மல்லிகார்ஜுன லிங்கத்துக்கும், மருத மரத்துக்கும் பொதுவான பொருள்).

மருத மரத்துக்கு : ஸந்தியாகாலத்தில் புஷ்பிப்பதும், காதுகள், சிரஸ் இவைகளில் வைக்கப்படுவதும், தேனைப்பருகும் ஆவலுடைய வண்டுகளினால் சூழப்பட்டு அழகுள்ளதாயும், எப்பொழுதும் நல்ல வாஸனையினால் பிரகாசிக்கிறதாயும், ஸுகத்தை விரும்புபவர்களுக்கு அலங்காரமாயும், எல்லாப் புஷ்பங்களிலும் சிறந்ததும், குணங்களால் பிரசித்தியுடையதும், மங்களகரமானதும், அழகு வாய்ந்ததும், மலையில் இருக்கிற மல்லிகைக் கொடியினால் சுற்றப்பட்டு இருக்கிற அர்ஜுனம் என்கிற மருதமரத்தை ஸேவிக்கிறேன்.

மல்லிகார்ஜுன மஹாலிங்கத்துக்குப் பொருள் :—

ஸந்தியா காலத்தின் ஆரம்பத்தில் தாண்டவம் செய்பவனும், வேதாந்தங்களினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டவனும், பிரேமையோடு கூடிய பிரமராம்பிகை என்னும் தேவியினால் அழகுள்ளவனையும், நல்ல மனமுடையவர்களின் தியானத்தில் பிரகாசிக்கின்றவனையும், ஸர்ப்பங்களை ஆபரணங்களாக அணிந்தவனும், ஸகல தேவர்களாலும் பூஜிக்கப் படுபவனும், மேலான ஸத்வ குணத்தை வெளியிடுபவனாகவும், பார்வதி தேவியினால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டவனாகவுமிருக்கிற ஸ்ரீ பர்வதத்தில் இருக்கிற மல்லிகார்ஜுன மஹாலிங்கத்தை ஸேவிக்கிறேன்.

भृङ्गीच्छानटनोत्कटः करिमदग्राही स्फुरन्माधवा-
ह्लादो नादयुतो महासितवपुः पञ्चेषुणा चादृतः ।

सत्पक्षः सुमनोवनेषु स पुनः साक्षान्मदीये मनो
राजीवे भ्रमराधिपो विहरतां श्रीशैलवासी विभुः ॥ ५१

ப்ருங்கீச்சா நடனேத்கட: கரிமதக்ராஹீ ஸ்புரன் மாதவா
ஹ்லாதோ நாதயுதோ மஹாஸிதவபு:பஞ்சேஷுணுசாத்ருத:
ஸத்பக்ஷ: ஸுமனோவனேஷுஸபுன: ஸாக்ஷான் மதீயேமனே
ராஜீவே ப்ரமராதிபோ விஹரதாம் ஸ்ரீஶைலவாஸீவிபு: ॥

(பரமேஶ்வரனுக்கும் ஆண் வண்டுக்கும் சிலேஷை.)

ஆண் வண்டாகப் பொருள்:— பெண்வண்டின் இச்சையை அனுசரிப்பதில் பிரியமுள்ளதாயும், யானைகளின் மதநீரைப் பருகுவதாயும், வஸந்த ருதுவில் ஸந்தோஷத்தையுடையதாயும், ரீங்கார ஒலியை உண்டாக்குவதும், கறுத்த சரீரத்தை உடையதும், மன்மதனுக்குத் துணை செய்வதாயும், புஷ்பவனங்களில் காணப்படுவதும், நல்ல இறக்கைகளையுடையதும், கண்களுக்கு முன்னால் காணப்படுவதும், ஸ்ரீ ஶைலம் என்னும் மலையில் இருப்பதும், எங்கும் ஸஞ்சாரம் செய்யும் வல்லமை உள்ளதாயும் உள்ள ஆண் வண்டு (பரமேஶ்வரன்) என்னுடைய மனமாகிய தாமரைப் பூவில் விளையாடட்டும்.

பரமேஶ்வரனாகப் பொருள்:—ப்ருங்கி என்னும் மஹரிஷியின் இச்சையை அனுஸரித்து நடனம் செய்பவனும், கஜாஸுரனுடைய மதத்தை அடக்கினவனும், பிரகாசம் பொருந்திய மஹாவிஷ்ணுவினிடத்தில் பிரியம் உடையவனும், ஓங்கார நாதத்துடன் கூடினவனும், ஜோதிஸ்வரூபமான தேஹத்தை உடையவனும், மன்மதனால் ஆதரவாக அடையப் பட்டவனும், நல்லவர்களைக் காப்பாற்றுபவனும், மற்றும் நம் கண்களுக்கு எதிரில் காணப்படுபவனும், ஸ்ரீ சைலம் என்னும் மலையில் வஸிப்பவனும்

பிரமராம்பிகை என்னும் தேவியின் நாதனுமான ஸ்ரீ பரமேஶ்வரன் என்னுடைய மனத்தாமரையில் விளையாடட்டும்.

कारुण्यामृतवर्षिणं घनविपद्ग्रीष्मच्छिदाकर्मठम्
विद्यासस्यफलोदयाय सुमनःसंसेव्यमिच्छाकृतिम् ।
नृत्यद्भक्तमयूरमद्रिनिलयं चञ्चज्जटामण्डलं
शंभो वाञ्छति नीलकंधर सदा त्वां मे मनश्चातकः ॥ ५२

காருண்யாம்ருதவர்ஷிணம் கனவிபத் க்ரீஷ்மச்சிதா கர்மடம்
வித்யா ஸஸ்யபலோதயாய ஸுமன: ஸம்ஸேவ்ய மிச்சாக்ருதிம் ।
ந்ருத்யத் பக்த மயூர மத்ரி நிலயம் சஞ்சஜ்ஜடாமண்டலம்
சம்போ வாஞ்சதி நீலகந்தர ஸதா த்வாம்மே மனஶ் சாதக: ॥

ஹே மங்களத்தை அளிப்பவனே! நீலகண்டனுகிய நீருண்ட மேகமாகிய உன்னை என் மனமாகிய சாதகபக்ஷி எப்பொழுதும் இச்சிக்கிறது. நீ காருண்யம் என்ற அம்ருதத்தை வர்ஷிக்கிருய். என்னுடைய பெரிய கஷ்டங்களாகிய தாபத்தைப் போக்குவதில் திறமுள்ளவனுக இருக்கிருய். வித்தை என்னும் பயிரை வளர்க்கும் பொருட்டு தேவர்களாலும், நன் மக்களாலும் ஸேவிக்கப் பட்டவனுக இருக்கிருய். இச்சைக்குத் தகுந்தபடி உருவமெடுத்துக் கொள்கிருய். நர்த்தனம் செய்கிற பக்த கோடிகளாகிய மயில்களை உடையவனுக இருக்கிருய். மலையில் வஸிக்கிருய். அசைகின்ற ஜடைகளின் கூட்டமாகிய மின்னல்களை யுடையவனுக இருக்கிருய்.

आकाशेन शिखी समस्तफणिनां नेत्रा कलापी नता-
नुग्राहि प्रणवोपदेशनिनदैः केकीति यो गीयते ।

श्यामां शैलसमुद्भवां घनरुचिं दृष्ट्वा नटन्तं मुदा
वेदान्तोपवने विहाररसिकं तं नीलकण्ठं भजे ॥ ५३

ஆகாஶேன சிகீ ஸமஸ்த பணினும் நேத்ராகலாபீ நதா-
னுக்ராஹி ப்ரணவோபதேஶ ஙினதை: கேகீதி யோகீயதே ।
ஶ்யாமாம் ஶைல ஸமுத்பவாம் கனருசிம்த்ருஷ்ட்வாநடந்தம்முதா
வேதாந்தோபவனே விஹாரரஸிகம் தம் நீலகண்டம்பஜே ॥

ஆகாசமென்னும் கொண்டையையுடையவனும் நாகங்களுக்குத் தலைவனை ஆபரணமாக அணிபவனும், நமஸ்கரிப்பவர்களை அனுக்ரஹிக்கும் ப்ரணவ த்வனியாகிற 'கே கா' சப்தத்தை உடையவனும், பர்வதராஜனின் புத்ரியும் மேகத்தின் காந்தியையுடைய பார்வதி தேவியைப்பார்த்து ஆனந்தத்துடன் நடனம் செய்பவனும் வேதாந்தம் என்கிற உத்யான வனத்தில் விளையாடுவதில் விருப்பம் மிக்கவனுமான நீலகண்டன் என்ற மயிலை பஜிக்கிறேன்.

संध्या घर्मदिनात्ययो हरिकराघातप्रभूतानक-
ध्वानो वारिदगर्जितं दिविषदां दृष्टिच्छटा चञ्चला ।
भक्तानां परितोषबाष्पविततिर्वृष्टिर्मयूरी शिवा
यस्मिन्नुज्ज्वलताण्डवं विजयते तं नीलकण्ठं भजे ॥ ५४

ஸந்த்யா கர்மதிநாத்யயோ ஹரிகராகாதப்ரபூதானக
த்வானோ வாரிதகர்ஜிதம் திவிஷதாம் த்ருஷ்டிச்சடா சஞ்சலா ।
பக்தானும் பரிதோஷபாஷ்பவிததிர்வ்ருஷ்டிர்மயூரீ ஶிவா
யஸ்மின்னுஜ்ஜ்வலதாண்டவம்விஜயதேதம் நீலகண்டம்பஜே

ஸந்த்யா என்பது கோடைகாலத்தின் முடிவாகவும் மஹா விஷ்ணுவினல் அடிக்கப்பட்டு உண்டாகிற ஶப்தமே

மேகங்களின் கர்ஜனையாகவும் தேவர்களின் கண்களின் வரிசையே மின்னலாகவும் பக்தர்களின் ஆனந்தக்கண்ணீர்ப் பெருக்கே மழையாகவும் பார்வதி தேவியே பெண் மயிலாகவும் கொண்டு எவரிடத்தில் ஜாஜ்வல்யமான தாண்டவம் சிறந்து விளங்குகின்றதோ அந்த நீலகண்டன் என்ற மயிலை நான் பஜிக்கிறேன்.

आद्यायामिततेजसे श्रुतिपदैर्वेद्याय साध्याय ते
विद्यानन्दमयात्मने त्रिजगतः संरक्षणोद्योगिने ।
ध्येयायाखिलयोगिभिः सुरगणैर्गेयाय मायाविने
सम्यक्ताण्डवसंभ्रमाय जटिने सेयं नतिः शंभवे ॥ ५५

ஆத்யாயாமிததேஜஸே ஶ்ருதி பதைர் வேத்யாய ஸாத்யாயதே
வித்யானந்த மயாத்மனே த்ரிஜகத: ஸம்ரக்ஷணோத்யோகினே ।
த்யேயாயாகில யோகிபி: ஸுரகணைர் கேயாய மாயாவினே
ஸம்யக்தாண்டவ ஸம்ப்ரமாய ஜடினே ஸேயம் நதி:சம்பவே ॥

எல்லா ஜகத்துக்கும் ஆதிகாரணமானவனும், அளவுக்கடங்காத தேஜஸ் உடையவனும், வேதங்களினலே அறியப்படுபவனும், தேடி அடையவேண்டிய பொருளாக இருப்பவனும் ஞானம் ஆனந்தம் என்பவைகளாக இருப்பவனும், மூன்று லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பதில் தீர்மானம் உடையவனும், யோகிகளுடைய த்யானத்திற்கு லக்ஷியமாக அமைந்தவனும், தேவர்களுடைய கூட்டங்களினலே ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுபவனும், மாயையைத் தன் வசத்தில் வைத்திருப்பவனும், நன்ருகத் தாண்டவம் செய்வதிலே விருப்பம் உள்ளவனுகவும் இருக்கிற ஜடைகள் தரித்த சம்புவே! என்னுடைய இந்த நமஸ்காரம் உன் பொருட்டு ஆகட்டும்.

नित्याय त्रिगुणात्मने पुरजिते कात्यायनीश्रेयसे
सत्यायादिकुटुम्बिने मुनिमनःप्रत्यक्षचिन्मूर्तये ।
मायासृष्टजगत्त्रयाय सकलाम्नायान्तसंचारिणे
सायंताण्डवसंभ्रमाय जटिने सेयं नतिः शंभवे ॥ ५६

நித்யாய த்ரிகுணாத்மனே புரஜிதே காத்யாயனீ ஶ்ரேயஸே
ஸத்யாயாதி குடும்பினே முனிமன: ப்ரத்யக்ஷ சின் மூர்த்தயே ।
மாயா ஸ்ருஷ்ட ஜகத்த்ரயாய ஸகலாம்ஞயாந்த ஸஞ்சாரிணே
ஸாயம் தாண்டவ ஸம்ப்ரமாய ஜடினே ஸேயம் நதி:ஶம்பவே ॥

நித்யமானவனும், மூன்று குணங்களை சரீரமாக உடையவனும், முப்புரங்களை ஜெயித்தவனும், பார்வதீ தேவிக்கு ஶ்ரேயஸ்ஸாகயிருப்பவனும், ஸத்யஸ்வரூபனும் ஆதி குடும்பியும், முனிவர்களுடைய மனத்திலே ப்ரத்யக்ஷ மாக விளங்குகின்ற ஞான ஸ்வரூபனும், மாயையினலே மூன்று உலகையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனும், ஸகல உபநிஷத்துக் களில் ஸஞ்சரிக்கின்றவனும், சாயங்காலத்தில் தாண்டவம் செய்வதில் விருப்பமுள்ளவனுகவும், ஜடாதாரியாகவும் இருக்கின்ற அப்படிப்பட்ட சம்புவின் பொருட்டு இந்த நமஸ்காரம் ஆகட்டும்.

नित्यं स्वोदरपूरणाय सकलानुद्दिश्य वित्ताशया
व्यर्थं पर्यटनं करोमि भवतः सेवां न जाने विभो ।
मज्जन्मान्तरपुण्यपाकफलतस्त्वं शर्व सर्वान्तर-
स्तिष्ठस्येव हि तेन वा पशुपते ते रक्षणीयोऽस्म्यहम् ॥ ५७

நித்யம் ஸ்வோதர பூரணுய ஸகலானுத்திஶ்ய வித்தாஶயா
வ்யர்த்தம் பர்யடனம் கரோமி பவத: ஸேவாம் நஜானே விபோ ।

மஜ்ஜன்மாந்தர புண்ய பாகபலதஸ்த்வம் ஶர்வ ஸர்வாந்தர:
திஷ்டஸ்யேவஹி தேனவா பஶுபதேதேரக்ஷணீயோஸ்ம்யஹம் ||

ஹே பசுபதே ! ஹே விபோ ! பண ஆசையினாலும், என்னுடைய வயிற்றை வளர்க்கும் பொருட்டும், எல்லோரையும் உத்தேசித்து வீணாகத் திரிகிறேன். உன்னுடைய பூஜையை நான் அறிவதில்லை. முன் ஜன்மாந்தரங்களிலே செய்த புண்யங்களின் பலத்தினால் நீ ஸர்வாந்தர ரூபியாகத் தங்கி இருக்கிறாய். ஆகையினாலே நான் உன்னால் காப்பாற்றத் தகுந்தவனாக ஆகிறேன்.

एको वारिजबान्धवः क्षितिनभोव्याप्तं तमोमण्डलं
भित्त्वा लोचनगोचरोऽपि भवति त्वं कोटिसूर्यप्रभः।
वेद्यः किं न भवस्यहो घनतरं कीदृग्भवेन्मत्तम-
स्तत्सर्वं व्यपनीय मे पशुपते साक्षात्प्रसन्नो भव ॥ ५८

ஏகோ வாரிஜ பாந்தவ: க்ஷிதிநபோவ்யாப்தம் தமோமண்டலம்
பித்வா லோசன கோசரோபி பவதி த்வம் கோடி ஸூர்யப்ரப:
வேத்ய: கிம் ந பவஸ்யஹோ கனதரம் கீத்ருக்பவேன் மத்தம;
தத்ஸர்வம் வ்யபனீயமே பஶுபதே ஸாக்ஷாத்ப்ரஸன்னோபவ ||

ஹே பசுபதியே! தாமரையின் நாயகனான ஸூரியன் ஒருவனாக இருந்தும் பூமி, ஆகாசம் இவைகளை வியாபித்துக்கொண்டிருக்கும் இருள்மண்டலத்தைப் போக்குகிறான். அத்துடன் கண்களுக்கும் தெரிகிறான். நீயோ கோடி ஸூர்யப் பிரகாசம் பொருந்தியவன். அப்படியிருந்தும் ஏன் கண்களுக்குத் தெரிவதில்லை? என்னுடைய அக்ஞானமாகிய இருள் எவ்வளவு கனமாகயிருக்கவேண்டும்? நீ அதை முற்றிலும் அழித்து என் கண்களுக்குமுன் பிரஸன்னமாவாய்.

हंसः पद्मवनं समिच्छति यथा नीलाम्बुदं चातकः
कोकः कोकनदप्रियं प्रतिदिनं चन्द्रं चकोरस्तथा ।
चेतो वाञ्छति मामकं पशुपते चिन्मार्गमृग्यं विभो
गौरीनाथ भवत्पदाब्जयुगलं कैवल्यसौख्यप्रदम् ॥ ५९

ஹம்ஸ: பத்மவனம் ஸமிச்சதி யதா நீலாம்புதம் சாதக:
கோக: கோகநதப்ரியம் ப்ரதிதினம் சந்த்ரம் சகோரஸ்ததா |
சேதோவாஞ்சதி மாமகம் பஶுபதே சின்மார்க்க ம்ருக்யம் விபோ
கௌரீநாத பவத்பதாப்ஜயுகளம் கைவல்யஸௌக்யப்ரதம் ||

ஹே பசுபதே, கௌரீ நாதா, ஹம்ஸப் பறவை பத்மங்கள் நிரம்பிய தடாகத்தையும், சாதகப் பறவைகள் கறுத்த நீருண்ட மேகத்தையும், சக்ரவாகப்பக்ஷி ஸூரியனையும், சகோரப் பறவை சந்திரனையும் இச்சிக்கின்றது. அதுபோல என்னுடைய மனம் ஞான மார்க்கத்தினுல் அடையக்கூடியதும், மோக்ஷம் என்ற ஸௌக்யத்தை அளிக்கக்கூடியதுமான உன்னுடைய பாதத்தாமரைகளை இச்சிக்கிறது.

रोधस्तोयहृतः श्रमेण पथिकश्छायां तरोर्वृष्टितो
भीतः स्वस्थगृहं गृहस्थमतिथिर्दीनः प्रभुं धार्मिकम् ।
दीपं संतमसाकुलश्च शिखिनं शीतावृतस्त्वं तथा
चेतः सर्वभयापहं व्रज सुखं शंभोः पदाम्भोरुहम् ॥ ६०

ரோதஸ்தோயஹ்ருத: ஶ்ரமேணபதிகச்சாயாம்தரோர்வ்ருஷ்டிதோ
பீத: ஸ்வஸ்தக்ருஹம் க்ருஹஸ்த மதிதிர்தீன: ப்ரபும் தார்மிகம்
தீபம் ஸந்தமஸாகுலஶ்ச ஶிகினம் ஶீதாவ்ருதஸ்த்வம் ததா
சேத: ஸர்வபயாபஹம் வ்ரஜ ஸுகம் சம்போ: பதாம்போருஹம் ||

ஹே மனமே, ஜலத்தின் வேகத்தினல் இழுக்கப்பட்ட மனிதன் கரையை அடைவதையும், களைப்படைந்த வழிப் போக்கன் மரத்தின் நிழலேயும், மழைக்குப் பயந்தவன் தன்னுடைய வீட்டையும், விருந்தாளி இல்லறத்தாஃனயும், ஏழையானவன் தார்மீகப் பிரபுவையும், அடர்ந்த இரு ட்டிலே துயர் உறுபவன் தீபத்தையும், குளிராலும் பனியாலும் பீடிக்கப்பட்டவன் அக்னியையும் எவ்விதம் சரணமடைகிருனே அதேபோல எல்லாவிதமான பயங் களைப் போக்கடிக்கக் கூடிய சுகத்திற்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான பரமேஶ்வரனின் பாதாரவிந்தங்களை ஶரணம் அடைவாய்.

अङ्कोलं निजबीजसंततिरयस्कान्तोपलं सूचिका
साध्वी नैजविभुं लता क्षितिरुहं सिन्धुः सरिद्वल्लभम् ।
प्राप्नोतीह यथा तथा पशुपतेः पादारविन्दद्वयं
चेतोवृत्तिरुपेत्य तिष्ठति सदा सा भक्तिरित्युच्यते ॥ ६१

அங்கோலம்நிஜபீஜஸந்ததிரயஸ்காந்தோபலம்ஸூசிகா
ஸாத்வீ நைஜவிபும்லதாக்ஷிதிருஹம் ஸிந்து:ஸரித்வல்லபம்
ப்ராப்நோதீஹயதா ததா பஶுபதே: பாதாரவிந்தத்வயம்
சேதோவ்ருத்திருபேத்ய திஷ்டதிஸதா ஸா பக்திரித்யுச்யதே

அங்கோலமென்ற மரத்தின் விதைகள் அம்மரத்தி லேயே சென்று அடைவது போலவும், ஊசி காந்தக் கல்லில் ஒட்டிக்கொள்வது போலவும் கற்புடையமங்கை தன்னுடைய கணவஃனயே ஸதா காலமும் அனுசரிப்பது போலவும் ஆறுகள் சமுத்திரத்தைச் சென்று அடைவ தைப் போலவும், இந்த மநத்தினுடைய விருத்திகள் உயிர்க்கூட்டங்களுக்கெல்லாம் தலேவனுன பரமேஶ்வர னுடைய பாதாரவிந்தங்களில் சென்று அடைந்து அங்கு

ஸதாகாலமும் நிலேத்திருக்குமாளுல் அதுவே பக்தி என்று கூறப்படும்.

आनन्दाश्रुभिरातनोति पुलकं नैर्मल्यताश्छादनं
वाचाशङ्खमुखे स्थितैश्च जठरापूर्तिं चरित्रामृतैः ।
रुद्राक्षैर्भसितेन देव वपुषो रक्षां भवद्भावना-
पर्यङ्के विनिवेश्य भक्तिजननी भक्तार्भकं रक्षति ॥ ६२

ஆனந்தாஶ்ருபிராதநோதி புலகம் நைர்மல்யதாஶ்சாதனம்
வாசாஶங்கமுகே ஸ்திதைஶ்சஜடராபூர்த்திம்சரித்ராம்ருதை:
ருத்ராக்ஷைர்பஸிதேன தேவ வபுஷோரக்ஷாம்பவத்பாவனா
பர்யங்கே விநிவேஶ்ய பக்திஜனனீபக்தார்பகம் ரக்ஷதி ॥

ஹே தேவா, பக்தி என்னும் தாய் பக்தனுகிய குழந்தையை ஆனந்தக் கண்ணீரால் ஸ்நானம் செய்வித்து நிர்மலத்வம் என்கிற ஆடையை உடுத்தி வாக்கு என்கிற சங்கினுல் உன்னுடைய சரித்ராம்ருதம் என்கிற உணவை ஊட்டி உருத்ராக்ஷங்களினுலும் விபூதியினுலும் ரக்ஷைசெய்து, உன்னுடைய த்யானமாகிற தொட்டிலில் படுக்கச் செய்து காப்பாற்றுகிருள்.

मार्गावर्तितपादुका पशुपतेरङ्गस्य कूर्चायते
गण्डूषाम्बुनिषेचनं पुररिपोर्दिव्याभिषेकायते ।
किंचिद्भक्षितमांसशेषकवलं नव्योपहारायते
भक्तिः किं न करोत्यहो वनचरो भक्तावतंसायते ॥ ६३

மார்காவர்திதபாதுகா பஶுபதேரங்கஸ்யகூர்சாயதே
கண்டூஷாம்புநிஷேசனம் புரரிபோர் திவ்யாபிஷேகாயதே
கிஞ்சித்பக்ஷிதமாம்ஸ சேஷகபலம் நவ்யோபஹாராயதே
பக்தி: கிம் ந கரோத்யஹோ வனசரோபக்தாவதம்ஸாயதே ॥

வழியில் நடப்பதனுல் தேய்ந்த பாதுகை பசுபதியினுடைய புருவங்களின் மத்திய இடம் போல் ஆயிற்று. வாயினுல் கொப்பளித்த ஜலம் முப்புரங்களை எரித்த பரமேஸ்வரனுக்கு திவ்யமான அபிஷேகம் ஆயிற்று உண்டுமிகுந்த மாம்ஸ உருண்டை புனிதமான நிவேதனமாயிற்று. பக்தி எதைத்தான் செய்யாது. ஒரு வேடன் பக்தர்களிலே தலைசிறந்தவனுக ஆனுன்! ஆச்சர்யம்!

वक्षस्ताडनमन्तकस्य कठिनापस्मारसंमर्दनं
भूभृत्पर्यटनं नमत्सुरशिरःकोटीरसंघर्षणम् ।
कर्मेदं मृदुलस्य तावकपदद्वन्दस्य गौरीपते
मच्चेतोमणिपादुकाविहरणं शम्भो सदाङ्गीकुरु ॥ ६४

வக்ஷஸ்தாடனமந்தகஸ்ய கடினுபஸ்மாரஸம்மர்த்தனம்
பூப்ருத்பர்யடனம் நமத்ஸுரஶிர: கோடீர ஸங்கர்ஷணம்
கர்மேதம் ம்ருதுலஸ்ய தாவகபதத்வந்தஸ்யகௌரீபதே
மச்சேதோமணிபாதுகாவிஹரணம் ஶம்போஸதாங்கீகுரு ॥

ஹே பார்வதி நாதா, சம்போ, யமனை மார்பில் எட்டி உதைத்தல், கடினமான அபஸ்மாரத்தை அழித்தல், கைலாஸ மலையிலே சஞ்சரித்தல், வணங்குகின்ற தேவர்களின் மகுடங்களில் உரைத்தல் ஆகியவைகள் உன்னுடைய மிருதுவான பாதங்களின் வேலையாகிறது. அவைகளுக்கு என்னுடைய மனமாகிற மணிப்பாதுகையை அங்கிகரித்துக்கொள்வாயாக.

वक्षस्ताडनशङ्कया विचलितो वैवस्वतो निर्जराः
कोटीरोज्ज्वलरत्नदीपकलिकानीराजनं कुर्वते ।
दृष्ट्वा मुक्तिवधूस्तनोति निभृताश्लेषं भवानीपते
यच्चेतस्तव पादपद्मभजनं तस्येह किं दुर्लभम् ॥ ६५

வக்ஷஸ்தாடன ஶங்கயா விசலிதோ வைவஸ்வதோ நிர்ஜரா:
கோடீரோஜ்ஜ்வல ரத்னதீபகலிகா நீராஜனம் குர்வதே ।
த்ருஷ்ட்வா முக்திவதூஸ்தனோதி நிப்ருதாஶ்லேஷம் பவானீபதே
யச்சேதஸ்தவ பாதபத்ம பஜனம் தஸ்யேஹ கிம் துர்லபம் ॥

ஹே பவானீ நாதனே! எவனுடைய மனம் உன்னுடைய பாதங்களை பஜிக்கின்றதோ அவனுக்கு அடைய முடியாதது எது இருக்கிறது? அவனைக் கண்டவுடன் மார்பிலே உதைகிடைக்குமென்ற பயத்தினால் யமன் ஓடிப்போகிறான். தேவர்கள் தங்களுடைய கிரீடங்களில் பிரகாசிக்கின்ற தீபம்போலுள்ள ரத்னங்களினால் நீராஜனம் செய்கிறார்கள். (அதாவது பக்தனைத் தேவர்கள் வணங்குகிறார்கள்). முக்தி என்ற பெண் அவனை இறுகத் தழுவிக்கொள்கிறாள். (பக்தனுக்கு மோக்ஷம் அதிஸுலபம்)

क्रीडार्थं सृजसि प्रपञ्चमखिलं क्रीडामृगास्ते जना
यत्कर्माचरितं मया च भवतः प्रीत्यै भवत्येव तत् ।
शम्भो स्वस्य कुतूहलस्य करणं मच्चेष्टितं निश्चितम्
तस्मान्मामकरक्षणं पशुपते कर्तव्यमेव त्वया ॥ ६६

க்ரீடார்தம் ஸ்ருஜஸி ப்ரபஞ்ச மகிலம் க்ரீடாம்ருகாஸ்தே ஜநா
யத்கர்மாசரிதம் மயா ச பவத: ப்ரீத்யை பவத்யேவ தத் ।
ஶம்போ ஸ்வஸ்ய குதூஹலஸ்யகரணம் மச்சேஷ்டிதம் நிஶ்சிதம்
தஸ்மான் மாமக ரக்ஷணம் பஶுபதே கர்தவ்ய மேவ த்வயா ॥

ஹே சம்போ! இந்த அகில உலகங்களையும் விளையாட்டாகப் படைக்கிறாய். அதிலுள்ள ஜனங்கள் உனக்கு விளையாட்டு மிருகங்கள். என்னால் எந்தக் காரியம் செய்யப்படுகிறதோ அது உன் ப்ரீதியின் பொருட்டே ஆகும். ஆகையினால் என்னுடைய செயல்களெல்லாம் உன்னுடைய ஆனந்தத்திற்காகவே என்பது நிச்சயமாகிறது.

ஆகையால் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டியது நீ செய்ய வேண்டிய காரியம்.

बहुविधपरितोषबाष्पपूर-
स्फुटपुलकाङ्कितचारुभोगभूमिम् ।
चिरपदफलकाङ्क्षिसेव्यमानां
परमसदाशिवभावनां प्रपद्ये ॥ ६७

பஹு³வித பரிதோஷ பாஷ்ப பூர-
ஸ்புட புலகாங்கித சாருபோக பூமிம் ।
சிரபத பலகாங்க்ஷி ஸேவ்யமானாம்
பரம ஸதாஶிவ பாவனாம் ப்ரபத்யே ॥

பலவிதமான சந்தோஷத்தினால் ஏற்படுகிற ஆனந்தக் கண்ணீர்ப் பெருக்கு, சரீரத்தில் ஏற்படுகின்ற புலகாங்கிதம் இவைகளுக்கு இடமான அழகிய போக பூமியும் மோக்ஷ ஸ்தானத்தை விரும்புபவர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறதுமான எல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஸதாசிவனுடைய தியானத்தை நான் சரணமடைகிறேன்.

अमितमुदमृतं मुहुर्दुहन्तीं
विमलभवत्पदगोष्ठमावसन्तीम् ।
सदय पशुपते सुपुण्यपाकां
मम परिपालय भक्तिधेनुमेकाम् ॥ ६८

அமிதமுதம்ருதம் முஹு³ர் துஹந்தீம்
விமலபவத்பத கோஷ்ட மாவஸந்தீம் ।
ஸதய பஶு³பதே ஸு³புண்ய பாகாம்
மம பரிபாலய பக்தி தேனுமேகாம் ॥

ஹே பசுபதே! தயை நிரம்பினவனே!! என்னுடைய ஒரே பசுவான பக்தியைக் காப்பாற்றுவாயாக. அப்பசு பல புண்யங்களின் பலனுகக் கிடைத்தது. மீண்டும் மீண்டும் அளவற்றதான ஆனந்தமென்ற பாலைத் தருவது. மேலும் உன்னுடைய விமலமான பாதங்கள் என்ற கோஷ்டத்திலே தங்கியிருப்பது.

जडता पशुता कलङ्किता
कुटिलचरत्वं च नास्ति मयि देव ।
अस्ति यदि राजमौले
भवदाभरणस्य नास्मि किं पात्रम् ॥ ६९

ஜடதா பசுதா கலங்கிதா
குடிலசரத்வம் ச நாஸ்தி மயிதேவ ।
அஸ்தி யதி ராஜ மௌலே
பவதாபரணஸ்ய நாஸ்மி கிம் பாத்ரம் ॥

ஹே தேவா! ராஜ மௌலே!! என்னிடத்தில் ஜடத்வம், பசுத்வம், கலங்கம், கோணலாகச் சஞ்சரிக்கும் தன்மை எதுவும் இல்லை. இவைகளில் ஏதாவதொன்று இருந்திருக்குமானல்கூட உன்னுடைய ஆபரணமாக இருப்பதற்குப் பாத்திரமாக ஆகமாட்டேனு?

अरहसि रहसि स्वतन्त्रबुद्ध्या
वरिवसितुं सुलभः प्रसन्नमूर्तिः ।
अगणितफलदायकः प्रभुर्मे
जगदधिको हृदि राजशेखरोऽस्ति ॥ ७०

அரஹஸி ரஹஸி ஸ்வதந்த்ர புத்யா
வரிவஸிதும் ஸுலப: ப்ரஸன்ன மூர்த்தி: ।

அகணித பலதாயக: ப்ரபுர்மே
ஜகததிகோ ஹ்ருதி ராஜ ஶேகரோஸ்தி ॥

பிரபுவாகவும், பிரஸன்ன மூர்த்தியாகவும், எண்ண முடியாத பலன்களை அளிக்கின்றவனுயும், இந்த ஜகத்துக்கெல்லாம் மேம்பட்டவனுகவும் உள்ள சந்திரசேகரன் என்னுடைய ஹிருதயத்திலே வாஸம் செய்கிருன். அவன் உள்ளும் புறமும் ஸ்வதந்திரமான புத்தியினுல் ஸமீபத்தில் வஸிப்பதற்குச் சுலபமானவன்.

आरूढभक्तिगुणकुञ्चितभावचाप-
युक्तैः शिवस्मरणबाणगणैरमोघैः ।
निर्जित्य किल्बिषरिपून्विजयी सुधीन्द्रः
सानन्दमावहति सुस्थिर राजलक्ष्मीम् ॥ ७१

ஆரூட பக்தி குண குஞ்சித பாவ சாப
யுக்தை: ஶிவஸ்மரண பாண கணைரமோகை: ।
நிர்ஜித்ய கில்பிஷரிபூன்விஜயீ ஸுதீந்த்ர:
ஸானந்த மாவஹதி ஸுஸ்திர ராஜலக்ஷ்மீம் ॥

தியானம் என்கிற வில்லில் த்ருடமான பக்தி என்னும் நாண்கயிற்றை வளைத்துத் தொடுக்கப்பட்ட அமோகமான சிவஸ்மரணம் என்னும் பாண கணங்களினுல், நல்ல மனமுடைய ஒருவன் பாபங்களாகிய விரோதிகளை ஜயிக்கிருன். ஸ்திரமானதும் ஆனந்தத்துடன் கூடியதுமான ராஜலக்ஷ்மியாகிற முக்தியை அடைகிருன்.

ध्यानाञ्जनेन समवेक्ष्य तमःप्रदेशं
भित्त्वा महाबलिभिरीश्वरनाममन्त्रैः ।

दिव्याश्रितं भुजगभूषणमुद्वहन्ति
ये पादपद्ममिह ते शिव ते कृतार्थाः ॥ ७२

த்யானாஞ்ஜனேன ஸமவேக்ஷ்ய தம: ப்ரதேஶம்
பித்வா மஹாபலி பிரீஶ்வர நாம மந்த்ரை: |
திவ்யாஶ்ரிதம் புஜக பூஷண முத்வ ஹந்தி
யே பாதபத்ம மிஹ தே ஶிவ தே க்ருதார்தா: ||

ஹே பரமேஶ்வரா! எவர்கள் உன்னுடைய தியானம் என்னும் அஞ்ஜனத்தினல் தெரிந்துகொண்டு, ஈஶ்வர நாம மந்த்ரங்கள் என்ற பலியினல் அக்ஞானம் என்கிற இருளடர்ந்த பிரதேசத்தைப் பிளந்துகொண்டு, தேவர்களினல் அடைக்கலம் அடையப்பட்டவனுகவும், ஸர்ப்பத்தைப் பூஷணமாகப் பூண்டுகொண்டு இருப்பவனுமாகிய உன்னுடைய பாதத்தாமரையை இந்த ஜன்மத்தில் அடைகிறுர்களோ அவர்களே கிருதார்த்தர்களாவார்கள்.

भूदारतामुदवहद्यदपेक्षया श्री-
भूदार एव किमतः सुमते लभस्व ।
केदारमाकलितमुक्तिमहौषधीनां
पादारविन्दभजनं परमेश्वरस्य ॥ ७३

பூதாரதா முத வஹத்யதபேக்ஷயா
ஶ்ரீ பூதார ஏவ கிமத: ஸுமதே லபஸ்வ |
கேதாரமாகலிதமுக்தி மஹௌஷதீனும்
பாதார விந்த பஜனம் பரமேஶ்வரஸ்ய ||

ஹே நல்ல புத்தியே! எதை அபேக்ஷித்து லக்ஷ்மி தேவியையும் பூமாதேவியையும் பத்னிகளாக உடைய மஹாவிஷ்ணுவே பன்றி ரூபத்தையடைந்தாரோ அப்படிப் பட்டதும் எல்லோராலும் வேண்டப்படுகிற மோக்ஷம் என்

னும் சிறந்த மூலிகை விளையும் நிலமாகவும் இருக்கிற பரமேஶ்வரனுடைய பாதாரவிந்த ஸேவையை அடைவாயாக. நீ அடையக்கூடியது வேறு என்ன இருக்கிறது ?

आशापाशक्लेशदुर्वासनादि-
भेदोद्युक्तैर्दिव्यगन्धैरमन्दैः ।
आशाशाटीकस्य पादारविन्दं
चेतःपेटीं वासितां मे तनोतु ॥ ७४

ஆஶாபாஶ க்லேஶ துர்வாஸனாதி
பேதோத் யுக்தைர் திவ்ய கந்தை ரமந்தை: ।
ஆஶா ஶாடீகஸ்ய பாதார விந்தம்
சேத: பேடீம் வாஸிதாம் மே தனோது ॥

ஆசை, பாசம், கிலேசம் முதலிய துர்வாஸனைகளைப் போக்கி என்னுடைய மனதாகிய பெட்டியைத் திக்குகளை ஆடையாக உடைய பரமேஶ்வரனுடைய பாதாரவிந்தங்கள் தன்னுடைய திவ்யமான கந்தங்களினால் அளவுக் கடங்காத வாசனை உள்ளதாகச் செய்யட்டும்.

कल्याणिनं सरसचित्रगतिं सवेगं
सर्वेङ्गितज्ञमनघं ध्रुवलक्षणाढ्यम् ।
चेतस्तुरङ्गमधिरुह्य चर स्मरारे
नेतः समस्तजगतां वृषभाधिरूढ ॥ ८५

கல்யாணினம் ஸரஸ சித்ர கதிம் ஸவேகம்
ஸர்வேங்கித க்ஞமனகம் த்ருவ லக்ஷணாட்யம் ।
சேதஸ் துரங்கமதிருஹ்ய சரஸ்மராரே
நேத: ஸமஸ்த ஜகதாம் வ்ருஷபாதிரூட ॥

காமனை எரித்தவனே ! ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியே ! ஹே ரிஷபவாஹனனே ! நல்ல கல்யாண குணங்களை யுடையதும், வேகமாகவும், விசித்திரமான கதிகளிலும் செல்லக் கூடியதும், ஸர்வ இங்கிதங்களை அறிந்து செல்லக் கூடியதும், தோஷமில்லாததும், ஸ்திரமான சுபலக்ஷணங்களை யுடையதுமான என்னுடைய மனமென்னும் குதிரையின் மேல் ஏறிக்கொண்டு சஞ்சரிப்பாயாக.

भक्तिर्महेशपदपुष्करमावसन्ती
कादम्बिनीव कुरुते परितोषवर्षम् ।
संपूरितो भवति यस्य मनस्तटाक-
स्तज्जन्मसस्यमखिलं सफलं च नान्यत् ॥ ௭௬

பக்திர் மஹேஶ பத புஷ்கரமா வஸந்தீ
காதம்பினீவ குருதே பரிதோஷ வர்ஷம் ।
ஸம்பூரிதோ பவதி யஸ்ய மனஸ்தடாக-
ஸ்தஜ்ஜன்ம ஸஸ்ய மகிலம் ஸபலம் ச நான்யத் ॥

பக்தியானது மேகத்தைப் போல மஹேஶ்வரனுடைய பாதமாகிற ஆகாயத்தில் வஸித்துக்கொண்டு ஸந்தோஷமாகிற மழையைப் பொழிகிறது. எவனுடைய மனமென்னும் தடாகம் மேற்கூறிய ஆனந்தமென்கிற மழையினல் நிரம்பப்பெறுகிறதோ அவனுடைய ஜன்மமாகிய பயிர் முழுவதும் பயனடைகின்றது. வேறு யாரும் பயனடைவது இல்லை.

बुद्धिः स्थिरा भवितुमीश्वर पादपद्म-
सक्ता वधूर्विरहिणीवसदा स्मरन्ती ।

सद्भावनास्मरणदर्शनकीर्तनादि
संमोहितेव शिवमन्त्रजपेन विन्ते ॥ ७७

புத்தி: ஸ்திராபவிதுமீஶ்வர பாதபத்ம
ஸக்தா வதூர்விரஹிணீவ ஸதா ஸ்மரந்தீ ।
ஸத்பாவனுஸ்மரணதர்சன கீர்த்தனுதி
ஸம்மோஹிதேவ ஶிவமந்த்ரஜபேன விந்தே ॥

ஈஶ்வரா! பதியினுடைய பிரிவு ஏற்பட்ட மனைவியைப்போல, உன்னுடைய பாதபத்மங்களுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள என்னுடைய மனம் த்ருடமடைய உன்னையே சதா காலமும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. மேலும் சிவமந்த்ர ஜபங்களினுல் மோஹிக்கப்பட்டு நல்ல நினைவுகள், எண்ணங்கள், காட்சி, கீர்த்தனம் இவைகளில் ஈடுபடுகிறது.

सदुपचारविधिष्वनुबोधितां
सविनयां सुहृदं समुपाश्रिताम् ।
मम समुद्धर बुद्धिमिमां प्रभो
वरगुणेन नवोढवधूमिव ॥ ७८

ஸதுபசாரவிதிஷ்வனுபோதிதாம்
ஸவிநயாம் ஸுஹ்ருதம் ஸமுபாஶ்ரிதாம் ।
மம ஸமுத்தர புத்திமிமாம் ப்ரபோ
வரகுணேன நவோடவதூமிவ ॥

பிரபுவே ஒரு புதிய மணப்பெண்ணை உத்தரணம் செய்வதுபோல என்னுடைய புத்தியை உத்தரணம் செய்வாய். அந்த புத்தியானது நல்ல உபசார விதிகளில் போதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. வினயமுடையது. நல்ல

ஹ்ருதயம் உடையது. எப்பொழுதும் நன்மையையே ஆஶ்ரயிக்கும் தன்மையுடையது.

नित्यं योगिमनःसरोजदलसंचारक्षमस्त्वत्क्रमः
शम्भो तेन कथं कठोरयमराड्वक्षःकवाटक्षतिः ।
अत्यन्तं मृदुलं त्वदङ्घ्रियुगलं हा मे मनश्चिन्तय-
त्येतल्लोचनगोचरं कुरु विभो हस्तेन संवाहये ॥ ७९

நித்யம் யோகிமன: ஸரோஜதலஸஞ்சார க்ஷமஸ்த்வத்க்ரம:
ஶம்போ தேநகதம் கடோரயமராட்வக்ஷ: கவாடக்ஷதி:
அத்யந்தம் ம்ருதுலம் த்வதங்க்ரியுகலம் ஹா மே மனஸ்சிந்தய-
த்யேதல்லோசந கோசரம்குருவிபோ ஹஸ்தேநஸம்வாஹயே ||

ஹே சம்புவே, உன்னுடைய பாதங்கள் யோகியர்களுடைய மனங்களாகிய தாமரை இதழ்களின் மீது நடந்து பழக்கப்பட்டவை. அப்படியிருக்க அவைகள் யமனுடைய கடினமான மார்புப்பிரதேசத்தில் எப்படி உதைக்க முடியும்? உன்னுடைய பாதங்கள் அதி மிருதுலமானவை என்று என்னுடைய மனம் சிந்திக்கின்றது. பிரபுவே அவைகளை என்னுடைய கண்களுக்குத் தெரியும்படிச் செய்வாய். அவைகளை நான்என்னுடைய இரண்டு கைகளால் தாங்கிக் கொள்கிறேன்.

एष्यत्येष जनिं मनोऽस्य कठिनं तस्मिन्नटानीति म-
द्रक्षायै गिरिसीम्नि कोमलपदन्यासः पुराभ्यासितः ।
नो चेद्दिव्यगृहान्तरेषु सुमनस्तल्पेषु वेद्यादिषु
प्रायः सत्सु शिलातलेषु नटनं शम्भो किमर्थं तव ॥ ८०

ஏஷ்யத்யேஷ ஜனிம் மனோஸ்யகடினம்தஸ்மின்நடானீதி
மத்ரக்ஷாயை கிரிஸீம்னிகோமலபதன்யாஸ:புராப்யாஸித:
நோசேத்திவ்யக்ருஹாந்தரேஷுஸுமநஸ்தல்பேஷுவேத்யாதிஷு
ப்ராய: ஸத்ஸு ஶிலாதலேஷு நடனம்ஶம்போகிமர்த்தம்தவ ||

ஹே சம்போ, இவன் பிறக்கப்போகிருன். அவனுடைய மனம் கடினமானது. அதிலே நான் நடனமாட வேண்டும் என்று என்னை ரக்ஷிப்பதின் பொருட்டு பர்வதத்தின் மத்தியிலே வைத்து உன்னுடைய மிருதுலமான திருவடிகள் பழக்கம் செய்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியில்லாவிட்டால் திவ்யமான கிருகங்களும் புஷ்ப மெத்தைகளும் மேடைகளும் நிறைய இருந்தும்கூட கற்பிரதேசங்களில் நீ நடனம் செய்வது எதற்காக?

कंचित्कालमुमामहेश भवतः पादारविन्दार्चनैः
कंचिद्ध्यानसमाधिभिश्च नतिभिः कंचित्कथाकर्णनैः ।
कंचित्कंचिदवेक्षणैश्च नुतिभिः कंचिद्दशामीदृशीं
यः प्राप्नोति मुदा त्वदर्पितमना जीवन्स मुक्तः खलु ॥ ८१

கஞ்சித் காலமுமா மஹேஶ பவத: பாதாரவிந்தார்ச்சனை:
கஞ்சித்யான ஸமாதிபிஶ்ச நதிபி: கஞ்சித் கதாகர்ணனை: |
கஞ்சித் கஞ்சித்தவேக்ஷணைஶ்ச நுதிபி: கஞ்சித்தஶாமீத்ருஶீம்
ய: ப்ராப்னோதி முதாத்வதர்பிதமனா ஜீவன் ஸமுக்த: கலு ||

ஹே உமாமஹேஶ! சிலகாலம் உன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களை அர்ச்சனைசெய்வது, சிலகாலம்தியானம், சிலகாலம் ஸமாதி நிலை, சிலகாலம் நமஸ்கரிப்பது, சிலகாலம் உன்னுடைய சரித்திரங்களை ஶ்ரவணம் செய்வது, சிலகாலம் உன்னுடைய உருவத்தைத் தர்சனம் செய்வது, சிலகாலம் உன்னுடைய புகழைப் பாடுவது ஆக இப்படி

எவன் சந்தோஷத்தினுல் தன்னுடைய மனதை உன்னிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்யும் நிலையை அடைகிருனே அவனேதான் ஜீவன் முக்தன்.

बाणत्वं वृषभत्वमर्धवपुषा भार्यात्वमार्यापते
घोणित्वं सखिता मृदङ्गवहता चेत्यादि रूपं दधौ ।
त्वत्पादे नयनार्पणं च कृतवांस्त्वद्देहभागो हरिः
पूज्यात्पूज्यतरः स एव हि न चेत्को वा तदन्योऽधिकः ८२

பாணத்வம் வ்ருஷபத்வ மர்த்தவபுஷா பார்யாத்வ மார்யாபதே
கோணித்வம் ஸகிதா ம்ருதங்க வஹதா சேத்யாதி ரூபம்ததௌ ।
த்வத்பாதே நயனர்ப்பணம் ச க்ருதவாம்ஸ்த்வத்தேஹபாகோஹரி:
பூஜ்யாத் பூஜ்யதர: ஸ ஏவ ஹி நசேத்கோ வா ததன்யோதிக: ॥

ஹே பார்வதி நாதா! ஹரியானவர் பாணமாகவும், உன்னுடைய சரீரத்தில் பாதியைப் பெற்ற பார்யையாகவும், பன்றி ரூபமாகவும், சகியாகவும், மிருதங்கம் வாசிப்பவனுகவும் பல ரூபங்களைத் தரித்தார். உன்னுடைய பாதாரவிந்தங்களிலே தன்னுடைய கண்ணை அர்ப்பணம் செய்தார். அப்படி உன்னுடைய தேஹத்தில் ஒரு பாகமாக விளங்குகிற அவர் தேவர்களிலே சிறந்தவராக இருக்கிருர். அந்த மஹாவிஷ்ணுவைக்காட்டிலும் அதிகமானவர் யார் இருக்கிருர்கள்? (ஈஶ்வரனுடைய சம்பந்தத்தினுல் தான் மஹாவிஷ்ணுவிற்கே சிறப்பு ஏற்பட்டது. ஆகையால் இந்த ஶ்லோகத்திலும் சிவப்ரஸாதத்தின் மஹிமையே விளக்கப்படுகிறது).

जननमृतियुतानां सेवया देवतानां
न भवति सुखलेशः संशयो नास्ति तत्र ।

अजनिममृतरूपं साम्बमीशं भजन्ते
य इह परमसौख्यं ते हि धन्या लभन्ते ॥ ८३

ஜனனம்ருதியுதானும் ஸேவயா தேவதானும்
ந பவதி ஸுகலேஶ: ஸம்ஶயோ நாஸ்தி தத்ர ।
அஜனி மம்ருத ரூபம் ஸாம்பமீஶம் பஜந்தே
ய இஹ பரமஸௌக்யம் தே ஹி தன்யா லபந்தே ॥

ஜனன மரணங்களை உடைய சிறு தேவதைகளை ஸேவிப்பதினால் இம்மியளவு சுகம் கூடக் கிடைப்பதில்லை. இதில் ஒரு தூளி சந்தேகமும் கிடையாது. பிறப்பு இல்லாதவனும் ஶாஶ்வதமானவனும் அம்பிகையுடன் கூடியவனும் ஆன ஈசனை பஜிப்பவர்கள் உண்மையில் பாக்யசாலிகள். அவர்கள் பரமஸௌக்கியத்தை அடைகிறார்கள்.

शिव तव परिचर्यासंनिधानाय गौर्या
भव मव गुणधुर्यां बुद्धिकन्यां प्रदास्ये ।
सकलभुवनबन्धो सच्चिदानन्दसिन्धो
सदय हृदयगेहे सर्वदा संवस त्वम् ॥ ८४

ஶிவ தவ பரிசர்யா ஸந்நிதானாய கௌர்யா
பவ மம குணதுர்யாம் புத்தி கன்யாம் ப்ரதாஸ்யே ।
ஸகல புவன பந்தோ ஸச்சிதானந்த ஸிந்தோ
ஸதய ஹ்ருதய கேஹே ஸர்வதா ஸம்வஸ த்வம் ॥

ஹே ஶிவ ! பவ ! ஸகல உலகங்களுக்கும் பந்துவே! ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியே ! கருணை யுள்ளவனே ! நற்குணங்கள் நிரம்பிய என்னுடைய மனம் என்னும் கன்னிகையை உன்னுடைய ஸேவையின்பொழுது கௌரியுடன் இருக்க, உனக்குக் கொடுக்கிறேன்! என்னுடைய ஹிருதயமென்னும் அந்தரங்கமான வாஸஸ்தலத்திலே நீ எப்பொழுதும் வஸிப்பாயாக.

जलधिमथनदक्षो नैव पातालभेदी
न च वनमृगयायां नैव लुब्धः प्रवीणः ।
अशन कुसुमभूषावस्त्रमुख्यां सपर्यां
कथय कथमहं ते कल्पयामीन्दुमौले ॥ ८५

ஜலதி மதன தக்ஷோ நைவ பாதாள பேதீ
ந ச வன ம்ருகயாயாம் நைவ லுப்த: ப்ரவீண: ।
அஶன குஸும பூஷா வஸ்த்ர முக்யாம் ஸபர்யாம்
கதய கதமஹம் தே கல்பயாமீந்து மௌளே ॥

ஹே சந்திரசேகரனே! ஸமுத்திரத்தைக் கடையும் ஸாமர்த்தியம் எனக்கு இல்லை. பூமியைப் பிளக்கவும் இயலாது. காடுகளில் வேட்டையாடுவதில் திறமையான வேடனாகவும் நான் இல்லை. அங்ஙனமிருக்க உன்னுடைய பூஜைக்குத் தேவையான உணவு, புஷ்பம், ஆபரணங்கள், வஸ்திரம் முதலிய வஸ்துக்களை எவ்விதம் சம்பாதித்து உன்னுடைய பூஜையைச் செய்வேன்? நீயே சொல்வாயாக.

पूजाद्रव्यसमृद्धयो विरचिताः पूजां कथं कुर्महे
पक्षित्वं न च वा किटित्वमपि न प्राप्तं मया दुर्लभम् ।
जाने मस्तकमङ्घ्रिपल्लवमुमाजाने न तेऽहं विभो
न ज्ञातं हि पितामहेन हरिणा तत्त्वेन तद्रूपिणा ॥ ८६

பூஜாத்ரவ்ய ஸம்ருத்தயோ விரசிதா: பூஜாம் கதம் குர்மஹே
பக்ஷித்வம் ந ச வா கிடித்வமபி ந ப்ராப்தம் மயா துர்லபம் ।
ஜானே மஸ்தக மங்க்ரி பல்லவமுமா ஜானே நதேஹம் விபோ
ந ஞாதம் ஹி பிதாமஹேன ஹரிணா தத்வேன தத்ரூபிணா ॥

உமாதேவியைப் பத்னியாக உடையவனே! பூஜைக்கு வேண்டிய வஸ்துக்கள் எல்லாம் சேகரித்தாகிவிட்டது. ஆனால் நான் எப்படிப் பூஜைசெய்வேன்? என்னால் அடைவதற்கு துர்லபமான பக்ஷியினுடைய தன்மையையோ அல்லது மிருகத்தினுடைய தன்மையையோ நான்பெறவில்லை ஹே ஸர்வேஶ்வரா! நான் உன்னுடைய திருமுடியையோ அல்லது தளிர்கள் போன்ற திருவடியையோ காணவில்லை. உண்மையில் பக்ஷி மிருகம் இவைகளின் உருவங்களை எடுத்துக்கொண்ட பிரம்மா விஷ்ணு இவர்களாலும் அவைகளைக் காணமுடியவில்லையே. (திருவடியையும் திருமுடியையும் காணாது எப்படிப் பூஜை செய்யமுடியும்? என்பது கருத்து).

अशनं गरलं फणी कलापो
वसनं चर्म च वाहनं महोक्षः ।
मम दास्यसि किं किमस्ति शम्भो
तव पादाम्बुजभक्तिमेव देहि ॥ ८७

அஶனம் கரலம் பணீ கலாபோ
வஸனம் சர்ம ச வாஹனம் மஹோக்ஷ: ।
மம தாஸ்யஸி கிம் கிமஸ்தி ஶம்போ
தவ பாதாம்புஜ பக்திமேவ தேஹி ॥

ஹே சம்போ! உனக்கு ஆகாரம் விஷம். ஆபரணங்கள் ஸர்ப்பம். வஸ்த்ரம் யானைத்தோல். வாகனம் பெரிய காளைமாடு. ஆகையால் எனக்கு எதைக் கொடுக்கப்போகிறாய்? உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பக்தியை மட்டுமே கொடுப்பாயாக.

यदा कृताम्भोनिधिसेतुबन्धनः
करस्थलाधः कृतपर्वताधिपः ।

भवानि ते लङ्घितपद्मसंभव-
स्तदा शिवार्चास्तवभावनाक्षमः ॥ ௮௮

யதா க்ருதாம் போனிதி ஸேதுபந்தன:
கரஸ்தலாத: க்ருத பர்வ தாதிப: ।
பவானி தே லங்கித பத்ம ஸம்பவ:
ததா சிவார்ச்சாஸ்தவ பாவனுக்ஷம: ॥

ஸமுத்திரத்தில் அணை கட்டினவனுகவும், விந்திய மலையைத் தன்னுடைய கையினுல் அடக்கினவனுகவும், அல்லது தாமரையில் அவதரித்த பிரமதேவனுகவும் நான் ஆகும்பொழுதுதான் உன்னை அர்ச்சனை செய்யவோ, உன் புகழைப் பாடவோ, அல்லது உன்னை த்யானிக்கவோ சக்தியுடையவனுக ஆவேன்.

नतिभिर्नुतिभिस्त्वमीश पूजा-
विधिभिर्ध्यानसमाधिभिर्न तुष्टः ।
धनुषा मुसलेन चाश्मभिर्वा
वद ते प्रीतिकरं तथा करोमि ॥ ௮௯

நதிபிர் நுதிபிஸ் த்வமீஶ பூஜா
விதிபிர்த்யான ஸமாதிபிர் ந துஷ்ட: ।
தனுஷா முஸலேன சாஶ்மபிர்வா
வத தே ப்ரீதிகரம் ததா கரோமி ॥

ஹே ஈஶ ! நமஸ்காரம், தோத்திரம், விதிப்படி செய்யும் பூஜை, தியானம், ஸமாதி இவைகளில் நீ திருப்தியடைவது இல்லை. அம்பினுலோ, தடியால் அடிக்கப்படுதலாலோ, அல்லது கல்லடியாலோதான் நீ சந்தோஷத்தை அடைவாய் என்ருல் அப்படிச் சொல்வாய். உனக்குப் ப்ரீதியானதைச் செய்கிறேன்.

वचसा चरितं वदामि शम्भो
रहमुद्योगविधासु तेऽप्रसक्तः ।
मनसा कृतिमीश्वरस्य सेवे
शिरसा चैव सदाशिवं नमामि ॥ १०

வசஸா சரிதம் வதாமி சம்போ
ரஹமுத்யோக விதாஸு தேப்ரஸக்த: |
மனஸாக்ருதி மீஶ்வரஸ்ய ஸேவே
ஶிரஸா சைவ ஸதாஶிவம் நமாமி ॥

நான் என்னுடைய வாக்கினல் உன்னுடைய சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன். மனதினல் பரமேஶ்வரனை உனது உருவத்தை ஸேவிக்கிறேன். தலையினல் ஸதாஶிவனை உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன். இவைகளைத்தவிர நான் உன்னுடைய பூஜா விஷயங்கள் ஒன்றும் பழக்கமில்லாதவன்.

आद्याऽविद्या हृद्गता निर्गतासी-
द्विद्या हृद्या हृद्गता त्वत्प्रसादात् ।
सेवे नित्यं श्रीकरं त्वत्पदाब्जम्
भावे मुक्तेर्भाजनं राजमौले ॥ ११

ஆத்யா வித்யா ஹ்ருத்கதா நிர்கதா ஸீத்வித்யா
ஹ்ருத்யா ஹ்ருத்கதா த்வத்ப்ரஸாதாத் |
ஸேவே நித்யம் ஶ்ரீகரம் த்வத்பதாப்ஜம்
பாவே முக்தேர்பாஜனம் ராஜமௌலே ॥

ஹே சந்த்ரசேகரனே ! என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிற அவித்யை (அஞ்ஞானம்) உன்னுடைய அருளினல் அகற்றப்பட்டது. பிரம்ம

வித்தையானது ஹிருதயத்திலே சேர்ந்து விட்டது. மங்களத்தையளிப்பதும், மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமானதுமான உன்னுடைய பாதத்தாமரைகள் இரண்டையும் எப்பொழுதும் நான் ஸேவிக்கிறேன்.

दूरीकृतानि दुरितानि दुरक्षराणि
दौर्भाग्यदुःखदुरहंकृतिदुर्वचांसि ।
सारं त्वदीयचरितं नितरां पिबन्तं
गौरीश मामिह समुद्धर सत्कटाक्षैः ॥ ९२

தூரீக்ருதானி துரிதானி துரக்ஷராணி
தௌர்பாக்ய துக்க துரஹங்க்ருதிதுர்வசாம்ஸி ।
ஸாரம் த்வதீய சரிதம் நிதராம் பிபந்தம்
கௌரீஶ மாமிஹ ஸமுத்தர ஸத்கடாக்ஷை: ॥

ஹே கௌரீஶ! தலையெழுத்துக் காரணமாகவும், பாவங்களினாலும் ஏற்பட்ட துர்பாக்யம், துக்கம், துரஹங்காரம், துர்வார்த்தைகள் முதலியன தூரவிலக்கப்பட்டன. உன்னுடைய சரிதமாகிய ரஸத்தைப் பிரதிதினமும் நான் பருகுகிறேன், உன்னுடைய ஸத்கடாக்ஷத்தினால் என்னைக் காப்பாயாக.

सोमकलाधरमौलौ
कोमलघनकंधरे महामहसि ।
स्वामिनि गिरिजानाथे
मामकहृदयं निरन्तरं रमताम् ॥ ९३

ஸோமகலாதரமௌளௌ
கோமளகனகந்தரே மஹாமஹஸி ।

ஸ்வாமினி கிரிஜாநாதே
மாமகஹ்ருதயம் நிரந்தரம் ரமதாம் ॥

கிரிஜா என்னும் பார்வதியின் பதியாயும், சந்த்ரனைத் தலையில் தரித்திருக்கிறவனாயும், அழகிய நீருண்டமேகம் போல் கறுத்த கழுத்தையுடையவனாகவும், மஹாதேஜஸ்வியாகவுமிருக்கின்ற பரமசிவனிடத்தில் என்னுடைய மனம் எப்பொழுதும் ரமிக்கட்டும்.

सा रसना ते नयने
तावेव करौ स एव कृतकृत्यः ।
या ये यौ यो भर्गं
वदतीक्षेते सदार्चतः स्मरति ॥ ९४

ஸா ரஸனா தே நயனே
தாவேவ கரௌ ஸ ஏவ க்ருதக்ருத்ய: ।
யா யே யௌ யோ பர்கம்
வததீக்ஷேதே ஸதார்ச்சத: ஸ்மரதி ॥

பரமேஶ்வரனின் நாமத்தை எது சொல்லுகிறதோ அதுவே நாக்கு. எவை அவனைக் காண்கின்றனவோ அவைகளே கண்கள். எவைகள் அவனை அர்ச்சிக்கின்றனவோ அவைகளே கரங்கள். எவன் அவனை ஸதா காலமும் ஸ்மரணம் செய்கின்றானோ அவனே செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செய்தவனாவான்.

अतिमृदुलौ मम चरणा-
वतिकठिनं ते मनो भवानीश ।
इति विचिकित्सां संत्यज
शिव कथमासीद्गिरौ तथा वेशः ॥ ९५

அதிம்ருதுலெள மம சரணுவதி கடினம்
தே மனோ பவானீஶ ।
இதி விசிகித்ஸாம் ஸம்த்யஜ
ஶிவ கதமாஸீத்கிரெள ததா வேஶ: ॥

ஹே பவானீஶனே ! "என்னுடைய பாதங்கள் மிகவும் ம்ருதுவானவை. உன்னுடைய மனம் மிகவும் கடினமானது" என்ற இந்த உனது எண்ணத்தை நன்ருக விட்டுவிடு. அப்படியானல் நீ கடினமான மலையில் எப்படி இருக்கிருய் ?

धैर्याङ्कुशेन निभृतं रभसादाकृष्य भक्तिशृङ्खलया ।
पुरहर चरणालाने हृदयमदेभं बधान चिद्यन्त्रैः ॥ ९६

தைர்யாங்குஶேன நிப்ருதம்
ரபஸாதாக்ருஷ்ய பக்தி ஶ்ருங்கலயா ।
புரஹர சரணுலானே
ஹ்ருதயமதேபம் பதான சித்யந்த்ரை: ॥

முப்புரமெரித்த பரமனே ! என்னுடைய மனம் என்பது ஒரு மதம்பிடித்த யானை. தைரியம் என்கிற அங்குஸத்தினுல் அதை வசப்படுத்தி பக்தியாகிய சங்கிலியினுல் உன்னுடைய சரணம் என்கிற முளையில் ஞானம் என்கிற யந்த்ரத்தைக்கொண்டு அசையாமல் இருக்கும்படி கட்டியருள்வாய்.

प्रचरत्यभितः प्रगल्भवृत्त्या
मदवानेष मनःकरी गरीयान् ।
परिगृह्य नयेन भक्तिरज्वा
परम स्थाणु पदं दृढं नयामुम् ॥ ९७

ப்ரசரத்யபித: ப்ரகல்பவ்ருத்யா
மதவானேஷ மன; கரீ கரீயான் ।
பரிக்ருஹ்ய நயேன பக்திரஜ்வா
பரம ஸ்தாணுபதம் த்ருடம் நயாமும் ॥

ஹே பரமேஸ்வரா! இந்த மனதாகிய யானை மதம் பிடித்தது. பெரிய சரீரத்தை உடையது. சாஹஸமான கார்யங்களைச் செய்து கொண்டு தன்னிச்சைப்படி நாலா பக்கங்களிலும் அலைகின்றது. அதை நயமாக பக்தி யென்னும் கயிற்றினால் கட்டி ஶாஶ்வதமான ஸ்தானத்தில் கெட்டியாகக் கட்டியருளுவீர்.

सर्वालङ्कारयुक्तां सरलपदयुतां साधुवृत्तां सुवर्णां
सद्भिः संस्तूयमानां सरसगुणयुतां लक्षितां लक्षणाढ्याम् ।
उद्यद्भूषाविशेषामुपगतविनयां द्योतमानार्थरेखां
कल्याणीं देव गौरीप्रिय मम कविताकन्यकां त्वं गृहाण ॥

ஸர்வாலங்காரயுக்தாம்ஸரலபதயுதாம்ஸாதுவ்ருத்தாம்ஸுவர்ணாம்
ஸத்பி; ஸம்ஸ்தூயமானாம்ஸரஸகுணயுதாம்லக்ஷிதாம்லக்ஷணாட்யாம்
உத்யத்பூஷாவிசேஷாமுபகதவினயாம் த்யோதமானார்த்த ரேகாம்
கல்யாணீம் தேவ கௌரீப்ரிய மம கவிதாகன்யகாம்த்வம்க்ருஹாண

(இந்த ஶ்லோகத்தில் சிவானந்தலஹரீ காவியத்தையே ஒரு கன்னிகையாக வர்ணித்து அக்காவியக் கன்னியை இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்கிறார்கள்.)

கன்னிகையாகப்பொருள்: ஹே தேவ, கௌரீப்ரிய! என்னுடைய கவிதா என்கிற கன்னிகையை நீ ஏற்றுக் கொள்வாயாக. இக்கன்னிகை சகலவிதமான அலங்காரங்களுடன் கூடினவள். ஸரளமான பத அமைப்பு உடையவள். சிலாகிக்கத் தகுந்த நடத்தைகளுடன்

கூடினவள். நல்ல ஸ்வர்ணத்தின் நிறமுடையவள்., நல்ல சான்றோர்களால் புகழப்படுபவள். ஸரஸமான குணங்களுடன் கூடினவள் லக்ஷிய வதூ ஆவாள். உத்தம லக்ஷணங்கள் நிறைந்தவள். பிரகாசிக்கின்ற ஆபரணங்களை அணிந்தவள். இயற்கையாகவே வினயமுடையவள். அதிர்ஷ்டரேகைகளைப் பிரகாசமுடையவள் மங்களகரமானவள்.

கவிதையாகப்பொருள்: சகலவிதமான சொல்லலங்காரம் பொருள் அலங்காரம் முதலியவைகள் நிறைந்தது. ஸரளமான பதங்களுடன் கூடியது. நல்ல விருத்தங்களினால் அமைக்கப்பட்டது. மேலான அக்ஷரங்களினால் அமைக்கப்பட்டது. நல்ல வித்வான்களினால் கொண்டாடத்தக்கது. பக்தி முதலிய ரஸங்களும் கவிதை இன்பம் முதலிய குணங்களும் நிறைந்தது. பரமேஶ்வரன் என்ற லக்ஷிய வஸ்துவை உடையது. கவிதைக்குரிய லக்ஷணங்கள் நிரம்பியது. நன்கு விளங்குகின்ற அலங்காரங்கள் அடங்கியது. வினயத்தை உடையது. ஆழமான கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய குறிப்புக்களுடன் பிரகாசிக்கின்றது. பாராயணம் செய்பவர்களுக்கு மங்களத்தை உண்டுபண்ணக் கூடியது.

इदं ते युक्तं वा परमशिव कारुण्यजलधे
गतौ तिर्यग्रूपं तव पदशिरोदर्शनधिया ॥
हरिब्रह्माणौ तौ दिवि भुवि चरन्तौ श्रमयुतौ
कथं शंभो स्वामिन्कथय मम वेद्योऽसि पुरतः ॥ ९९

இதம் தே யுக்தம் வா பரமசிவ காருண்ய ஜலதே
கதௌ திர்யக் ரூபம் தவ பதசிரோதர்ஶனதியா ।
ஹரிப்ரும்மாணௌ தௌ திவிபுவி சரந்தௌ ஶ்ரமயுதௌ
கதம் ஶம்போ ஸ்வாமின் கதய மம வேத்யோஸிபுரத: ॥

ஹே பரமஶிவ ! காருண்ய ஸமுத்திரமே ! உன்னுடைய பாதங்களையும், திருமுடியையும் தரிசனம் செய்ய ஹரியும், பிரம்மதேவனும், மிருகம், பக்ஷி இவைகளின் ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டார்கள். பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் சஞ்சரித்து சிரமத்தை அடைந்தார்கள். இது உனக்கு யுக்தமான காரியம்தானா? ஹே ஶம்போ ! நீ என் முன்னால் எப்படி அறியத் தகுந்தவனாக இருக்கப் போகிறாய்? நீயே சொல்.

स्तोत्रेणालमहं प्रवच्मि न मृषा देवा विरिञ्चादयः
स्तुत्यानां गणनाप्रसङ्गसमये त्वामग्रगण्यं विदुः ।
माहात्म्याग्रविचारणप्रकरणे धानातुषस्तोमव-
द्धूतास्त्वां विदुरुत्तमोत्तमफलं शम्भो भवत्सेवकाः ॥ १०० 100

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
श्रीमच्छंकरभगवतः कृतौ
शिवानन्दलहरी संपूर्णा ॥

ஸ்தோத்ரேணாலமஹம் ப்ரவச்மி நம்ருஷா தேவாவிரிஞ்சாதய:
ஸ்துத்யானாம் கணனாப்ரஸங்கஸமயேத்வாமக்ரகண்யம் விது : ।
மாஹாத்ம்யாக்ர விசாரணப்ரகரணே தானாதுஷஸ்தோமவத்
தூதாஸ்த்வாம் விதுருத்தமோத்தம பலம்சம்போ பவத்ஸேவகா: ॥

ஹே ஶம்புவே ! துதிக்கத் தகுந்தவர்களுடைய எண்ணிக்கையைப் பேசும்போது உன்னுடைய ஸேவகர்களான ஹரி, ப்ரும்மாதி தேவர்கள் உன்னையே முதல்வனாக அறிகிறார்கள். தேவதைகளுடைய பெருமைகளைப் பற்றி விசாரணை செய்யும் காலத்தில் எல்லாதேவதைகளும் தானியத்திலிருந்து பிரிந்து ஓடும் உமிக்கூட்டம்

போல ஆகி விலகிவிடுகிறார்கள். நீ ஒருவன் தான் உத்தமமான பலஸ்வரூபன் என்று அறிகிறார்கள். நான் சொல்வது சத்தியம். இதுவரை சொன்னதெல்லாம் பொய்யல்ல. உன்னைத் தோத்திரம் செய்தது போதும். (எவ்வளவு துதித்தாலும் இறைவன் புகழ் முற்றும் பாடி முடியாதாகையால் ஸ்ரீ பகவத்பாதர்கள் இத்துடன் போதும் என்று முடிக்கிறார்கள்.)

ஓம் தத் ஸத் இதி ஸ்ரீ ஜகத்குரு
ஸ்ரீமத் ஶங்கர பகவத் பாதர்கள்
அருளிய ஶிவானந்தலஹரீ
ஸம்பூர்ணம்.

[ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடிபீடம் பரமாசாரியர்களின் ஶிவானந்தலஹரீ பற்றிய அருள் வாக்கு தனியாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஸ்ரீ பகவத்பாதர்கள் அருளிய கிரந்தத்தின் மஹிமையைப்பற்றி ஸ்ரீ பகவத்பாதர்களின் அவதாரபூதர்களான பரமாசாரியர்கள் கூறியிருப்பதைவிட வேறு யார் அதிகமாகக் கூறமுடியும் ?]

சுபம்.

உ

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹரிஷி

சிவானந்தலஹரீயின் ஸாரம் என்று

பொறுக்கி எடுத்த 10 ஶ்லோகங்களை அதே வரிசையில்
பக்தர்களின் ஸௌகர்யதிற்காக தினந்தோறும்
பாராயணம் செய்யக் கீழே பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

---

(1) 61-வது ஶ்லோகம் :

अङ्कोलं निजबीजसंततिरयस्कान्तोपलं सूचिका
साध्वी नैजविभुं लता क्षितिरुहं सिन्धुः सरिद्वल्लभम् ।
प्राप्नोतीह यथा तथा पशुपतेः पादारविन्दद्वयं
चेतोवृत्तिरुपेत्य तिष्ठति सदा सा भक्तिरित्युच्यते ॥

(2) 76-வது ஶ்லோகம் :

भक्तिर्महेशपदपुष्करमावसन्ती
कादम्बिनीव कुरुते परितोषवर्षम् ।
संपूरितो भवति यस्य मनस्तटाक-
स्तज्जन्मसस्यमखिलं सफलं च नान्यत् ॥

(3) 83-வது ஶ்லோகம் ;

जननमृतियुतानां सेवया देवतानां
न भवति सुखलेशः संशयो नास्ति तत्र ।
अजनिममृतरूपं साम्बमीशं भजन्ते
य इह परमसौख्यं ते हि धन्या लभन्ते ॥

(4) 6-வது ஶ்லோகம்:

घटो वा मृत्पिण्डोऽप्यणुरपि च धूमोऽग्निरचलः
पटो वा तन्तुर्वा परिहरति किं घोरशमनम् ।
वृथा कण्ठक्षोभं वहसि तरसा तर्कवचसा
पदाम्भोजं शंभोर्भज परमसौख्यं व्रज सुधीः ॥

(5) 65-வது ஶ்லோகம்:

वक्षस्ताडनशङ्कया विचलितो वैवस्वतो निर्जराः
कोटीरोज्ज्वलरत्नदीपकलिकानीराजनं कुर्वते ।
दृष्ट्वा मुक्तिवधूस्तनोति निभृताश्लेषं भवानीपते
यच्चेतस्तव पादपद्मभजनं तस्येह किं दुर्लभम् ॥

(6) 10-வது ஶ்லோகம்:

नरत्वं देवत्वं नगवनमृगत्वं मशकता
पशुत्वं कीटत्वं भवतु विहगत्वादिजननम् ।
सदा त्वत्पादाब्जस्मरणपरमानन्दलहरी-
विहारासक्तं चेद्धृदयमिह किं तेन वपुषा ॥

(7) 12-வது ஶ்லோகம்.

गुहायां गेहे वा बहिरपि वने वाऽद्रिशिखरे
जले वा वह्नौ वा वसतु वसतेः किं वद फलम् ।
सदा यस्यैवान्तःकरणमपि शंभो तव पदे
स्थितं चेद्योगोऽसौ स च परमयोगी स च सुखी ॥

(8) 9-வது ஶ்லோகம் :

गभीरे कासारे विशति विजने घोरविपिने
विशाले शैले च भ्रमति कुसुमार्थं जडमतिः ।
समर्प्यैकं चेतःसरसिजमुमानाथ भवते
सुखेनावस्थातुं जन इह न जानाति किमहो ॥

(9) 11-வது ஶ்லோகம்

वटुर्वा गेही वा यतिरपि जटी वा तदितरो
नरो वा यः कश्चिद्भवतु भव किं तेन भवति ।
यदीयं हृत्पद्मं यदि भवदधीनं पशुपते
तदीयस्त्वं शंभो भवसि भवभारं च वहसि ॥

(10) 91-வது ஶ்லோகம் :

आद्याविद्या हृद्गता निर्गतासी-
द्विद्या हृद्या हृद्गता त्वत्प्रसादात् ।
सेवे नित्यं श्रीकरं त्वत्पदाब्जं
भावे मुक्तेर्भाजनं राजमौले ॥

காமகோடி ப்ரதீபம்

(மாதப் பத்திரிகை)

— 4, பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப் தெரு, —
சென்னை–1.

வருட சந்தா ரூ. 5/-   தனிப் பிரதி 50 காசு.

ஸ்ரீகாஞ்சியில்

ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பாதர்

(*N. கிருஷ்ணன்*)

வைதீகதர்மம் வாடும் காலத்தில் பரமசிவ அவதாரமாக ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத்பாதாசார்யாள் காலடி க்ஷேத்திரத்தில் வைசாக சுத்த பஞ்சமி தினத்தில் அவதரித்தார்கள். பிறந்த வருஷம் முடிந்ததும் அப்த பூர்த்தி செய்வித்து, ஜாதகர்மம், நாமகரணம் செய்யும்போது, பெரியோர்களும், அறிஞர்களும் குழந்தையின் லக்ஷணங்களைக் கண்டு ஆலோசித்து **சங்கரர்** (சுகத்தை அளிக்கின்றவர்) என்ற நாமகரணத்தைச் சூட்டி, பெரிய யோகி ஆவார் என்று புகழ்ந்தனர். சங்கரருக்கு முறைப்படி 5 வது வயதில் உபநயனம் செய்விக்கப்பட்டது. 8-வது வயதுக்குள் ஸகல வேத, வேதாந்த, வித்யைகளும், கலைகளும் கற்ற ஆசார்யாள், எட்டாவது வயதில் ஸந்யாஸத்தை ஸ்வீகரித்து, ஸ்ரீ கோவிந்த பகவத்பாதர் என்ற குருவின் அனுக்கிரஹம் பெற்று, 16வது வயதில் வியாஸாசார்யாளை தர்சித்து அனுக்கிரஹம் பெற்று துர்மதத்தைக் கண்டித்து வேத மதத்தை எங்கும் பரவச்செய்துகொண்டு சிஷ்யர்கள் புடைசூழ கன்னியாகுமரியிலிருந்து இமயம் வரை போய்வந்து ராமேச்வரம் முதலிய அனேக க்ஷேத்ர தரிசனம், தீர்த்தாடனம் முதலியன செய்துகொண்டு ஆங்காங்கு அத்வைத மதத்தை ஸ்தாபித்து யதி ஸார்வபௌமராய் பிரகாசித்தார்கள். ஜம்புகேஶ்வரத்தில் ஸ்ரீ அகிலாண்டேஶ்வரியின் உக்ர கலையைத் தணித்து எதிரில் கணபதியை ப்ரதிஷ்டை செய்து அம்பாளுக்குத் தாடங்கப் பிரதிஷ்டையும் செய்தார்கள். திருவொற்றியூரில் திரிபுர ஸுந்தரியம்பிகையினுடையவும், வட்டப்பாறை அம்மன்

என வழங்கப்படும் துர்க்கையின் உக்ரத்தையும் சாந்தப் படுத்தி ஸௌம்யப்படுத்தினார்கள். திருவிடைமருதூரில் ஸ்ரீ மஹாலிங்கேஶ்வரரைத் தரிசனம் செய்து அத்வைத தத்வம் புரியாமலிருக்கும் ஜனங்களைப்பற்றி ஈஶ்வரனிடம் முறையிட்டார்கள். மஹாலிங்க மூர்த்தியும் நேரில் தோன்றி "**ஸத்யம் அத்வைதம்**" என மும்முறைச் சொன்னார்கள். ஆசார்யாளின் கௌரவம் உயர்ந்தது. பிறகு சிதம்பர க்ஷேத்ரம் வந்து சிற்றம்பலமுடையானைத் தரிசனம் செய்து, தீக்ஷிதர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி கைலாஸத்திலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த ஸ்படிக லிங்க மான மோக்ஷ லிங்கத்தை சங்கரமூர்த்தியே தமது திருக் கரத்தால் மந்திரபூர்வமாக ஆலயத்தில் ஸ்தாபனம்செய்து சிவகங்கை தீர்த்தமுண்டாக்கி, ஏழு நாட்கள் யோகத்தி லிருந்து தீர்த்தப் பிரதிஷ்டை செய்து, பிறகு சிஷ்யர்க ளுடன் அரிய பெரிய ஞானமார்க்க உபதேசங்களைச் செய்துகொண்டு உலகத்திற்கு மத்திய ஸ்தானமாயும், ஸப்த மோக்ஷபுரிகளில் ஒன்று எனப் பெருமை வாய்ந்த தாயும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களால் ஸேவிக்கப் பட்டதாயும், பிரும்மாவால் விஷ்ணுவைக் குறித்து யாகம் செய்யப்பட்டு, அதனால் விஷ்ணுவும் ஸந்தோஷித்து ஸகல தேவர்களும் கண்டு களிக்க ஹோம ஜ்வாலையிலிருந்துத் தோன்றிய இடமானதும், ஏகாம்பரநாதர் என்னும் பெய ருடன் ஈஶ்வரன் மாமரத்தடியில் தோன்றி அனுக்ரஹம் செய்ததுமான உயர்ந்த காஞ்சி க்ஷேத்ரத்தை அடைந் தார்கள். மேலும் இக்காஞ்சியிலிருக்கும் ஒரு குஹையில் பரமாத்மஸ்வரூபிணியும், ஞான ஸ்வரூபிணியும், பரதேவ தையுமான ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்பிகை பிலாகாச ரூபிணியாய் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் அனுக்ரஹம் செய்யும் ஸௌந்தர்ய மூர்த்தியாகவும் விளங்கிக்கொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீகாஞ்சியை அடைந்த ஆசார்யாள் அங்கு தெய்வங்கள் தகுதியான ஆலயமற்றிருப்பதைக் கண்டு நகரத்தை அழகாக ஸ்தா பனம் செய்யத் திருவுளம் கொண்டார்கள். அதுசமயம்

அந்த ராஜ்யத்தை பரிபாலித்துவந்த இராஜசேனன் என்ற அரசன் ஸகல மரியாதைகளுடன் குருமூர்த்தியை அணுகி ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து வினயத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் நின்ருன். ஆசார்யாளும் தனது எண்ணத்தை அரசனிடம் வெளியிட்டார்கள். உலகிற்கெல்லாம் வரங்களை அருளும் வரதராஜரும், சரியான கோயிலற்றவராய் விளங்குகிருர். ஸர்வ மங்கள ஸ்வரூபிணியான தேவியும் ஒரு குகைக்குள் விளங்குகிருள். ஆதலின் ஸ்ரீ வரதராஜருக்கும், மாமரத்தடியில் தோன்றிய ஸ்ரீ ஏகாம்பரேஶ்வரருக்கும் தனித்தனியே ஆலயங்கள் நிருவி, அதையடுத்து சிறந்த மாடமாளிகைகளுடன் கூடிய நகரத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்றும், பிறகு பரப்பிரம்ஹ ஸ்வரூபிணியான ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்பாளின் பிரதிஷ்டையும் செய்யவேண்டியிருப்பதால், இப்பொருப்பை நீயே ஏற்றுக்கொண்டு செய்தல் வேண்டும் எனப் பணித்தார். மன்னனும் ஸ்ரீ ஆசார்யாள் ஆணையிட்டவாறே ஸகல லக்ஷணங்களுடன் கூடிய நகரத்தை நிர்மாணித்து, ஸ்ரீ ஏகாம்பரேஶ்வரருக்கு ஓர் ஆலயமும், அதனருகிலேயே ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்மைக்கு ஓர் கோவிலையும் ஸ்தாபித்து சிவகாஞ்சி எனப்பெயரிட்டு பிறகு விஷ்ணு காஞ்சி யென்னும் நகர ஸ்தாபனத்தையும் செய்து வனப்புடன் திகழும் ஸ்ரீ வரதராஜரின் ஆலயத்தையும் திருப்பணி செய்து ஸ்ரீ ஆசார்யாளை அணுகி வணங்கி நின்ருன். ஸ்ரீ பகவத்பாதாளும் ஸர்வ ஸம்பத்துடன் மனதைக் கவரும் வண்ணம் நிறுவப்பட்டுள்ள அந்த நகரத்தைக் கண்டு களித்து பெருமகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

பிறகு ஆசார்யாள் காமாக்ஷியம்பிகையின் ஆலயத்தின் கீழுள்ள குகையில் வெகுகாலம் வசித்து ஸகல வித்யைகளையும் சித்திபெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீ ஆசார்யாளே ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் முன்னிலையில் ஸ்ரீசக்ரத்தை வரைந்து அம்பிகையின் உக்ரத்தை காமகோடி ஸ்ரீசக்ரத்திலாகர்ஷித்து அதில் ஸ்தாபனம் செய்ததாகவும்

பராசக்தியே ஸ்ரீ காமாக்ஷியாதலால் இதர தெய்வாலயங்கள் ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்திற்கு அபிமுகமாயிருக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தார்கள். ஆதலின் பிந்திய காலத்திலேற்படும் ஆலயங்களுக்கு ஒரு தனித் திக்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ளாமல் ஸகல ஆலயங்களும் ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் ஆலயத்திற்கு அபிமுகமாகவே கட்டப் படும்படித் திட்டமும் செய்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

அப்பால் ஸ்ரீ சங்கரர் காஞ்சிபுரத்தின் மர்மங்களை மந்திரப் பூர்வமாகவும், சாஸ்திரப் பூர்வமாகவும் அறிந்து, தனது யோக பலத்தால் ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் சொரூப தரிசனம்செய்து அம்பிகையின் உத்திரவை மேற்கொண்டு காமகோடி பீடஸ்தாபனம் செய்து தான் வாஸம் செய்வதற்கு மோக்ஷபுரியான இந்த ஸ்ரீகாஞ்சி க்ஷேத்திரமே தக்க இடமென நிச்சயித்து அங்கு ஸ்ரீமடத்தை ஏற்படுத்தி கைலாசத்திலிருந்து கொண்டுவந்திருந்த யோகலிங்க சந்திர மௌளீஸ்வர பூஜையும், ஸ்ரீசக்ர மேரு பூஜையும் வைத்துக்கொண்டு அத்வைதாத்ம சாக்ஷாத்காரத்துடன் விளங்கிவந்தார்கள்.

பிறகு அக்கோயிலில் வெகுநாட்களாக ஏற்பட்டிருந்த சாரதா சர்வக்ஞபீடத்தில் ஆசார்யாள் அமரவெண்ணினார்கள். அது சித்ரூபியான பராசக்தியின் பீடமானதாலும், ஸரஸ்வதி தேவியானவள் சாமரத்துடன் ஸேவிக்கின்ற பீடமானதாலும், அதுவரையில் ஒருவரும் ஆரோகணம்செய்ததில்லை. அப்படியிருந்தும் ஸ்ரீபரதேவதையின் ஆக்ஞையின்படி ஆசார்யமூர்த்திகள் ஸ்ரீ காமாக்ஷியின் சன்னிதியில் சர்வக்ஞ பீடாரோகணம் செய்ய எத்தனிக்கையில் ஸரஸ்வதிதேவி தான் கேட்கும் காமசாஸ்திர ஸந்தேஹங்களுக்குப் பதில் சொல்லிய பிறகே ஸர்வக்ஞனாய் என்று கூறினாள். ஆசார்யாளும் பிரம்மசர்யத்திலிருந்தே ஸன்யாஸம் பெற்றவராதலால் அதையறிந்தே

பதில் சொல்ல நினைத்துத் தனது சரீரத்தைப் பாதுகாக்கும்படி சிஷ்யர்களுக்கு ஆக்ஞாபித்துவிட்டு, மத்ய தேசத்தில் மரித்துப்போன அமருகன் என்னும் அரசனின் சரீரத்தில் பிரவேசித்து ராஜ சரீரத்துடன் ராஜ்ய பரிபாலனமும், அந்தப்புர ஸ்த்ரீஜன சமாகமும் அடைந்து ஸகல ராஜ காரியங்களையும் செய்துவந்தார்கள். ராஜ மஹிஷிகளும், அரசன் நடவடிக்கைகளில் பெரும் மாறுதல் கண்டு ராஜ்யம் மேன்மையடைவதையும் கண்டு, ராஜசரீரத்தில் யாரோ மஹான் பிரவேசம் செய்திருக்கவேண்டுமென்று சந்தேஹித்து ராஜ சரீரத்திலேயே மஹானை நிறுத்திவிட எண்ணி மந்திரிகளை அழைத்து உயிரற்ற சரீரம் எங்கிருந்தாலும் தஹனம் செய்துவிடும்படி ஆக்ஞாபித்தார்கள். ராஜாங்கக் காவலர்களும் அவ்விதமே செய்துகொண்டு வந்து ஒரு மலைக்குகையில் காப்பாற்றப்பட்டுவரும் ஆசார்யாளின் சரீரத்தை சிஷ்யர்களிடமிருந்து பலாத்காரமாய்ப் பறித்துத் தஹனம் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்தார்கள். சிஷ்யர்கள் உடனே அரண்மனை ஸமீபம் வந்து " தத்வமசி " என்னும் வாக்கியங்களைச் சொல்லி ஆசார்யாளுக்கு ஞாபகப்படுத்தினார்கள். உடனே ஆசார்யாளும் ராஜ சரீரத்தை விடுத்து, வெந்துகொண்டிருக்கும் சரீரத்தில் பிரவேசித்து லக்ஷ்மீநரசிம்மனை ஸ்தோத்ரம்செய்தார்கள். லக்ஷ்மீநரசிம்மனும் ப்ரத்யக்ஷமாகி நல்ல சரீரத்தைக் கொடுத்து அனுக்ரஹம் செய்தார்கள்.

பிறகு ஸ்ரீ ஆசார்யாள் காஞ்சி க்ஷேத்ரத்தையடைந்து ஸரஸ்வதி தேவியின் ஸந்தேகங்களுக்குப் பதில் சொன்னார்கள். மேலும் தாம்ரபர்ணி நதி தீரத்திலிருந்து வந்திருந்த வித்வான்களை வாதத்தில் வென்று, ஒருவருக்கும் நிகரில்லாத சர்வக்ஞாளாய்த் திகழ்ந்த ஸமயம், யாவரும் கேட்க " சங்கரர் ஈஸ்வராம்சம், ஸர்வக்ஞ பீடமேருவதில் ஆக்ஷேபணையில்லை " என்று அசரீரி கூற, சங்கரமூர்த்தி ராஜாங்க மரியாதையுடன், வாத்யங்கள் முழங்க, கீதங்கள்

கோஷிக்க எங்கும் ஜெய ஜெய வென்று ஆரவாரம் எழ ஸர்வக்ஞபீடத்தில் அமர்ந்தார்கள். அப்பொழுது மலர் மாரி பொழிந்தது.

பிறகு ஸ்ரீ ஆசார்யாள் ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகளாக இருந்து ஆங்காங்கு ஸ்தாபித்த மடங்களைத் தகுந்த சிஷ்யர்களைக் கொண்டு பரிபாலிக்கச் செய்து சந்திரமௌளீஸ்வர யோக லிங்கத்தை ஆராதித்து பரமானந்த அத்வைத ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை அனுபவித்துப் பிறகு அவதாரப் பிரயோஜனம் முடிந்துவிட்டபடியால் தமது சிஷ்யரான சுரேச்வராசார்யாளை காமகோடி பீடாதிபதியாகவும், சந்திரமௌளீச்வர பூஜையும் ஸ்ரீசக்ரமேரு பூஜையும் நடத்தி, அத்வைத ஞான வித்யையை சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்துக்கொண்டு இந்திர சரஸ்வதி என்னும் பட்டத்துடன் இருக்கும்படி ஆக்ஞாபித்துவிட்டுத் தனது 32வது வயதில் யோக பலத்தால் ஸதூல சரீரத்தை நீக்கி பரமசிவனது திருஜோதிஸ்வரூபத்துடன் கலந்து ஐக்யமாயினர்.

அதிலிருந்து ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்திற்கு ஆசார்யாளாய் வருபவர்கள் நைஷ்டிக பிர்ம்மசாரியாயிருக்கவெண்டுமென்றும், பட்டத்திற்கு வந்தபின் சிலகாலம் மடத்தின் ஆம்னுயங்களைத் தெரிந்து பழகியபின் வேதாந்த தத்வ கிரந்தங்களைப் பயிலவேண்டுமென்றும், யோக தேஜஸ்ஸை நினைவூட்டும் பரமஹம்ச பட்டமும், பரமாச்சாரியாள் என்பதைக் காட்டும், ஜகத்குரு பட்டமும், இந்திரனால் சங்கரரைத் தனது ஸாம்ராஜ்ய பட்டப் பெயரை அடையும்படி வேண்டிய இந்திரப்பட்டத்தையும், ஸரஸ்வதிதேவியினால் அளிக்கப்பட்ட ஸகல கலாரத்ன ஸாகரமென்ற ஸரஸ்வதி பட்டத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபதிகள் அறியப்படுவாரென்றும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ சுரேஸ்வராசார்யாள் தமது ஜீவிய தசையில் ஐந்து மடங்களுக்கும் அடிக்கடிப் போய்

வேண்டிய துறையில் ஆங்காங்கிருந்த மடாதிபதிகளுக்கு உதவி யாயிருந்து வந்திருக்கிறுர்கள் எனத் தெரிகிறது. ஸ்ரீ காமகோடிபீடத்தை அலங்கரித்த ஒவ்வொரு பீடாதிபதிகளும், தேசம் தேசமாய்ச் சென்று மதப்பிரசாரம் செய்திருக்கிறுர்கள்.

தற்போது ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடத்தை அலங்கரிக்கும் **ஸ்ரீ சந்திர சேகரேந்திர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகளே** ஸ்ரீ பகவத்பாதாளின் அவதாரபூதர்கள் என்று சொல்லக்கூடிய ஹேதுக்களிருக்கின்றன. பல பாஷைகளில் பயிற்சி உள்ளவர். ஒருமுறை பார்த்த முகத்தையோ கேட்ட விஷயங்களையோ மறக்காத ஞாபகசக்தி வாய்ந்தவர்கள். சாஸ்த்ர விற்பன்னுளாய், சம்பாஷிக்கும் சாதுர்ய வல்லவராய், ஆதீனத்திற்குட்பட்ட கிராமங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் போய் சிஷ்யர்களுக்கு அனுக்கிரஹம் செய்ய வேண்டி தேக சிரமத்தைப் பாராட்டாது ஸகல காரியத்தையும் செய்யும் உறுதியுள்ளவர்கள். கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாக ஸ்ரீ பெரியவர்களும், புதுப் பெரியவர்களும் தமிழ்நாடு முழுவதும் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து, மக்களுடைய அகம் புறம் இரண்டிலும் தூய்மை ஏற்படுத்தி பகவத்பாதர்கள் நடத்திய திரு ஆனைக்காவல் ஸ்ரீ அகிலாண்டேஸ்வரி தாடங்கப்ரதிஷ்டையைச்செய்தார்கள். மேலும் தஞ்சாவூரில் ஸ்ரீ பங்காருகாமாக்ஷி கும்பாபிஷேகத்தையும், மதுரையில் ஸ்ரீ மீனுக்ஷியின் கும்பாபிஷேகத்தையும் முன்னின்று நடத்தினுர்கள். பாரதத்தின் தலை சிறந்த புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் ஒன்றுனதும், காசிக்குச் சமானமானதும் ராமேஸ்வரம். இந்த க்ஷேத்திரத்தில் மட்டும் ஒரு மடம் இல்லாதது ஒரு குறையாக இருந்தது. அந்தக் குறையை ஆதிசங்கரர் விட்டுப்போன பணியை ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகள் பூர்த்திசெய்து விட்டார்கள். ராமேஸ்வரத்தில் ஸ்ரீ சங்கரமடத்தை நிர்மாணம் செய்து கும்பாபிஷேகம் செய்வித்து சேதுமுனையாகிய ராமேஸ்வரத்திலாதிசங்கரரின் நினைவை நிரந்தர

மாக்கிவிட்டார்கள், திருவிடைமருதூரில் அன்று ஆதி சங்கரருக்கு ஈஶ்வரன் "ஸத்யம் அத்வைதம்" எனக் கூறி அபயஹஸ்தம் காட்டியருளிய தெய்வீக சம்பவத்தை பக்தர்களுக்கு என்றும் நினைவிருக்கும்படி பூர்வீகமாக அமைந்திருந்த ஸ்ரீமடத்தை கருங்கல் திருப்பணி செய்து ஸ்ரீ குரு பாதுகையையும் பிரதிஷ்டை செய்து ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்யசுவாமிகளும் புதுப்பெரியவர்களும் ஸ்ரீகுருபாதுகைக்கும், ஆசார்யாளுக்கும் ஆராதனை நிகழ்த்தினார்கள். மேலும் இளையாத்தங்குடியில் ஆகம, சில்ப, பாரத, வியாஸ வித்வத் ஸதஸ்ஸையும், மதுரைக்கருகிலுள்ள நாராயணவரத்தில் ஒரு வித்வத் ஸதஸ்ஸையும் கூட்டி எல்லாக் கலைகளுக்கும் இடமளித்து ஸதஸ்ஸை ஒரு பெரிய திருவிழாவாக நாட்டினார்கள். இவ்விதம் குறிப்பிடத்தக்க தெய்வீகச் செயல்களைப்புரிந்துவரும் இந்த மஹாபுருஷாள் பகவத்பாதர்களின் அவதாரம் என்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஸ்ரீ பெரியவர்கள் வாய்மையும் தூய்மையும் கொண்டு அத்வைத நிலைக்கு வழிகாட்டும் ஞான ஒளியாக விளங்குகிறார்கள். புதுப் பெரியவரோ தமது அருள் பார்வையாலேயே வருகின்றவர்களை ஆகர்ஷித்து அமுத மொழியாலேயே மகிழ்விப்பார்கள்.

பரமாசாரியாள் அவதரித்த இந்த வைசாக சுக்ல பஞ்சமியில் அவர்கள் பூலோகத்திற்குச் செய்துள்ள வைதிக மதத்திற்குறிய ஒவ்வொரு கார்யத்தையும் நினைத்து நன்றி பாராட்டி, ஆதி சங்கராசாரியாள் முதற்கொண்டு தற்காலம் கருணாமூர்த்திகளாய் நடமாடும் தெய்வங்களாய், ஸ்ரீ காஞ்சிபுரம் என்னும் மோக்ஷபுரியில் பிரக்யாதியுடன் விளங்கும் ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தின் அதிபர்களாய் விளங்கும் இரு மூர்த்திகள் வரையிலுள்ள யதி ஸ்ரேஷ்டர்களை ஸ்துதித்து பரமாசார்யாளின் அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்திரர்களாவோமாக.

வைதிக தர்ம வர்த்தனீ

தர்ம பிரசார மாத வெளியீடு.

ஆசிரியர் : ஸ்ரீவத்ஸ, வெ. ஸோமதேவ சர்மா

வருஷ சந்தா ரூ. 5/- தனி ப்ரதி 44 பை.

தொடர்ச்சியாகவரும் விஷயங்கள்: ஸம்ஸ்க்ருதபாடம், உபநிஷத், பிரம்மஸூத்ர வ்ருத்தி, ஸ்தோத்ரங்கள், ஸ்ரீ திரு புரா ரஹஸ்யம், ஸ்தல மாஹாத்மியம், ஸ்ரீ நடேச ஸ்துதி, ஸாம்பசிவ அக்ஷரமாலிகா ஸ்தோத்திரங்கள், சிவரஹஸ்ய இதிஹாஸங்கள், வ்ரதங்கள், ஸ்ரீமத் ஆனந்த ராமாயணம் முதலியன.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் இன்றியமையாத பொக்கிஷம்

காரியாலயம்: கடவாசல், வடகால் போஸ்ட்,
(Via) சீர்காழி, (தஞ்சை ஜில்லா)

PRINTED AT THE SRI MEENAKSHI PRESS, SIRKALI.

WE INVITE YOU

TO OUR

BOOK STALL

AT

T'NAGAR BUS STAND

HIGGINBOTHAMS
(PRIVATE) Ltd.,

MOUNT ROAD—MADRAS - 2.

★